Jubilee

CAPITOLUL 1

1 În primul an al ieșirii copiilor lui Israel din Egipt, în luna a treia, în ziua a șaisprezecea a lunii, [2450 Anno Mundi], Dumnezeu i-a vorbit lui Moise, zicând: „Suie-te la Mine pe munte și îți voi da două table de piatră, cu legea și porunca pe care le-am scris, ca să-i înveți.”
2 Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu, iar slava Domnului a locuit pe muntele Sinai, și un nor l-a umbrit șase zile.
3 Și în ziua a șaptea a chemat pe Moise din mijlocul norului; și înfățișarea slavei Domnului era ca o flacără de foc pe vârful muntelui.
4 Și Moise a fost pe Munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar Dumnezeu l-a învățat istoria timpurie și ulterioară a împărțirii tuturor zilelor legii și a mărturiei.
5 Și El a zis: „Pleacă-ți inima spre orice cuvânt pe care ți-l voi spune pe muntele acesta și scrie-le într-o carte, ca generațiile lor să vadă că nu i-am părăsit pentru tot răul pe care l-au făcut, călcând legământul pe care îl stabilesc între Mine și tine pentru generațiile lor astăzi, pe Muntele Sinai.”
6 Și astfel se va întâmpla, când toate aceste lucruri se vor întâmpla peste ei, că vor recunoaște că Eu sunt mai drept decât ei în toate judecățile lor și în toate faptele lor și vor recunoaște că Am fost cu adevărat cu ei.
7 Scrie-ți toate aceste cuvinte pe care ți le spun astăzi, căci cunosc răzvrătirea lor și cerbița lor încăpățânată, înainte să-i aduc în țara pe care am jurat-o părinților lor, lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: „Seminției tale le voi da o țară în care curge lapte și miere.”
8 Vor mânca și se vor sătura și se vor întoarce la dumnezei străini, la dumnezei care nu-i pot izbăvi de niciunul din necazul lor; și această mărturie va fi auzită ca mărturie împotriva lor. Căci vor uita toate poruncile Mele, tot ce le-am poruncit și vor umbla după neamuri, după necurăția și rușinea lor și vor sluji dumnezeilor lor, iar acestea le vor fi o ocărâre, o necaz, o asuprire și o cursă.
9 Mulți vor pieri, vor fi luați captivi și vor cădea în mâinile vrăjmașului, pentru că au părăsit rânduielile Mele și poruncile Mele, sărbătorile legământului Meu și Sabatele Mele, locul Meu cel sfânt, pe care Mi l-am sfințit în mijlocul lor, cortul Meu și sanctuarul Meu, pe care Mi l-am sfințit în mijlocul țării, ca să pun Numele Meu peste ea și să locuiască acolo.
10 Își vor face înălțimi, dumbrăvi și chipuri cioplite și se vor închina fiecare chipului său (cioplit), ca să se rătăcească; și își vor jertfi copiii demonilor și tuturor lucrărilor rătăcirii inimilor lor.
11 Și le voi trimite martori, ca să depun mărturie împotriva lor, dar ei nu vor asculta și vor ucide și pe martori și îi vor persecuta pe cei ce caută legea și vor abroga și vor schimba totul, astfel încât să facă răul sub ochii Mei.
12 Îmi voi ascunde fața de ei și îi voi da în mâinile neamurilor, ca să fie robi, pradă și înghițire; îi voi îndepărta din mijlocul țării și îi voi împrăștia printre neamuri.
13 Vor uita toată legea Mea, toate poruncile Mele și toate judecățile Mele și se vor rătăci în privința lunilor noi, a sabatelor, a sărbătorilor, a jubileelor și a rânduielilor.
14 Și după aceea, ei se vor întoarce la Mine dintre neamuri cu toată inima lor, cu tot sufletul lor și cu toată puterea lor. Îi voi aduna dintre toate neamurile și Mă vor căuta, ca să fiu găsit de ei, când Mă vor căuta cu toată inima lor și cu tot sufletul lor.
15 Le voi descoperi pace din belșug și dreptate; voi scoate din ei sădirea neprihănirii din toată inima Mea și din tot sufletul Meu; și vor fi o binecuvântare, nu un blestem, vor fi cap, nu coadă.
16 Îmi voi zidi sanctuarul în mijlocul lor și voi locui cu ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu în adevăr și dreptate.
17 Nu-i voi părăsi, nici nu-i voi abandona, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul lor.
18 Moise a căzut cu fața la pământ și s-a rugat și a zis: „Doamne, Dumnezeul meu, nu părăsi poporul Tău și moștenirea Ta, ca să rătăcească în rătăcirea inimii lor și nu-i da în mâinile vrăjmașilor lor, ale neamurilor, ca nu cumva să stăpânească peste ei și să-i facă să păcătuiască împotriva Ta.”
19 Înalță-te mila Ta, Doamne, peste poporul Tău și creează în ei un duh drept și nu lăsa duhul lui Beliar să stăpânească asupra lor ca să-i acuze înaintea Ta și să-i prindă în cursă de la toate căile dreptății, ca să piară dinaintea feței Tale.
20 Ci ei sunt poporul Tău și moștenirea Ta, pe care i-ai izbăvit cu marea Ta putere din mâinile egiptenilor. Zidește în ei o inimă curată și un duh sfânt și să nu cadă prinși în cursa păcatelor lor de acum înainte și până în veac.”
21 Domnul i-a zis lui Moise: „Cunosc împotrivirea lor, gândurile lor și încăpățânarea lor și nu vor fi ascultători până nu-și vor mărturisi păcatul lor și păcatul părinților lor.
22 Și după aceea se vor întoarce la Mine în toată neprihănirea, din toată inima și din tot sufletul lor. Voi tăia împrejur prepușul inimii lor și prepușul inimii seminței lor și voi crea în ei un duh sfânt și îi voi curăți, ca să nu se mai îndepărteze de Mine din ziua aceea până în veac.
23 Și sufletele lor se vor lipi de Mine și de toate poruncile Mele și vor împlini poruncile Mele, iar Eu le voi fi Tată, iar ei vor fi copiii Mei.
24 Și toți vor fi numiți copii ai Dumnezeului celui Viu și fiecare înger și fiecare duh va ști, da, vor ști că aceștia sunt copiii Mei și că Eu sunt Tatăl lor în neprihănire și dreptate și că îi iubesc.
25 Și scrie-ți toate aceste cuvinte pe care ți le vestesc pe acest munte, cele dintâi și cele de pe urmă, care se vor împlini în toate zilele, în lege și în mărturie, în săptămâni și în jubilee, până când Mă voi coborî și voi locui cu ei în veșnicie.
26 Și i-a zis îngerului prezenței: „Scrie pentru Moise de la începutul creației până când va fi zidit sanctuarul Meu printre ei pentru totdeauna.”
27 Domnul Se va arăta ochilor tuturor și toți vor ști că Eu sunt Dumnezeul lui Israel și Tatăl tuturor copiilor lui Iacov

și Împăratul pe Muntele Sionului în veci de veci. Și Sionul și Ierusalimul vor fi sfinte."
28 Îngerul prezenței care mergea înaintea taberei lui Israel a luat tablele cu anii de la crearea legii și a mărturiei săptămânilor jubileelor, după anii individuali, după tot numărul jubileelor, din ziua noii creații, când cerurile și pământul vor fi înnoite și toată creația lor, după puterile cerurilor și după toată creația pământului, până când se va zidi sanctuarul Domnului în Ierusalim, pe Muntele Sion, și toate luminile vor fi înnoite pentru vindecare, pace și binecuvântare pentru toți aleșii lui Israel, și așa să fie din ziua aceea și în toate zilele pământului.

CAPITOLUL 2

1 Îngerul prezenței i-a vorbit lui Moise, după cuvântul Domnului, zicând: „Scrie istoria completă a creației, cum în șase zile Domnul Dumnezeu Și-a sfârșit toate lucrările și tot ce a creat și a păstrat Sabatul în ziua a șaptea și a sfințit-o pentru totdeauna și a pus-o ca semn pentru toate lucrările Sale.
2 Căci în ziua întâi El a creat cerurile care sunt sus și pământul și apele și toate duhurile care slujesc înaintea Lui - îngerii prezenței și îngerii sfințeniei și îngerii [ai duhului focului și ai îngerilor] duhului vânturilor și îngerii duhului norilor și ai întunericului și ai zăpezii și ai grindinei și ai brumei și îngerii glasurilor și ai tunetului și ai fulgerului și îngerii duhurilor frigului și ai căldurii și ai iernii și ai primăverii și ai toamnei și ai verii și toate duhurile făpturilor Sale care sunt în ceruri și pe pământ. (El a creat) abisurile și întunericul, seara și noaptea și lumina, zorii și ziua, pe care le-a pregătit în cunoașterea inimii Sale.
3 Și atunci am văzut lucrările Lui și L-am lăudat și L-am lăudat înaintea Lui pentru toate lucrările Sale; căci șapte lucrări mari a creat El în prima zi.
4 În ziua a doua, El a creat întinderea în mijlocul apelor; și apele s-au despărțit în ziua aceea - jumătate din ele s-au suit sus, iar jumătate s-au coborât sub întinderea care era în mijloc, deasupra feței întregului pământ. Și aceasta a fost singura lucrare pe care (Dumnezeu) a creat-o în ziua a doua.
5 Și în a treia zi a poruncit apelor să se stingă de pe fața întregului pământ într-un singur loc și să se arate uscatul.
6 Și apele au făcut așa cum le-a poruncit El și s-au retras de pe fața pământului într-un loc în afara acestei întinderi, și a apărut uscatul.
7 Și în ziua aceea, El a creat pentru ei toate mările, după adunările lor, toate râurile și adunările apelor din munți și de pe tot pământul, toate lacurile și toată roua pământului și sămânța semănată și toate plantele care dau rod, pomii roditori și pomii din pădure și grădina Edenului în Eden și toate plantele după soiul lor.
8 Aceste patru mari lucrări le-a creat Dumnezeu în a treia zi. Și în a patra zi a creat soarele, luna și stelele și le-a așezat pe întinderea cerului, ca să lumineze tot pământul și să stăpânească ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric.
9 Dumnezeu a rânduit soarele ca semn mare pe pământ, pentru zile, pentru sabate, pentru luni, pentru sărbători, pentru ani, pentru sabate ale anilor, pentru jubilee și pentru toate anotimpurile anilor.
10 Și desparte lumina de întuneric pentru prosperitate, pentru ca toate lucrurile care răsar și cresc pe pământ să prospere.
11 Aceste trei feluri le-a făcut El în ziua a patra. Și în ziua a cincea a creat monștri marini marini în adâncurile apelor, căci acestea au fost cele dintâi lucruri de carne pe care le-a creat mâinile Lui: peștii și tot ce se mișcă în ape și tot ce zboară, păsările și tot felul lor de ființe.
12 Și soarele a răsărit deasupra lor ca să le dea prosperitate, deasupra a tot ce era pe pământ, deasupra a tot ce crește din pământ, deasupra tuturor pomilor roditori și deasupra a tot ce face făptură.
13 Aceste trei feluri le-a creat El în ziua a cincea. Și în ziua a șasea a creat toate animalele pământului și toate vitele și tot ce se mișcă pe pământ.
14 Și după toate acestea, El a creat omul, un bărbat și o femeie i-a creat și i-a dat stăpânire peste tot ce este pe pământ și în mări și peste tot ce zboară și peste fiare și peste vite și peste tot ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul și peste toate acestea i-a dat stăpânire.
15 Și aceste patru feluri a creat El în ziua a șasea. Și au fost în total douăzeci și două feluri.
16 Și a sfârșit toată lucrarea Sa în ziua a șasea - tot ce este în ceruri și pe pământ și în mări și în abisuri și în lumină și în întuneric și în toate lucrurile.
17 Și El ne-a dat un semn mare, ziua Sabatului, ca să lucrăm șase zile, iar în ziua a șaptea să păzim Sabatul, fără nicio muncă.
18 Și toți îngerii prezenței și toți îngerii sfințirii, aceste două mari clase - El ne-a poruncit să păzim Sabatul cu El în cer și pe pământ.
19 Și El ne-a zis: „Iată, Îmi voi pune deoparte un popor din toate popoarele, care va păzi ziua Sabatului. Îi voi sfinți Mie ca popor al Meu și-i voi binecuvânta; așa cum am sfințit ziua Sabatului și o sfințesc Mie, așa îi voi binecuvânta și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor."
20 Și am ales sămânța lui Iacov dintre toți cei pe care i-am văzut și l-am scris ca întâiul Meu fiu și l-am sfințit Mie însumi pentru totdeauna și pentru totdeauna; și îi voi învăța ziua Sabatului, ca să păzească Sabatul în ea, fără nicio lucrare."
21 Și astfel a creat El în el un semn conform căruia ei să țină Sabatul împreună cu noi în ziua a șaptea, să mănânce și să bea și să-L binecuvânteze pe Cel ce a creat toate lucrurile, așa cum El a binecuvântat și a sfințit pentru Sine un popor aparte mai presus de toate popoarele, și ca ei să țină Sabatul împreună cu noi.
22 Și El a făcut ca poruncile Sale să se înalțe înaintea Lui ca o mireasmă plăcută, plăcută, în toate zilele…
23 Au fost douăzeci și două de capete ale omenirii, de la Adam până la Iacov, și douăzeci și două de feluri de lucrări au fost făcute până în ziua a șaptea; aceasta este binecuvântată și sfântă; și prima este, de asemenea, binecuvântată și sfântă; și aceasta slujește împreună cu cealaltă pentru sfințire și binecuvântare.
24 Și acestora (lui Iacov și seminției sale) li s-a îngăduit ca ei să fie întotdeauna cei binecuvântați și sfinți ai primei mărturii și legi, așa cum El a sfințit și a binecuvântat ziua de Sabat în ziua a șaptea.

25 El a creat cerul și pământul și tot ce a creat în șase zile, iar Dumnezeu a sfânt ziua a șaptea pentru toate lucrările Sale; de aceea a poruncit cu privire la ea că oricine face vreo lucrare în ea va muri și oricine o pângărește va muri negreșit.
26 De aceea poruncește copiilor lui Israel să păzească această zi, ca s-o sfințească, să n-o facă și să n-o pângărească, căci este mai sfântă decât toate celelalte zile.
27 Oricine îl pângărește va muri negreșit, și oricine face vreo lucrare în el va muri negreșit pe vecie, pentru ca copiii lui Israel să păzească această zi de-a lungul generațiilor lor și să nu fie dezrădăcinați din țară; căci este o zi sfântă și o zi binecuvântată.
28 Și oricine o păzește și păzește Sabatul în ea, după toată lucrarea lui, va fi sfânt și binecuvântat în toate zilele, ca și noi.
29 Spune copiilor lui Israel legea acestei zile, ca să păzească Sabatul în ziua aceea și să nu-l părăsească în rătăcirea inimii lor; nu este îngăduit să facă vreo lucrare necuviincioasă în ziua aceea, să facă vreo lucrare voită în ziua aceea; nu trebuie să pregătească nimic de mâncat sau de băut în ziua aceea și nu trebuie să scoată apă, nici să aducă pe porți vreo povară pe care n-o fi pregătit-o în ziua a șasea, în locuințele lor.
30 Și nu vor aduce, nici nu vor lua din casă în casă în ziua aceea; căci ziua aceea este mai sfântă și mai binecuvântată decât orice zi de jubileu dintre jubilee; în aceasta am păstrat Sabatul în ceruri înainte de a se fi făcut cunoscut vreunei făpturi să păzească Sabatul acolo pe pământ.
31 Și Creatorul a toate lucrurile l-a binecuvântat, dar nu a sfințit toate popoarele și neamurile să păzească Sabatul în el, ci numai pe Israel: numai lor le-a îngăduit să mănânce și să bea și să păzească Sabatul în el pe pământ.
32 Și Creatorul tuturor lucrurilor a binecuvântat această zi pe care a creat-o spre binecuvântare, sfințenie și glorie mai presus de toate zilele.
33 Această lege și mărturie a fost dată copiilor lui Israel ca lege veșnică pentru generațiile lor.

CAPITOLUL 3

1 Și în cele șase zile ale celei de-a doua săptămâni, am adus la Adam, după cuvântul lui Dumnezeu, toate fiarele, toate vitele și toate păsările și tot ce se mișcă pe pământ și tot ce se mișcă în apă, după soiurile și speciile lor: fiarele în prima zi; vitele în a doua zi; păsările în a treia zi; și tot ce se mișcă pe pământ în a patra zi; și tot ce se mișcă în apă în a cincea zi.
2 Și Adam le-a dat fiecăruia numele lor, și cum i-a numit, așa le-a fost numele.
3 Și în aceste cinci zile, Adam a văzut pe toți aceștia, parte bărbătească și parte femeiască, după toate soiurile care erau pe pământ; dar era singur și nu a găsit niciun ajutor potrivit pentru el.
4 Domnul ne-a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur; să-i facem un ajutor potrivit.”
5 Și Domnul Dumnezeul nostru a trimis un somn adânc peste el și el a adormit și a luat pentru femeie o coastă dintre coastele lui și această coastă a fost originea femeii dintre coastele lui și a zidit carnea în locul ei și a zidit femeia.
6 Și l-a trezit pe Adam din somnul său și, trezindu-se, s-a sculat în ziua a șasea și a adus-o la el. El a cunoscut-o și i-a zis: „Aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi soție, pentru că a fost luată de la bărbatul ei.”
7 De aceea, bărbatul și soția vor fi una și de aceea bărbatul își va lăsa tatăl și mama și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup.
8 În prima săptămână a fost creat Adam, și coasta - soția lui; în a doua săptămână i-a arătat-o: și din acest motiv a fost dată porunca să păzească în spurcăciunea lor, pentru un bărbat șapte zile și pentru o femeie de două ori șapte zile.
9 Și după ce Adam a împlinit patruzeci de zile în țara în care fusese creat, l-am adus în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească, dar pe soția lui au adus-o în ziua a optzeci-a și după aceasta ea a intrat în grădina Edenului.
10 Și din acest motiv este scrisă porunca pe tablele cerești cu privire la cea care naște: „Dacă va naște un copil de parte bărbătească, va rămâne în necurăția ei șapte zile, conform primei săptămâni de zile, și treizeci și trei de zile va rămâne în sângele curățirii ei și nu se va atinge de nimic sfânt și nu va intra în sanctuar, până nu va împlini aceste zile care (sunt poruncite) în cazul unui copil de parte bărbătească.”
11 Dar în cazul unei fetițe, ea va rămâne în necurăția ei două săptămâni de zile, cum se întâmplă în primele două săptămâni, și șaizeci și șase de zile în sângele curățirii ei; și acestea vor fi optzeci de zile în total.”
12 Și după ce a împlinit aceste optzeci de zile, am dus-o în grădina Edenului, căci este mai sfântă decât tot pământul și orice pom sădit în ea este sfânt.
13 De aceea, s-a rânduit o lege pentru zilele acelea, cu privire la cea care naște un copil de parte bărbătească sau o fetiță, ca ea să nu se atingă de nimic sfânt și să nu intre în sanctuar, până când se vor împlini zilele acelea pentru copilul de parte bărbătească sau fetiță.
14 Aceasta este legea și mărturia care a fost scrisă pentru Israel, ca să o păzească în toate zilele.
15 Și în prima săptămână a primului jubileu, [1-7 AM] Adam și soția lui au fost în grădina Edenului timp de șapte ani, arând-o și păzind-o, și i-am dat de lucru și l-am instruit să facă tot ce este potrivit pentru arat.
16 El a arat (grădina) și era gol și nu știa, și nu i-a fost rușine; a ocrotit grădina de păsări, fiare și vite, a cules roadele ei și a mâncat, iar ce a mai rămas a pus deoparte pentru el și pentru soția sa.
17 Și după ce s-au împlinit cei șapte ani, pe care îi împlinise acolo, exact șapte ani, [8 AM] și în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea (a lunii), șarpele a venit și s-a apropiat de femeie, și șarpele a zis femeii: „Ți-a poruncit Dumnezeu, zicând: Să nu mănânci din toți pomii din grădină?”
18 Ea a zis către fiartă: „Din tot rodul pomilor din grădină, Dumnezeu ne-a zis: «Mâncați!»” Dar din rodul pomului care este în mijlocul grădinii, Dumnezeu ne-a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.”
19 Șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri; căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el, vi se

vor deschide ochii și veți fi ca dumnezei și veți cunoaște binele și răul.”
20 Femeia a văzut pomul, că era plăcut de privit și rodul lui era bun de mâncat; a luat din el și a mâncat.
21 Și după ce și-a acoperit prima dată rușinea cu frunze de smochin, i-a dat lui Adam și el a mâncat; și ochii lui s-au deschis și a văzut că era gol.
22 A luat frunze de smochin, le-a cusut împreună și și-a făcut un șorț și și-a acoperit rușinea.
23 Și Dumnezeu a blestemat șarpele și S-a mâniat pe el pe vecie...
24 Și S-a mâniat pe femeie, pentru că ea a ascultat de glasul șarpelui și a mâncat; și i-a zis: „Îți voi înmulți foarte mult necazul și durerile; cu durere vei naște copii și te vei întoarce la bărbatul tău, și el va stăpâni peste tine.”
25 Și lui Adam i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci din el, blestemat fie pământul din pricina ta! Spini și mărăcini îți va da el și îți vei mânca pâinea în sudoarea feței tale, până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce.”
26 El le-a făcut haine de piele, i-a îmbrăcat și i-a trimis afară din Grădina Edenului.
27 Și în ziua în care Adam a ieșit din Grădină, el a adus ca o mireasmă plăcută o ofrandă, tămâie, galbanum și stacte și mirodenii, dimineața, odată cu răsăritul soarelui, din ziua în care și-a acoperit rușinea.
28 Și în ziua aceea s-a închis gura tuturor fiarelor, vitelor, păsărilor și tuturor viețuitoarelor care umblă și se mișcă, așa că nu mai puteau vorbi, căci toți vorbeau unii cu alții cu o singură buză și cu o singură limbă.
29 Și a trimis din Grădina Edenului toată făptura care era în Grădina Edenului și toată făptura a fost împrăștiată după soiurile și speciile ei, în locurile care fuseseră create pentru ea.
30 Și numai lui Adam i-a dat El (mediul) ca să-și acopere rușinea, dintre toate fiarele și vitele.
31 Din acest motiv, pe tablele cerești este prescris, cu privire la toți cei ce cunosc judecata legii, să-și acopere rușinea și să nu se descopere așa cum se descoperă neamurile.
32 Și în luna nouă a lunii a patra, Adam și soția sa au ieșit din Grădina Edenului și au locuit în țara Elda, în țara creației lor.
33 Și Adam a numit soției sale numele Eva.
34 Și n-au avut niciun fiu până la primul jubileu [8 AM] și după aceea a cunoscut-o.
35 Acum a arăt pământul așa cum fusese învățat în Grădina Edenului.

CAPITOLUL 4

1 Și în a treia săptămână, în al doilea jubileu [64-70 AM], ea l-a născut pe Cain, iar în a patra [71-77 AM] l-a născut pe Abel, iar în a cincea [78-84 AM] a născut-o pe fiica sa, Âwân.
2 Și în primul (an) al celui de-al treilea jubileu [99-105 AM], Cain l-a ucis pe Abel pentru că (Dumnezeu) a acceptat jertfa lui Abel și nu a acceptat ofranda lui Cain.
3 Și l-a ucis în câmp; și sângele lui a strigat din pământ până la cer, plângând pentru că l-a ucis.
4 Și Domnul l-a mustrat pe Cain din cauza lui Abel, pentru că îl ucisese și l-a făcut fugar pe pământ din cauza sângelui fratelui său și l-a blestemat pe pământ.
5 Și de aceea este scris pe tablele cerești: „Blestemat este cel ce lovește pe aproapele său cu necredință și toți cei ce au văzut și au auzit să zică: Așa să fie; iar omul care a văzut și n-a spus, să fie blestemat ca și celălalt.”
6 Și din acest motiv, când venim înaintea Domnului Dumnezeului nostru, vestim toate păcatele care se săvârșesc în cer și pe pământ, în lumină și în întuneric și pretutindeni.
7 Și Adam și soția lui au jelit pe Abel timp de patru săptămâni de ani [99-127 AM] și în al patrulea an al săptămânii a cincea [130 AM] s-au bucurat și Adam și-a cunoscut din nou soția și ea i-a născut un fiu și i-a pus numele Set; căci a zis: „Dumnezeu ne-a ridicat o a doua sămânță pe pământ în locul lui Abel, căci Cain l-a ucis.”
8 Și în a șasea săptămână [134-40 AM] a născut-o pe fiica sa, Azûrâ.
9 Și Cain a luat-o de soție pe sora sa Âwân, iar ea i-a născut pe Enoh la sfârșitul celui de-al patrulea jubileu. [190-196 AM] Și în primul an al primei săptămâni a celui de-al cincilea jubileu, [197 AM] au fost zidite case pe pământ și Cain a zidit o cetate și i-a pus numele după numele fiului său, Enoh.
10 Adam a cunoscut-o pe Eva, soția sa, și ea a mai născut nouă fii.
11 Și în a cincea săptămână a celui de-al cincilea jubileu [225-31 AM] Set a luat-o de soție pe sora sa Azûrâ și în a patra (anul celei de-a șasea săptămâni) [235 AM] ea i-a născut pe Enos.
12 El a început să cheme Numele Domnului pe pământ.
13 Și în al șaptelea an de jubileu, în a treia săptămână [309-15 AM], Enos a luat-o de soție pe sora sa Nôâm și ea i-a născut un fiu în al treilea an al celei de-a cincea săptămâni și i-a pus numele Chenan.
14 Și la sfârșitul celui de-al optulea jubileu [325, 386-3992 AM], Chenan a luat-o de soție pe sora sa Mûalêlêth, și ea i-a născut un fiu în al nouălea jubileu, în prima săptămână a celui de-al treilea an al acestei săptămâni [395 AM] și i-a pus numele Mahalalel.
15 Și în a doua săptămână a celui de-al zecelea jubileu [449-55 AM], Mahalaleel a luat de soție pe Dina, fiica lui Barachiel, fiica fratelui tatălui său, și ea i-a născut un fiu în a treia săptămână a celui de-al șaselea an [461 AM] și i-a pus numele Iared, căci în zilele lui îngerii Domnului au coborât pe pământ, numiți Veghetorii, ca să învețe pe copiii oamenilor și ca să facă dreptate și dreptate pe pământ.
16 Și în al unsprezecelea jubileu [512-18 AM] Iared și-a luat o soție, al cărei nume era Baraka, fiica lui Râsûjâl, fiica fratelui tatălui său, în a patra săptămână a acestui jubileu [522 AM] și ea i-a născut un fiu în a cincea săptămână, în al patrulea an al jubileului, și i-a pus numele Enoh.
17 Și el a fost primul dintre oamenii născuți pe pământ care a învățat scrisul, cunoașterea și înțelepciunea și care a scris semnele cerului într-o carte, în ordinea lunilor lor, pentru ca oamenii să cunoască anotimpurile anilor în ordinea lunilor lor.

18 Și el a fost cel dintâi care a scris o mărturie și a mărturisit fiilor oamenilor printre generațiile pământului și a numărat săptămânile jubileelor și le-a făcut cunoscute zilele anilor și a rânduit lunile și a numărat Sabatele anilor, așa cum i le-am făcut cunoscute.
19 Și ce a fost și ce va fi a văzut el într-o vedenie în somnul său, așa cum se va întâmpla cu copiii oamenilor de-a lungul generațiilor lor până în ziua judecății; a văzut și a înțeles totul și a scris mărturia sa și a așezat mărturia pe pământ pentru toți copiii oamenilor și pentru generațiile lor.
20 În al doisprezecelea an de jubileu, [582-88], în a șaptea săptămână a acestuia, el și-a luat o soție, al cărei nume era Edna, fiica lui Danel, fiica fratelui tatălui său. În al șaselea an, în această săptămână [587 AM], ea i-a născut un fiu și el i-a pus numele Metusala.
21 Și a fost el cu îngerii lui Dumnezeu timp de șase jubilee, iar ei i-au arătat tot ce este pe pământ și în ceruri, stăpânirea soarelui, și el a scris totul.
22 Și el a mărturisit Veghetorilor, care păcătuiseră cu fiicele oamenilor; căci acestea începuseră să se unească, astfel încât să se pângărească, cu fiicele oamenilor, iar Enoh a mărturisit împotriva tuturor.
23 Și el a fost luat dintre copiii oamenilor și l-am condus în Grădina Edenului în măreție și onoare și iată că acolo scrie el condamnarea și judecata lumii și toată ticăloșia copiilor oamenilor.
24 Și din cauza aceasta a adus apele potopului peste toată țara Edenului; căci acolo a fost pus ca semn ca să mărturisească împotriva tuturor copiilor oamenilor, ca să povestească toate faptele generațiilor până în ziua judecății.
25 Și a ars tămâia din sanctuar, mirodenii plăcute înaintea Domnului, pe munte.
26 Căci Domnul are patru locuri pe pământ: Grădina Edenului și Muntele Răsăritului, muntele acesta pe care ești astăzi, Muntele Sinai și Muntele Sion, care vor fi sfințite la noua creație, spre sfințirea pământului; prin ele va fi sfințit pământul de toată vina și necurăția lui, de-a lungul generațiilor lumii.
27 Și în al paisprezecelea an de jubileu [652 AM], Metusala și-a luat de soție pe Edna, fiica lui Azrial, fiica fratelui tatălui său, în a treia săptămână, în primul an al acestei săptămâni [701-7 AM] și a născut un fiu și i-a pus numele Lameh.
28 În al cincisprezecelea an de jubileu, în a treia săptămână, Lameh și-a luat o soție, al cărei nume era Betenos, fiica lui Barachiil, fiica fratelui tatălui său. În această săptămână ea i-a născut un fiu, căruia el i-a pus numele Noe, zicând: „Acesta mă va mângâia pentru necazul meu și pentru toată munca mea și pentru pământul pe care l-a blestemat Domnul.”
29 Și la sfârșitul celui de-al nouăsprezecelea jubileu, în a șaptea săptămână din al șaselea an [930 AM] al acestuia, Adam a murit și toți fiii lui l-au îngropat în țara creației sale și el a fost primul îngropat în pământ.
30 Și i-au lipsit șaptezeci de ani din o mie de ani; căci o mie de ani sunt ca o zi în mărturia cerurilor și de aceea a fost scris despre pomul cunoașterii: „În ziua în care veți mânca din el, veți muri.” Din acest motiv nu a împlinit anii acestei zile; căci a murit în timpul ei.
31 La sfârșitul acestui jubileu, Cain a fost ucis după el în același an; căci casa lui s-a prăbușit peste el și a murit în mijlocul casei sale și a fost ucis de pietrele acesteia; căci cu o piatră îl ucisese pe Abel și cu o piatră a fost ucis într-o judecată dreaptă.
32 Din acest motiv a fost rânduit pe tablele cerești: „Cu instrumentul cu care un om își ucide aproapele, cu acesta va fi ucis; după felul în care l-a rănit, la fel i se va face.”
33 În al douăzeci și cincilea jubileu [1205 AM], Noe și-a luat o soție, numele ei era Emzârâ, fiica lui Râkê'êl, fiica fratelui tatălui său, în primul an, în a cincea săptămână [1207 AM]. În al treilea an i-a născut pe Sem, în al cincilea an [1209 AM] i-a născut pe Ham și în primul an, în a șasea săptămână [1212 AM] i-a născut pe Iafet.

CAPITOLUL 5

1 Și s-a întâmplat când copiii oamenilor au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice, că îngerii lui Dumnezeu i-au văzut într-un an al acestui jubileu, că erau frumoși la vedere; și și-au luat de soții dintre toate pe care le-au ales și le-au născut fii și erau uriași.
2 Și fărădelegea s-a înmulțit pe pământ și orice făptură și-a stricat calea, precum oamenii și vite și fiarele și păsările și tot ce umblă pe pământ - toți și-au stricat căile și rânduielile și au început să se devoreze unii pe alții. Și fărădelegea s-a înmulțit pe pământ și orice închipuire a gândurilor tuturor oamenilor (era) astfel rea încontinuu.
3 Și Dumnezeu S-a uitat la pământ și iată că era corupt și orice făptură își corupise rânduielile și toți cei ce erau pe pământ făcuseră tot felul de rele înaintea ochilor Lui.
4 Și El a spus că va nimici omul și orice făptură de pe fața pământului pe care îl crease.
5 Dar Noe a căpătat har înaintea ochilor Domnului.
6 Și împotriva îngerilor pe care i-a trimis pe pământ, El S-a mâniat nespus de tare și a dat poruncă să-i dezrădăcineze din toată stăpânirea lor și ne-a poruncit să-i legăm în adâncurile pământului și iată că sunt legați în mijlocul lor și sunt (ținuți) separați.
7 Și împotriva fiilor lor a ieșit o poruncă dinaintea feței Lui, ca ei să fie loviți cu sabia și îndepărtați de sub cer.
8 Și El a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea asupra omului, căci și el este carne, și zilele lui vor fi o sută douăzeci de ani”.
9 Și El a trimis sabia Lui în mijlocul lor, ca fiecare să-și ucidă aproapele, și au început să se ucidă unii pe alții până când au căzut cu toții sub sabie și au fost nimiciți de pe pământ.
10 Și părinții lor au fost martori (ai distrugerii lor) și, după aceasta, au fost legați în adâncurile pământului pentru totdeauna, până în ziua marii condamnări, când se va executa judecata asupra tuturor celor care și-au stricat căile și faptele înaintea Domnului.
11 Și i-a nimicit pe toți din locurile lor și n-a rămas niciunul dintre ei pe care să nu-l fi judecat după toată nelegiuirea lor.
12 Și a făcut pentru toate lucrările Sale o fire nouă și dreaptă, pentru ca ei să nu păcătuiască în toată firea lor pe vecie, ci să fie cu toții drepți, fiecare în felul lui, întotdeauna.
13 Și judecata tuturor este rânduită și scrisă pe tablele cerești în dreptate - chiar (judecata) tuturor celor care se

abat de la calea care le-a fost rânduită să meargă; și dacă nu merg pe ea, judecata este scrisă pentru fiecare creatură și pentru fiecare fel de oameni.
14 Și nu este nimic în cer, nici pe pământ, nici în lumină, nici în întuneric, nici în Șeol, nici în adâncuri, nici în întuneric, care să nu fie judecat; și toate judecățile lor sunt rânduite, scrise și săpate.
15 El va judeca pe toți, pe cel mare după mărimea lui și pe cel mic după micimea lui și pe fiecare după calea lui.
16 El nu este unul care să se uite la fața nimănui și nici nu este unul care să primească daruri, dacă spune că va judeca pe fiecare: chiar dacă cineva ar da tot ce este pe pământ, El nu va se uita la daruri, nici la fața nimănui și nu va lua nimic din mâna lui, căci El este un judecător drept.
17 Și despre copiii lui Israel a fost scris și rânduit: Dacă se întorc la El în dreptate, El le va ierta toate fărădelegile și le va îndura toate păcatele.
18 Este scris și rânduit că El va arăta îndurare tuturor celor ce se întorc de la toată vina lor, o dată pe an.
19 Cât despre toți cei care și-au stricat căile și gândurile înainte de potop, nimeni nu a fost primit cu bucurie, în afară de Noe, căci el a fost primit cu bucurie pentru fiii săi, pe care (Dumnezeu) i-a salvat din apele potopului din pricina lui; căci inima lui era dreaptă în toate căile lui, așa cum i s-a poruncit și nu s-a abătut de la nimic din ce i-a fost rânduit.
20 Domnul a zis că va nimici tot ce era pe pământ, de la oameni până la vite, până la fiare, până la păsările cerului și tot ce se mișcă pe pământ. Și i-a poruncit lui Noe să-și facă o arcă, ca să se scape de apele potopului.
21 Noe a făcut arca în toate privințele, așa cum i-a poruncit El, în al douăzeci și șaptelea an de jubileu, în a cincea săptămână a anului cinci (la luna nouă a lunii întâi). [1307 AM]
22 Și a intrat în al șaselea an, în luna a doua, la luna nouă a lunii a doua, până în a șaisprezecea; și a intrat el, și toți cei ce i-am adus noi, în corabie, și Domnul a închis-o pe dinafară în seara a șaptesprezecea.
23 Domnul a deschis șapte uși ale cerurilor și gurile izvoarelor adâncului celui mare, șapte guri în număr.
24 Și zăvorurile potopului au început să curgă apă din cer patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Și izvoarele adâncului au țâșnit și ele ape, până când întreaga lume s-a umplut de apă.
25 Apele au crescut pe pământ; apele s-au ridicat cu cincisprezece coți deasupra tuturor munților înalți. Corabia s-a înălțat deasupra pământului și se mișca pe fața apelor.
26 Apele au fost pe fața pământului cinci luni - o sută cincizeci de zile.
27 Și arca s-a dus și s-a oprit pe vârful Lubar, unul dintre munții Ararat.
28 Și (la luna nouă) în luna a patra, izvoarele marelui adânc s-au închis și porțile cerului au fost blocate; și la luna nouă a lunii a șaptea, toate gurile abisurilor pământului s-au deschis și apa a început să coboare în adâncul de dedesubt.
29 Și în luna nouă a lunii a zecea s-au văzut vârfurile munților, iar în luna nouă a lunii întâi s-a arătat pământul.
30 Și apele au dispărut de deasupra pământului în a cincea săptămână a celui de-al șaptelea an [1309 AM], iar în a șaptesprezecea zi a lunii a doua pământul era uscat.
31 În ziua douăzeci și șaptea a zilei, a deschis arca și a dat afară din ea fiare, vite, păsări și tot ce se mișcă.

CAPITOLUL 6

1 Și în luna nouă a lunii a treia, a ieșit din corabie și a zidit un altar pe muntele acela.
2 El a făcut ispășire pentru pământ și a luat un ied și a făcut ispășire cu sângele lui pentru toată vina pământului; căci tot ce era pe el fusese nimicit, afară de cei ce erau în arcă cu Noe.
3 A pus grăsimea lui pe altar; a luat un bou, un țap, o oaie, iezi, sare, o turturele și pui de porumbel și a pus o jertfă de tot pe altar; a turnat pe ea o jertfă amestecată cu untdelemn, a stropit vin și a presărat tămâie peste toate acestea și a făcut să se ridice o mireasmă plăcută, plăcută Domnului.
4 Domnul a mirosit o mireasmă plăcută și a făcut un legământ cu el, că nu va mai fi potop care să distrugă pământul; că semănatul și secerișul nu vor înceta niciodată în toate zilele pământului; frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu-și vor schimba rânduiala și nu vor înceta pentru totdeauna.
5 „Voi, creșteți și înmulțiți-vă pe pământ, înmulțiți-vă pe el și fiți o binecuvântare pentru el. Voi insufla frica și groaza de voi în tot ce este pe pământ și în mare.
6 Și iată, v-am dat toate fiarele și toate viețuitoarele înaripate și tot ce se mișcă pe pământ și peștii din ape și toate lucrurile pentru hrană; ca iarba verde, v-am dat toate lucrurile pentru hrană.
7 Dar să nu mâncați carne cu viața ei, cu sângele ei, căci viața oricărei trupuri este în sânge, ca să nu vi se ceară sângele vieții voastre. Din mâna fiecărui om, din mâna oricărei fiare voi cere sângele omului.
8 Cine varsă sângele omului prin om, sângele lui va fi vărsat, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul lui.
9 Voi, creșteți și înmulțiți-vă pe pământ."
10 Noe și fiii lui au jurat că nu vor mânca sânge din vreun trup și au făcut un legământ veșnic înaintea Domnului Dumnezeu, pentru toate generațiile pământului, în luna aceasta.
11 De aceea ți-a zis El să închei un legământ cu copiii lui Israel în luna aceasta, pe munte, cu jurământ și să stropi sânge peste ei, din pricina tuturor cuvintelor legământului pe care Domnul l-a făcut cu ei pe vecie.
12 Această mărturie este scrisă despre voi, ca să o păziți neîncetat, ca să nu mâncați în nicio zi sânge de fiare, de păsări sau de vite, în toate zilele pământului. Și omul care mănâncă sânge de fiare, de vite sau de păsări, în toate zilele pământului, el și sămânța lui vor fi stârniți din țară.
13 Poruncește copiilor lui Israel să nu mănânce sânge, pentru ca numele lor și sămânța lor să fie neîncetat înaintea Domnului Dumnezeului nostru.
14 Și pentru această lege nu este hotar de zile, căci este pentru totdeauna. Ei s-o păzească de-a lungul generațiilor lor, ca să se roage pentru voi cu sânge înaintea altarului; în fiecare zi, dimineața și seara, vor cere iertare pentru voi necurmat înaintea Domnului, ca s-o păzească și să nu fie nimiciți din răzbâtă.
15 Și le-a dat lui Noe și fiilor lui un semn că nu va mai fi potop pe pământ.

16 Și-a pus curcubeul în nor ca semn al legământului veșnic, ca să nu mai fie potop pe pământ, ca să-l nimicească în toate zilele pământului.
17 Din acest motiv este rânduit și scris pe tablele cerești ca ei să prăznuiască sărbătoarea săptămânilor în această lună o dată pe an, pentru a reînnoi legământul în fiecare an.
18 Și toată această sărbătoare a fost celebrată în ceruri din ziua creației până în zilele lui Noe - douăzeci și șase de jubilee și cinci săptămâni de ani [1309-1659 AM]. Noe și fiii lui au sărbătorit-o timp de șapte jubilee și o săptămână de ani, până în ziua morții lui Noe și din ziua morții lui Noe, fiii lui au nimicit-o până în zilele lui Avraam și mănâncă sânge.
19 Dar Avraam l-a respectat, și Isaac și Iacov și copiii lui l-au respectat până în zilele tale, iar în zilele tale copiii lui Israel l-au uitat până când l-ați sărbătorit din nou pe acest munte.
20 Poruncește copiilor lui Israel să țină această sărbătoare în toate generațiile lor, ca o poruncă pentru ei: într-o zi din an, în luna aceasta, să prăznuiască această sărbătoare.
21 Căci este sărbătoarea săptămânilor și sărbătoarea pârgelor; această sărbătoare este dublă și de natură dublă: conform cu ceea ce este scris și săpat cu privire la ea, să o sărbătoriți.
22 Căci am scris în cartea legii dintâi, în ceea ce am scris pentru tine, ca să o prăznuiești la vremea ei, într-o zi din an, și ți-am explicat jertfele ei, pentru ca copiii lui Israel să-și amintească și să o prăznuiască de-a lungul generațiilor lor în această lună, într-o zi din fiecare an.
23 Și în luna nouă a lunii întâi, în luna nouă a lunii a patra, în luna nouă a lunii a șaptea și în luna nouă a lunii a zecea, vor fi zile de aducere aminte și zilele anotimpurilor în cele patru părți ale anului. Acestea sunt scrise și rânduite ca o mărturie veșnică.
24 Noe le-a rânduit pentru sine ca sărbători veșnice pentru generații, astfel încât ele au devenit o aducere aminte pentru el.
25 Și în luna nouă a primei luni i s-a poruncit să-și facă o arcă, și în ziua aceea pământul s-a uscat și el a deschis (arca) și a văzut pământul.
26 Și în luna nouă a lunii a patra, gurile adâncurilor abisului de dedesubt s-au închis. Și în luna nouă a lunii a șaptea, toate gurile abisurilor pământului s-au deschis și apele au început să coboare în ele.
27 Și în luna nouă a lunii a zecea s-au văzut vârfurile munților și Noe s-a bucurat.
28 Și pentru aceasta le-a rânduit pentru Sine ca sărbători veșnice de aducere aminte și astfel sunt rânduite.
29 Și le-au așezat pe tablele cerești, fiecare având treisprezece săptămâni; de la una la alta (a trecut) pomenirea lor, de la prima la a doua, și de la a doua la a treia, și de la a treia la a patra.
30 Și toate zilele poruncii vor fi cincizeci și două de săptămâni de zile și (acestea vor face) întregul an complet. Așa este gravat și rânduit pe tablele cerești.
31 Și nu se neglijează (această poruncă) nici măcar un an, nici an de an.
32 Poruncește copiilor lui Israel să țină anii după această socoteală: trei sute șaizeci și patru de zile; și acestea vor forma un an întreg. Nu vor tulbura timpul lui din zilele lui și din sărbătorile lui; căci totul se va întâmpla în ei conform mărturiei lor și nu vor omite nicio zi și nu vor tulbura nicio sărbătoare.
33 Dar dacă le neglijează și nu le respectă conform poruncii Sale, atunci își vor tulbura toate anotimpurile și anii vor fi dezlegați din aceasta (rânduială), [și vor tulbura anotimpurile și anii vor fi dezlegați] și își vor neglija rânduielile.
34 Și toți copiii lui Israel vor uita și nu vor mai găsi calea anilor; vor uita lunile noi, anotimpurile și sabatele și se vor înșela în toată rânduiala anilor.
35 Căci știu și de acum înainte îți voi vesti, și nu este din născocirea Mea; căci cartea este scrisă înaintea Mea, și pe tablele cerești este rânduită împărțirea zilelor, ca să nu uite sărbătorile legământului și să umble după sărbătorile neamurilor, după rătăcirea și ignoranța lor.
36 Căci vor fi unii care vor observa luna cum tulbură anotimpurile și cum vine de la an la an cu zece zile mai devreme.
37 De aceea vor veni peste ei ani când vor tulbura (ordinea) și vor face o zi urâtă (zi) ziua mărturiei și o zi necurată o zi de sărbătoare și vor confunda toate zilele, ziua sfântă cu cea necurată și ziua necurată cu cea sfântă; căci vor greși în ceea ce privește lunile, sabatele, sărbătorile și jubileele.
38 De aceea îți poruncesc și îți mărturisesc ca să le dai mărturie; căci după moartea ta, copiii tăi îi vor tulbura, astfel încât să nu facă anul doar trei sute șaizeci și patru de zile și din această cauză se vor înșela în ceea ce privește lunile noi, anotimpurile, sabatele și sărbătorile și vor mânca tot felul de sânge cu tot felul de carne.

CAPITOLUL 7

1 Și în a șaptea săptămână a primului an [1317 AM], în acest jubileu, Noe a plantat viță de vie pe muntele pe care se odihnise arca, numit Lubar, unul din Munții Ararat, și acestea au dat rod în al patrulea an [1320 AM] și le-a păzit rodul și l-a cules în acest an, în luna a șaptea.
2 Și a făcut vin din el, l-a pus într-un vas și l-a păstrat până în al cincilea an, [1321 AM], până în prima zi a lunii noi a lunii întâi.
3 Și a sărbătorit cu bucurie ziua acestei sărbători și a adus o jertfă arsă Domnului, un vițel tânăr și un berbec și șapte oi, fiecare de un an, și un ied, ca să facă ispășire prin acestea pentru sine și pentru fiii săi.
4 A pregătit mai întâi iedul și a pus din sângele lui pe carnea care era pe altarul pe care îl făcuse; apoi a pus toată grăsimea pe altarul unde adusese jertfa arse; a pus și boul, berbecul și oaia și a pus toată carnea lor pe altar.
5 Și a așezat pe el toate ofrandele lor amestecate cu untdelemn, apoi a stropit vin peste focul pe care îl făcuse mai înainte pe altar și a pus tămâie pe altar și a făcut să se înalțe o mireasmă plăcută înaintea Domnului Dumnezeului său.
6 Și s-a bucurat și a băut din acest vin, el și copiii lui cu bucurie.
7 Și s-a făcut seară și a intrat în cortul său și, îmbătat, s-a culcat și a dormit și s-a descoperit în cortul său în timp ce dormea.
8 Ham l-a văzut pe tatăl său, Noe, gol, și a ieșit și le-a spus celor doi frați ai săi, care erau afară.

9 Și Sem și-a luat veșmântul și s-a sculat, el și Iafet, și-au pus veșmântul pe umeri și s-au dus înapoi și au acoperit rușinea tatălui lor, iar fețele lor erau înapoi.
10 Noe s-a trezit din somn și a aflat tot ce-i făcuse fiul său cel mic și a blestemat pe fiul său, zicând: „Blestemat să fie Canaan! Să fie rob fraților săi!”
11 Și a binecuvântat pe Sem și a zis: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Sem și Canaan să fie robul lui!”
12 Dumnezeu să mărească țara lui Iafet și Dumnezeu să locuiască în locuința lui Sem, iar Canaan să fie robul lui.
13 Ham a știut că tatăl său îl blestemase pe fiul său cel mic și s-a supărat că îl blestemase pe fiul său. Și s-a despărțit de tatăl său, el și fiii săi împreună cu el: Cuș, Mițraim, Put și Canaan.
14 Și și-a zidit un oraș și i-a pus numele după numele soției sale, Neelatamauk.
15 Iafet a văzut aceasta și a ajuns să pizmuiască pe fratele său și și-a zidit o cetate și a numit-o după numele soției sale: „Adatanes”.
16 Și Sem a locuit cu tatăl său Noe și a zidit o cetate aproape de tatăl său, pe munte, și a numit-o și el după numele soției sale Sedeqetelebab.
17 Și iată, aceste trei cetăți sunt lângă Muntele Lubar; Sedeqetelebab în fața muntelui, la est de acesta; și Na'eltama'uk la sud; și 'Adatan'eses spre vest.
18 Și aceștia sunt fiii lui Sem: Elam, Asur și Arpacșad - acesta s-a născut la doi ani după potop - și Lud și Aram.
19 Fiii lui Iafet: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras. Aceștia sunt fiii lui Noe.
20 Și în al douăzeci și optulea jubileu [1324-1372 AM] Noe a început să le poruncească fiilor fiilor săi rânduielile și poruncile și toate judecățile pe care le cunoștea și i-a îndemnat pe fiii săi să respecte dreptatea și să acopere rușinea trupului lor și să-L binecuvânteze pe Creatorul lor, să-l cinstească pe tatăl și pe mama și să-și iubească aproapele și să-și păzească sufletele de curvie și de necurăție și de orice nelegiuire.
21 Căci din cauza acestor trei lucruri a venit potopul peste pământ, și anume din cauza curviei prin care Veghetorii, împotriva legii rânduielilor lor, s-au desfrânat după fiicele oamenilor și și-au luat de soții dintre toate pe care le-au ales: și acestea au făcut începutul necurăției.
22 Și au născut fii, Nafidimii, și toți erau diferiți și se mâncau unii pe alții; și Giganții i-au ucis pe Naphil, și Naphil i-a ucis pe Eljo, și Eljo i-a ucis pe oameni, și un om pe altul.
23 Și fiecare s-a vândut ca să săvârșească nelegiuire și să verse mult sânge, și pământul s-a umplut de nelegiuire.
24 Și după acestea au păcătuit împotriva fiarelor și a păsărilor și a tot ce se mișcă și umblă pe pământ; și mult sânge a fost vărsat pe pământ și fiecare închipuire și poftă a oamenilor a cugetat neîncetat la deșertăciune și rău.
25 Domnul a nimicit totul de pe fața pământului, din cauza răutății faptelor lor și din cauza sângelui pe care îl vărsaseră în mijlocul pământului.
26 Și am rămas, eu și voi, fiii mei, și toți cei care au intrat cu noi în corabie, și iată, văd faptele voastre înaintea mea, că nu umblați în dreptate; căci ați început să mergeți pe calea pieirii și vă despărțiți unii de alții și sunteți invidioși unii pe alții și (așa se întâmplă) că nu sunteți în armonie, fiii mei, fiecare cu fratele său.
27 Căci văd, și iată că demonii au început amăgirile împotriva voastră și împotriva copiilor voștri și acum mă tem pentru voi, că după moartea mea veți vărsa sângele oamenilor pe pământ și că și voi veți fi nimiciți de pe fața pământului.
28 Căci oricine varsă sânge omenesc și oricine mănâncă sângele vreunui trup va fi nimicit cu toții de pe pământ.
29 Nu va mai rămâne niciun om care să mănânce sânge sau să verse sânge omenesc pe pământ și nu va mai rămâne niciun urmaș sau urmaș care să trăiască sub cer; căci în Locuința Morților se vor duce și în locul condamnării se vor coborî și în întunericul adâncului vor fi cu toții luați de o moarte violentă.
30 Nu se va vedea sânge asupra voastră, din tot sângele care va fi în toate zilele în care veți ucide vreun animal sau vită sau orice muște de pe pământ; și faceți o faptă bună pentru sufletele voastre, acoperind ce a fost vărsat pe fața pământului.
31 Să nu fiți ca cel ce mănâncă cu sânge; păziți-vă însă ca nimeni să nu mănânce sânge înaintea voastră; acoperiți sângele, căci așa mi s-a poruncit să vă depun mărturie vouă și copiilor voștri, împreună cu orice făptură.
32 Și nu lăsa ca sufletul să fie mâncat împreună cu carnea, ca să nu fie cerut sângele tău, care este viața ta, din mâna vreunui trup care îl varsă pe pământ.
33 Căci pământul nu va fi curat de sângele vărsat pe el; căci numai prin sângele celui ce l-a vărsat va fi curățit pământul din generație în generație.
34 Și acum, copiii mei, ascultați: lucrați cu dreptate și judecată, ca să puteți sădi în dreptate peste fața întregului pământ și slava voastră să fie înălțată înaintea Dumnezeului meu, care m-a salvat de apele potopului.
35 Și iată, voi vă veți duce și vă veți zidi cetăți și veți sădi în ele toate plantele de pe pământ și, în plus, toți pomii roditori.
36 Timp de trei ani, nu se va aduna rodul niciunui lucru care se mănâncă; iar în al patrulea an, rodul lui va fi considerat sfânt [și vor aduce cele dintâi roade], plăcut înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt, care a creat cerul și pământul și toate lucrurile. Să aducă din belșug cele dintâi roade ale vinului și untdelemnului (ca) cele dintâi roade pe altarul Domnului, care le primește, iar ce va rămâne, să mănânce slujitorii casei Domnului înaintea altarului care le primește.
37 Și în al cincilea an, eliberați roadele, astfel încât să le eliberați în dreptate și neprihănire, și veți fi drepți și tot ce veți sădi va prospera.
38 Căci așa a poruncit Enoh, tatăl tatălui tău, lui Metusala, fiului său, și lui Metusala, fiului său, Lameh, și Lameh mi-a poruncit toate lucrurile pe care i le-au poruncit părinții lui.
39 Și eu vă voi da poruncă, fiii mei, așa cum a poruncit Enoh fiului său în primele jubilee: pe când era încă în viață, al șaptelea din generația sa, a poruncit și a mărturisit fiului său și fiilor fiului său până în ziua morții sale.”

CAPITOLUL 8

1 În al douăzeci și nouălea an de jubileu, în prima săptămână [1373 AM], la începutul acesteia, Arpacșad și-a luat o soție, al cărei nume era Rasueja, fiica lui Susan, fiica

lui Elam. Ea i-a născut un fiu în al treilea an, în această săptămână [1375 AM], și i-a pus numele Cainam.
2 Și fiul a crescut, iar tatăl său l-a învățat să scrie, și s-a dus să-și caute un loc unde să-și poată lua un oraș.
3 Și a găsit o scriere pe care generațiile anterioare o sculptaseră pe stâncă și a citit ce era pe ea, a transcris-o și a păcătuit din cauza ei; căci conținea învățătura Veghetorilor, conform căreia obișnuiau să observe semnele soarelui, lunii și stelelor în toate semnele cerului.
4 Și a scris-o și n-a spus nimic despre ea; căci se temea să vorbească cu Noe despre ea, ca nu cumva să se mânie pe el din cauza ei.
5 În al treizecilea jubileu [1429 AM], în a doua săptămână a anului întâi, a luat o soție, al cărei nume era Melca, fiica lui Madai, fiul lui Iafet. În al patrulea an [1432 AM] a născut un fiu și i-a pus numele Șela, căci a zis: „Cu adevărat, am fost trimis."
6 [Și în al patrulea an s-a născut], Șela a crescut și și-a luat o soție, numele ei fiind Muak, fiica lui Chesed, fratele tatălui său, în al treizecilea jubileu, în a cincea săptămână a primului an [1499 AM] al acestuia.
7 Ea i-a născut un fiu în al cincilea an [1503 AM] al lui Iacov și i-a pus numele Eber. Și a luat o soție, al cărei nume era Azûrâd, fiica lui Nebrod, în al treizeci și al doilea jubileu, în a șaptea săptămână, în al treilea an al lui Iacov. [1564 AM]
8 Și în al șaselea an [1567 AM] al acesteia, ea i-a născut un fiu, și el i-a pus numele Peleg; căci în zilele când s-a născut, copiii lui Noe au început să împartă pământul între ei: din acest motiv i-a pus numele Peleg.
9 Și au împărțit-o în secret între ei și i-au spus-o lui Noe.
10 Și s-a întâmplat la începutul celui de-al treizeci și treilea jubileu [1569 AM] că au împărțit pământul în trei părți, pentru Sem, Ham și Iafet, după moștenirea fiecăruia, în primul an, în prima săptămână, când unul dintre noi, care fusese trimis, era cu ei.
11 Și i-a chemat pe fiii săi, și s-au apropiat de el, ei și copiii lor, și a împărțit pământul în loturi, pe care cei trei fii ai săi urmau să le ia în stăpânire; și-au întins mâinile și au luat scrisul din sânul lui Noe, tatăl lor.
12 Și a ieșit în scris, ca sorți, mijlocul pământului pe care trebuia să-l ia ca moștenire pentru el și pentru fiii săi, pentru generațiile veșnice, de la mijlocul lanțului muntos Rafa, de la gura apei din râul Tina, iar partea lui merge spre vest prin mijlocul acestui râu și se întinde până ajunge la apa abisurilor, din care iese acest râu și își varsă apele în marea Me'at, iar acest râu se varsă în marea cea mare. Și tot ce este spre nord este al lui Iafet, și tot ce este spre sud aparține lui Sem.
13 Și se întinde până ajunge la Karaso: acesta se află în sânul limbii care privește spre sud.
14 Partea lui se întinde de-a lungul mării celei mari și se întinde în linie dreaptă până ajunge la vest de limba care privește spre miazăzi; căci această mare se numește limba Mării Egiptului.
15 Și se întoarce de aici spre sud, spre gura mării celei mari, pe țărmul apelor sale, și se întinde spre vest până la Afra și se întinde până ajunge la apele râului Gihon și la sud de apele Gihonului, până la malurile acestui râu.
16 Și se întinde spre est, până ajunge în Grădina Edenului, la sud de aceasta [spre sud] și de la estul întregii țări a Edenului și al întregului răsărit, se întoarce spre est și merge până ajunge la est de muntele numit Rafa și coboară până la malul gurii râului Tina.
17 Această parte a ieșit prin sorți pentru Sem și fiii lui, ca s-o stăpânească pe vecie, pentru generațiile lui, pentru totdeauna.
18 Și Noe s-a bucurat că această parte a venit pentru Sem și pentru fiii lui și și-a amintit de tot ce spusese cu gura lui în profeție; căci zisese: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Sem și Domnul să locuiască în locuința lui Sem!"
19 Și a știut că Grădina Edenului este Sfânta Sfintelor și locuința Domnului, și Muntele Sinai este mijlocul pustiului și Muntele Sion este mijlocul buricului pământului: aceste trei au fost create ca locuri sfinte, unul față în față cu celălalt.
20 Și a binecuvântat pe Dumnezeul dumnezeilor, care pusese cuvântul Domnului în gura lui, și pe Domnul pe vecie.
21 Și el știa că o parte binecuvântată și o binecuvântare veniseră la Sem și la fiii lui pentru generațiile veșnice - toată țara Edenului și toată țara Mării Roșii și toată țara de la răsărit și India, și Marea Roșie și munții ei, și toată țara Basanului și toată țara Libanului și insulele Kaftur, și toți munții Sanir și Amana, și munții Asiriei la nord, și toată țara Elamului, Asiriei și Babelului, și Susanului și Ma'edai, și toți munții Araratului și toată regiunea de dincolo de mare, care este dincolo de munții Asiriei spre nord, o țară binecuvântată și spațioasă și tot ce este în ea este foarte bun.
22 Și pentru Ham a ieșit a doua parte, dincolo de Gihon, spre sud, la dreapta Grădinii, și se întinde spre sud și se întinde până la toți munții de foc și se întinde spre vest până la marea lui Atel și se întinde spre vest până ajunge la marea lui Ma'uk - acea (mare) în care coboară tot ce nu este distrus.
23 Și se întinde spre miazănoapte până la hotarele Gadirului și se întinde până la țărmul apelor mării, până la apele mării celei mari, până se apropie de râul Gihon și merge de-a lungul râului Gihon până ajunge la dreapta Grădinii Edenului.
24 Și aceasta este țara care a ieșit pentru Ham ca parte pe care trebuia să o stăpânească pe vecie pentru el și fiii lui, prin generațiile lor, pentru totdeauna.
25 Și pentru Iafet se întindea a treia parte dincolo de râul Tina, la nord de vărsarea apelor sale, și se întindea spre nord-est până la toată regiunea lui Gog și până la toată țara de la răsărit a acestuia.
26 Și se întinde spre nord spre nord și se întinde până la munții Qelt spre nord și spre marea Ma'uk și merge spre est de Gadir până la regiunea apelor mării.
27 Și se întinde până se apropie de vest de Fara și se întoarce spre Aferag și se extinde spre est până la apele mării Meat.
28 Și se extinde până în regiunea râului Tina în direcția nord-est, până se apropie de limita apelor sale spre muntele Rafa și se întoarce spre nord.
29 Aceasta este țara care a ieșit pentru Iafet și fiii lui ca parte din moștenirea lui, pe care trebuia să o stăpânească pentru el și fiii lui, pentru generațiile lor, pentru totdeauna; cinci insule mari și o țară mare la miazănoapte.

30 Dar este frig, și țara lui Ham este fierbinte, iar țara lui Sem nu este nici fierbinte, nici rece, ci este un amestec de frig și căldură.

CAPITOLUL 9

1 Ham a împărțit țara între fiii săi. Cea dintâi parte a căzut pentru Cuș, spre răsărit: la vest de el, Mițraim; la vest de el, Put; și la vest de el, spre mare, Canaanul.
2 Și Sem a împărțit printre fiii săi, iar prima parte a ieșit pentru Ham și fiii săi, la est de râul Tigru până la apropierea de est, tot pământul Indiei și Marea Roșie pe coasta ei, și apele Dedanului, și toți munții Mebri și Ela, și tot pământul Susan și tot ce este de pe malul Farnakului până la Marea Roșie și râul Tina.
3 Și pentru Asir a venit a doua Porțiune, toată țara Asiriei, Ninivei și Șinarului și până la granița Indiei, și urcă și mărginește râul.
4 Și lui Arpacșad i-a revenit a treia parte, tot ținutul caldeenilor la est de Eufrat, până la Marea Roșie și toate apele deșertului de aproape de limba mării care privește spre Egipt, tot ținutul Libanului, Sanir și Amana până la granița Eufratului.
5 Și pentru Aram a căzut a patra parte, toată țara Mesopotamiei între Tigru și Eufrat, la nord de Caldeea, până la hotarul munților Asiriei și țara Ararei.
6 Și a cincea parte a ieșit pentru Lud, munții Asiriei și tot ce le aparținea până la Marea cea Mare și până la est de fratele său Asir.
7 Și Iafet a împărțit pământul moștenirii sale între fiii săi.
8 Și prima parte a ieșit pentru Gomer la est, de la partea de miazănoapte până la râul Tina; și la miazănoapte se întindea pentru Magog toate părțile din interiorul miazănoaptei până la marea Meat.
9 Și Madai a ieșit ca parte a lui, ca să stăpânească de la vestul celor doi frați ai săi până la insule și până la țărmurile insulelor.
10 Și pentru Javan a venit a patra parte, fiecare insulă și insulele care sunt spre granița lui Lud.
11 Și pentru Tubal a ieșit a cincea parte în mijlocul limbii care se apropie de granița părții lui Lud până la a doua limbă, până la regiunea de dincolo de a doua limbă până la a treia limbă.
12 Și lui Meșec i-a revenit a șasea parte, toată regiunea dincolo de a treia limbă până la est de Gadir.
13 Și pentru Tiras a căzut a șaptea parte, patru insule mari în mijlocul mării, care se întind până la partea lui Ham [și insulele Kamaturi au ieșit la sorți pentru fiii lui Arpacșad ca moștenire a lui].
14 Și astfel au împărțit fiii lui Noe fiilor lor în prezența tatălui lor Noe, iar el i-a legat pe toți printr-un jurământ, blestemând pe toți cei care căutau să ia partea care nu-i căzuse prin sorți.
15 Și toți au zis: „Așa să fie; așa să fie!” pentru ei și fiii lor în veac, prin generațiile lor, până în ziua judecății, în care Domnul Dumnezeu îi va judeca cu sabie și cu foc, pentru toată răutatea și necurația greșelilor lor, cu care au umplut pământul cu fărădelegi, necurăție, curvie și păcat.

CAPITOLUL 10

1 Și în a treia săptămână a acestui jubileu, demonii necurați au început să-i inducă în eroare pe copiii fiilor lui Noe și să-i facă să rătăcească și să-i distrugă.
2 Și fiii lui Noe au venit la tatăl lor Noe și i-au povestit despre demonii care îi rătăceau, îi orbiau și îi ucideau pe fiii fiilor săi.
3 Și s-a rugat înaintea Domnului Dumnezeului său și a zis: „Dumnezeul duhurilor oricărei făpturi, care ai arătat milă față de mine și m-ai mântuit pe mine și pe fiii mei din apele potopului și nu m-ai făcut să pier, cum ai făcut cu fiii pierzării. Căci harul Tău a fost mare față de mine și mare a fost mila Ta față de sufletul meu. Înalță-te harul Tău peste fiii mei și nu lăsa duhurile rele să stăpânească peste ei, ca să nu-i nimicească de pe pământ.”
4 Ci binecuvântează-mă pe mine și pe fiii mei, ca să ne putem înmulți și să ne putem rodi pământul.
5 Și Tu știi cum au acționat Veghetorii Tăi, părinții acestor duhuri, în zilele mele: și cât despre aceste duhuri care sunt vii, întemnițează-le și ține-le tare în locul condamnării și nu le lăsa să aducă nimicire asupra fiilor robului Tău, Dumnezeul meu; căci aceștia sunt răi și creați pentru a distruge.
6 Și să nu stăpânească ei peste duhurile celor vii, căci numai Tu poți stăpâni peste ei. Și să nu aibă putere asupra fiilor celor drepți, de acum înainte și în veac.”
7 Și Domnul Dumnezeul nostru ne-a poruncit să-i legăm pe toți.
8 Și șeful spiritelor, Mastêmâ, a venit și a spus: „Doamne, Creatorule, lasă unii dintre ei să rămână înaintea mea și să asculte de glasul meu și să facă tot ce le voi spune; căci dacă unii dintre ei nu-mi sunt lăsați, nu voi putea să-mi exercit puterea voinței asupra fiilor oamenilor; căci aceștia sunt pentru corupție și rătăcire înaintea judecății mele, căci mare este răutatea fiilor oamenilor.”
9 Și El a zis: „A zecea parte dintre ei să rămână înaintea lui și nouă părți să coboare în locul condamnării.”
10 Și unuia dintre noi ne-a poruncit să-l învățăm pe Noe toate leacurile lor; căci știa că nu vor umbla în neprihănire și nici nu se vor lupta în dreptate.
11 Și am făcut conform tuturor cuvintelor Sale: pe toți cei răi și răi i-am legat în locul condamnării și am lăsat a zecea parte dintre ei ca să fie supuși Satanei pe pământ.
12 Și i-am explicat lui Noe toate leacurile bolilor lor, împreună cu ispitele lor, cum îi putea vindeca cu ierburi ale pământului.
13 Și Noe a scris toate lucrurile într-o carte, așa cum l-am învățat cu privire la orice fel de leacuri. Astfel, duhurile rele au fost împiedicate să-i rănească pe fiii lui Noe.
14 Și a dat tot ce scrisese lui Sem, fiul său cel mare; căci îl iubea nespus de mult mai mult decât pe toți fiii săi.
15 Noe a adormit cu părinții săi și a fost îngropat pe muntele Lubar, în țara Ararat.
16 A împlinit în viața sa nouă sute cincizeci de ani, nouăsprezece jubilee, două săptămâni și cinci ani. [1659 AM]
17 Și în viața Sa pe pământ, El i-a întrecut pe copiii oamenilor, cu excepția lui Enoh, datorită dreptății în care era desăvârșit. Căci slujba lui Enoh a fost rânduită ca o mărturie pentru generațiile lumii, astfel încât el să povestească toate faptele din generație în generație, până în ziua judecății.

18 Și în al treizeci și treilea jubileu, în primul an, în a doua săptămână, Peleg și-a luat o soție, al cărei nume era Lomna, fiica lui Sinaar, și ea i-a născut un fiu în al patrulea an al acestei săptămâni și el i-a pus numele Reu; căci a zis: „Iată, copiii oamenilor au devenit răi prin gândul rău de a-și construi o cetate și un turn în țara Șinear."
19 Căci au plecat din țara Araratului spre răsărit, spre Șinar; căci în zilele lui au zidit cetatea și turnul, zicând: „Haidem să ne suim prin ea la cer!"
20 Și au început să construiască, și în a patra săptămână au făcut cărămizi în foc, iar cărămizile le-au servit drept piatră, iar lutul cu care le-au cimentat era asfalt care iese din mare și din izvoarele de apă din țara Șinar.
21 Și au zidit-o timp de patruzeci și trei de ani; lățimea ei era de 203 cărămizi, iar înălțimea (a unei cărămizi) era o treime dintr-o cărămidă; înălțimea ei era de 5433 de coți și 2 palme, iar (întinderea unui zid era) treisprezece stadii (și a celuilalt treizeci de stadii).
22 Domnul Dumnezeul nostru ne-a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și au început să facă aceasta și acum nimic nu le va fi împotrivit. Haideți să ne pogorâm și să le încurcăm limba, ca să nu mai înțeleagă graiul unii altora și să fie împrăștiați în cetăți și neamuri și un singur scop nu va mai rămâne cu ei până în ziua judecății."
23 Și Domnul a coborât, și noi am coborât cu El ca să vedem cetatea și turnul pe care le construiseră copiii oamenilor.
24 Și le-a încurcat limba și n-au mai înțeles graiul unii altora și au încetat atunci să mai construiască cetatea și turnul.
25 Din acest motiv, întregul ținut Șinar se numește Babel, pentru că acolo Domnul a încurcat toate limbile copiilor oamenilor și de acolo au fost împrăștiați în cetățile lor, fiecare după limba și națiunea sa.
26 Domnul a trimis un vânt puternic împotriva turnului și l-a răsturnat la pământ. Acesta era între Asiria și Babilon, în țara Șinear, și i-au pus numele „Răsturnarea".
27 În a patra săptămână a primului an [1688 AM], la începutul acestuia, în al treizeci și patrulea jubileu, au fost împrăștiați din țara Șinear.
28 Ham și fiii lui au intrat în țara pe care urma să o stăpânească și pe care a dobândit-o ca parte a sa în țara de miazăzi.
29 Canaan a văzut că țara Libanului până la râul Egiptului era foarte bună; și n-a intrat în țara moștenirii sale, la apus (adică la) mare, ci a locuit în țara Libanului, la răsărit și la apus, de la hotarul Iordanului și de la hotarul mării.
30 Ham, tatăl său, și Cuș și Mițraim, frații săi, i-au zis: „Te-ai așezat într-o țară care nu este a ta și care nu ne-a căzut prin sorți; nu face așa; căci dacă faci așa, tu și fiii tăi veți cădea în țară și veți fi blestemați prin răscoală; căci prin răscoală ați așezat voi, și prin răscoală vor cădea copiii tăi și tu vei fi stârpit pentru totdeauna."
31 Nu locui în locuința lui Sem, căci lui Sem și fiilor lui le-a căzut la sorți.
32 Blestemat ești tu și blestemat vei fi mai mult decât toți fiii lui Noe, prin blestemul cu care ne-am legat printr-un jurământ în prezența judecătorului sfânt și în prezența tatălui nostru Noe.
33 Dar nu i-a ascultat și a locuit în țara Libanului, de la Hamat până la intrarea în Egipt, el și fiii lui, până în ziua de azi.
34 Și din acest motiv țara aceea se numește Canaan.
35 Iafet și fiii săi s-au dus spre mare și au locuit în țara moștenirii lor. Madai a văzut țara mării și nu i-a plăcut și a cerut o parte de la Ham, Asur și Arpacșad, fratele soției sale, și a locuit în țara Mediei, aproape de fratele soției sale, până în ziua de azi.
36 Și a numit locuința lui și locuința fiilor săi Media, după numele tatălui lor, Madai.

CAPITOLUL 11

1 În al treizeci și cincilea an de jubileu, în a treia săptămână, în primul an [1681 AM] al acestuia, Reu și-a luat o soție, al cărei nume era 'Ôrâ, fiica lui 'Ûr, fiul lui Chesed. Ea i-a născut un fiu și i-a pus numele Serôh, în al șaptelea an al acestei săptămâni, în acest jubileu. [1687 AM]
2 Și fiii lui Noe au început să se războiască unii cu alții, să ia captivi și să se ucidă unii pe alții și să verse sânge de oameni pe pământ și să mănânce sânge și să construiască cetăți puternice, ziduri și turnuri și oameni (au început) să se înalțe deasupra neamului și să întemeieze începuturi de împărății și să meargă la război popor împotriva poporului, și neam împotriva neamului și cetate împotriva cetății; și toți (au început) să facă rău și să dobândească arme și să-și învețe fiii războiul și au început să cucerească cetăți și să vândă sclavi și sclave.
3 Și Ûr, fiul lui Kesed, a zidit cetatea Ara din Haldee și i-a pus numele după numele său și numele tatălui său. Și și-au făcut chipuri turnate și s-au închinat fiecare idolului, chipului turnat pe care și-l făcuseră și au început să facă chipuri cioplite și simulacre necurate, iar duhurile rele i-au ajutat și i-au ademenit să comită fărădelegi și necurăție.
4 Și prințul Mastêmâ s-a străduit să facă toate acestea și a trimis alte spirite, pe cele care fuseseră puse sub mâna lui, să facă tot felul de nedreptate și păcat și tot felul de încălcări, să corupă și să distrugă și să verse sânge pe pământ.
5 Din acest motiv a numit numele lui Seroh, Serug, căci fiecare s-a întors să facă tot felul de păcat și fărădelegi.
6 Și a crescut și a locuit în Ur din Caldeea, aproape de tatăl mamei soției sale și s-a închinat idolilor și și-a luat o soție în al treizeci și șaselea jubileu, în a cincea săptămână, în primul an al acestuia, [1744 AM] și numele ei era Melka, fiica lui Kaber, fiica fratelui tatălui său.
7 Ea i-a născut pe Nahor în primul an al acestei săptămâni. El a crescut și a locuit în Ur, în Haldee. Tatăl său l-a învățat științele caldeenilor, ca să ghicească și să prezică semnele cerului.
8 Și în al treizeci și șaptelea an jubileu, în a șasea săptămână, în primul an al acestuia [1800 AM], el a luat o soție, al cărei nume era Ijaska, fiica lui Nestag din Caldeea.
9 Și ea i-a născut pe Terah în al șaptelea an al acestei săptămâni. [1806 AM]
10 Și prințul Mastêmâ a trimis corbi și păsări să devoreze sămânța semănată în țară, ca să distrugă pământul și să-i jefuiască pe copiii oamenilor de munca lor. Înainte ca ei să poată ara sămânța, corbii au cules-o de pe fața pământului.

11 Și din acest motiv i-a pus numele Terah, pentru că corbii și păsările i-au făcut sărăciți și le-au mâncat sămânța.
12 Anii au început să fie sterili din cauza păsărilor, care au mâncat toate roadele pomilor: numai cu mare efort au putut să păstreze câte puțin din toate roadele pământului în zilele lor.
13 Și în acest al treizeci și nouălea jubileu, în a doua săptămână a primului an, Terah și-a luat o soție, al cărei nume era Edna, fiica lui Avram, fiica surorii tatălui său. Și în al șaptelea an al acestei săptămâni, ea i-a născut un fiu și el i-a pus numele Avram, după numele tatălui mamei sale;
14 căci murise înainte ca fiica sa să fi zămislit un fiu.
15 Și copilul a început să înțeleagă greșelile pământului care se rătăceau cu toții după chipuri cioplite și după necurăție, iar tatăl său l-a învățat să scrie, iar el avea două săptămâni de ani [1890 AM] și s-a despărțit de tatăl său, ca să nu se mai închine la idoli împreună cu el.
16 Și a început să se roage Creatorului tuturor lucrurilor ca El să-l mântuiască de greșelile copiilor oamenilor și ca partea lui să nu cadă în greșeală după necurăție și josnicie.
17 Și a venit vremea semănatului pentru semănatul sămânței pe pământ și toți au ieșit împreună să-și protejeze sămânța împotriva corbilor, iar Avram a ieșit cu cei care au plecat, iar copilul era un băiat de paisprezece ani.
18 Și un nor de corbi a venit să mănânce sămânța, iar Avram a alergat să-i întâmpine înainte ca ei să se așeze pe pământ și a strigat către ei înainte ca ei să se așeze pe pământ să mănânce sămânța, și le-a spus: „Nu vă coborâți; întoarceți-vă în locul de unde ați venit.” Și s-au întors.
19 Și a făcut ca norii de corbi să se întoarcă înapoi în ziua aceea de șaptezeci de ori și dintre toți corbii din toată țara unde era Avram, nu s-a oprit acolo nici măcar unul.
20Toți cei ce erau cu el în toată țara l-au văzut strigând, și toți corbii s-au întors înapoi, și numele lui a devenit mare în toată țara Haldeilor.
21 Și au venit la el în anul acesta toți cei ce voiau să semene, și el a mers cu ei până când s-a terminat vremea semănatului; și și-au semănat pământul și în anul acela au adus acasă destul grâu și au mâncat și s-au săturat.
22 Și în primul an al celei de-a cincea săptămâni [1891 AM] Avram i-a învățat pe cei ce făceau unelte pentru boi, pe meșterii în lemn, și au făcut un vas deasupra pământului, în fața ramei plugului, pentru a pune sămânța pe el, iar sămânța cădea de acolo pe brăzda plugului și era ascunsă în pământ și nu s-au mai temut de corbi.
23 Și în felul acesta au făcut (vase) deasupra pământului pe toate ramele plugurilor și au semănat și au arat tot pământul, așa cum le-a poruncit Avram și nu s-au mai temut de păsări.

CAPITOLUL 12

1 În a șasea săptămână, în anul al șaptelea, Avram i-a zis tatălui său Terah: „Tată!”
2 Și el a zis: „Iată-mă, fiule!” Și a zis:
„Ce ajutor și ce profit avem de la idolii pe care îi venerezi,
Și în fața căreia te închini?
3 Căci nu este duh în ei,
Căci sunt niște forme prostești și o înșelăciune a inimii.
Nu le închinați:
4 Închinați-vă Dumnezeului cerurilor,
Cine face ploaia și roua să cadă pe pământ
Și face tot ce este pe pământ,
Și a creat totul prin cuvântul Său,
Și toată viața este dinaintea feței Lui.
5 De ce vă închinați la lucruri care nu au duh în ele?
Căci sunt lucrarea mâinilor (oamenilor),
Și pe umerii voștri le purtați,
Și nu aveți niciun ajutor de la ei,
Dar sunt o mare pricină de rușine pentru cei ce le fac,
Și o înșelăciune a inimii pentru cei ce se închină la ele:
„Nu-i adora.”
6 Tatăl său i-a zis: „Știu și eu, fiule, dar ce să fac cu un popor care m-a pus să le slujesc?”
7 Și dacă le spun adevărul, mă vor ucide; căci sufletul lor se lipește de ei ca să li se închine și să-i onoreze.
8 Taci, fiule, ca să nu te omoare.’ Și le-a spus aceste cuvinte celor doi frați ai săi, iar ei s-au mâniat pe el și el a tăcut.
9 În al patruzecilea an de jubileu, în a doua săptămână a celui de-al șaptelea an, Avram și-a luat o soție, numele ei fiind Sarai, fiica tatălui său; și ea a devenit soția lui.
10 Haran, fratele său, și-a luat o soție în al treilea an al săptămânii a treia [1928 AM] și ea i-a născut un fiu în al șaptelea an al acestei săptămâni [1932 AM] și i-a pus numele Lot.
11 Și Nahor, fratele său, și-a luat o soție.
12 Și în al șaizecilea an al vieții lui Avram, adică în a patra săptămână, în al patrulea an al acesteia, [1936 AM] Avram s-a sculat noaptea și a ars casa idolilor și a ars tot ce era în casă și nimeni n-a știut.
13 Și s-au sculat noaptea și au căutat să-și salveze zeii din mijlocul focului.
14 Haran s-a grăbit să-i salveze, dar focul l-a cuprins și a fost ars în foc și a murit în Urul Caldeii, înaintea tatălui său Terah, și l-au îngropat în Urul Caldeii.
15 Și Terah a ieșit din Urul Caldeii, el și fiii lui, ca să meargă în țara Libanului și în țara Canaanului și a locuit în țara Haranului, iar Avram a locuit cu Terah, tatăl său, în Haran, două săptămâni de ani.
16 Și în a șasea săptămână, în al cincilea an al acesteia, [1951 AM] Avram a stat treaz toată noaptea, în luna nouă a lunii a șaptea, ca să privească stelele de seară până dimineață, ca să vadă cum va fi anul în ceea ce privește ploile; și era singur când a stat și a privit.
17 Și un cuvânt i-a venit în inimă și a zis: „Toate semnele stelelor, semnele lunii și ale soarelui sunt toate în mâna Domnului. De ce să le cercetez?”
18 Dacă vrea, face să plouă dimineața și seara;
Și dacă El dorește, El o reține,
Și toate lucrurile sunt în mâna lui.
19 Și s-a rugat în noaptea aceea și a zis:
„Dumnezeul meu, Dumnezeule Preaînalt, Tu ești singurul Dumnezeul meu,
Și Pe Tine și stăpânirea Ta te-am ales.
Și Tu ai creat toate lucrurile,
Și toate lucrurile care sunt lucrarea mâinilor Tale.
20 Izbăvește-mă din mâinile duhurilor rele care stăpânesc gândurile inimilor oamenilor,
Și să nu mă rătăcească de la Tine, Dumnezeul meu.
Și mă întărește pe mine și sămânța mea pentru totdeauna
„Ca să nu ne rătăcim de acum înainte și pentru totdeauna.”

21 El a zis: „Mă voi întoarce oare la Ur, în Haldeii, cei ce
caută fața Mea, ca să mă întorc la ei? Să rămân eu oare în
locul acesta? Calea cea dreaptă înaintea Ta va izbucni în
mâinile robului Tău, ca să o împlinească, și eu nu voi
umbla în vicleșugul inimii mele, Dumnezeul meu."
22 Și a terminat de vorbit și de rugat, și iată că cuvântul
Domnului i-a fost trimis prin mine, zicând: „Ieși din țara ta,
din rudele tale și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care
ți-o voi arăta și te voi face un neam mare și numeros."
23 Și te voi binecuvânta
Și voi face numele Tău mare,
Și vei fi binecuvântat pe pământ,
Și în Tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului,
Și îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează,
Și blestemă-i pe cei ce te blestemă.
24. Eu voi fi Dumnezeul tău, al fiului tău și al fiului fiului
tău și al întregii tale semințe; nu te teme, de acum înainte și
din neam în neam de neam ale pământului. Eu sunt
Dumnezeul tău.
25 Și Domnul Dumnezeu a zis: „Deschideți-i gura și
urechile, ca să audă și să vorbească cu gura lui, cu limba
care a fost descoperită; căci aceasta încetase din gura
tuturor copiilor oamenilor din ziua prăbușirii (a
Babilonului).
26 Și i-am deschis gura, urechile și buzele și am început să
vorbesc cu el în ebraică, în limba creației.
27 Și a luat cărțile părinților săi, și acestea erau scrise în
ebraică, și le-a transcris și a început de acum înainte să le
studieze, și i-am făcut cunoscut ceea ce nu putea (înțelege),
și le-a studiat în timpul celor șase luni ploioase.
28 Și s-a întâmplat în al șaptelea an al săptămânii a șasea
[1953 AM] că i-a vorbit tatălui său și i-a spus că va părăsi
Haranul ca să meargă în țara Canaanului ca să o vadă și să
se întoarcă la el.
29 Tatăl său, Terah, i-a zis: „Du-te în pace!"
Fie ca Dumnezeul cel veșnic să-ți îndrepte calea.
Și Domnul să fie cu tine și să te păzească de orice rău,
Și dăruiește-ți har, milă și favoare înaintea celor ce te văd,
Și fie ca niciunul dintre copiii oamenilor să nu aibă putere
asupra ta să-ți facă rău;
Du-te în pace.
30 Dacă vezi o țară plăcută ochilor tăi ca să locuiești în ea,
scoală-te și ia-mă la tine și ia cu tine și pe Lot, fiul lui
Haran, fratele tău, ca pe fiul tău. Domnul să fie cu tine.
31. Și Nahor, fratele tău, să plece cu mine până te vei
întoarce în pace, și vom merge cu toții împreună cu tine."

CAPITOLUL 13

1 Avram a plecat din Haran și a luat pe Sarai, soția sa, și pe
Lot, fiul fratelui său, Haran, în țara Canaanului. A venit în
Asiria și s-a îndreptat spre Sihem și a locuit lângă un stejar
înalt.
2 El a văzut, și iată că țara era foarte plăcută, de la intrarea
în Hamat până la stejarul cel înalt.
3 Domnul i-a zis: „Ție și seminței tale îți voi da țara
aceasta."
4 A zidit acolo un altar și a adus pe el o jertfă arse
Domnului, care i se arătase.
5 Și s-a mutat de acolo la munte... Betelul la apus și Ai la
răsărit și și-a întins cortul acolo.
6 Și a privit și iată că țara era foarte întinsă și bună și totul
creștea pe ea - viță de vie, smochine, rodii, stejari, silici,
terebinți, pomi de măsline, cedri, chiparoși, curmali și toți
copacii din câmpie; și pe munți era apă.
7 Și a binecuvântat pe Domnul care îl scosese din Ur din
Caldeea și îl adusese în țara aceasta.
8 Și s-a întâmplat în primul an, în săptămâna a șaptea, la
luna nouă a lunii întâi, 1954 AM] că a zidit un altar pe
acest munte și a chemat Numele Domnului: „Tu,
Dumnezeul veșnic, ești Dumnezeul meu."
9 Și a adus pe altar o jertfă arsă Domnului, ca El să fie cu
el și să nu-l părăsească în toate zilele vieții lui.
10 Și a plecat de acolo și s-a dus spre miazăzi și a ajuns la
Hebron. Hebronul a fost zidit atunci și a locuit acolo doi
ani. Apoi s-a dus (de acolo) în țara miazăzi, la Bealot, și a
fost foamete în țară.
11 Și Avram a intrat în Egipt în al treilea an al săptămânii
și a locuit în Egipt cinci ani înainte ca soția lui să fie
smulsă de la el.
12 Tanaisul din Egipt a fost zidit pe vremea aceea, șapte
ani după Hebron.
13 Și s-a întâmplat când Faraon a luat-o pe Sarai, soția lui
Avram, că Domnul a lovit pe Faraon și casa lui cu mari
urgii din cauza Sarai, soția lui Avram.
14 Avram era foarte bogat, având oi și vite, măgari, cai și
cămile, robi și roabe și foarte mult argint și aur. Și Lot, fiul
fratelui său, era bogat.
15 Și Faraon a dat-o înapoi pe Sarai, soția lui Avram, și l-a
trimis afară din țara Egiptului. Și Avram a călătorit la locul
unde își întinsese cortul la început, la locul altarului, având
Ai la răsărit și Betel la apus, și a binecuvântat pe Domnul
Dumnezeul său, care îl adusese înapoi în pace.
16 Și s-a întâmplat în al patruzeci și unulea an de jubileu,
în al treilea an al primei săptămâni [1963 AM], că s-a
întors în locul acesta și a adus acolo o jertfă de tot și a
chemat Numele Domnului și a zis: „Tu, Dumnezeul
Preaînalt, ești Dumnezeul meu în veci de veci."
17 Și în al patrulea an al acestei săptămâni [1964 AM] Lot
s-a despărțit de el și Lot a locuit în Sodoma, iar oamenii
Sodomei erau foarte păcătoși.
18 Și l-a întristat în inima lui că fiul fratelui său se
despărțise de el; căci nu avea copii.
19 În anul acela când Lot a fost luat în robie, Domnul i-a
zis lui Avram, după ce Lot s-a despărțit de el, în al patrulea
an al acestei săptămâni: „Ridică-ți ochii din locul unde
locuiești spre miazănoapte și spre miazăzi, spre apus și spre
răsărit."
20 Căci tot pământul pe care îl vezi ți-l voi da ție și
seminței tale pentru totdeauna și voi face sămânța ta ca
nisipul mării; chiar dacă ar putea număra cineva praful
pământului, tot sămânța ta nu va fi numărată.
21 Scoală-te, străbate țara în lungimea și în lățimea ei și
privește-o în toată, căci seminței tale o voi da.' Și Avram s-
a dus la Hebron și a locuit acolo.
22 Și în anul acesta au venit Chedorlaomer, regele
Elamului, și Amrafel, regele Șinarului, și Arioc, regele
Șelasarului, și Tergal, regele Goiimului, și l-au ucis pe
regele Gomorei. Și regele Sodomei a fugit, și mulți au
căzut prin răni în valea Sidim, lângă Marea Sărată.

23 Au luat captivi Sodoma, Adam și Țeboim și l-au luat captiv și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, cu toate bunurile lui și s-au dus la Dan.
24 Și unul dintre cei care scăpase a venit și i-a spus lui Avram că fiul fratelui său fusese luat captiv și (Avram) și-a înarmat slujitorii casei…
25 ... pentru Avram și pentru semința lui, a zecea parte din cele dintâi roade pentru Domnul; și Domnul a rânduit aceasta ca o poruncă veșnică, ca să o dea preoților care slujeau înaintea Lui, ca să o stăpânească pe vecie.
26 Și la această lege nu este limită de zile; căci El a rânduit-o pentru generații, pentru totdeauna, ca ei să dea Domnului zeciuiala din orice, din sămânță, din vin, din untdelemn, din vite și din oi.
27 Și le-a dat preoților Săi ca să mănânce și să bea cu bucurie înaintea Lui.
28 Împăratul Sodomei a venit la el, s-a închinat înaintea lui și a zis: „Domnul nostru Avram, dă-ne nouă sufletele pe care le-ai izbăvit, dar prada să fie a ta.”
29 Și Avram i-a zis: „Îmi ridic mâinile către Dumnezeul Cel Preaînalt, nici măcar un fir, nici o șiretură de încălțăminte nu voi lua nimic din ce este al tău, ca să nu zici: «L-am îmbogățit pe Avram!»” În afară de ce au mâncat tinerii și partea oamenilor care au mers cu mine: Aner, Eșcol și Mamre. Aceștia își vor lua partea lor.”

CAPITOLUL 14

1 După aceste lucruri, în al patrulea an al acestei săptămâni, la luna nouă a lunii a treia, cuvântul Domnului a venit în vis către Avram, zicând: „Nu te teme, Avram; Eu sunt apărătorul tău și răsplata ta va fi foarte mare.”
2 Și el a zis: „Doamne, Doamne, ce-mi vei da? Eu plec de aici fără copii, iar fiul lui Maseq, fiul roabei mele, este Damasek Eliezer. El va fi moștenitorul meu, și mie nu mi-ai dat niciun urmaș.”
3 Și i-a zis: „Acesta nu va fi moștenitorul tău, ci unul care va ieși din intestinele tale; el va fi moștenitorul tău.”
4. L-a scos afară și i-a zis: „Privește spre cer și numără stelele, dacă le poți număra.”
5 Și s-a uitat spre cer și a privit stelele. Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.”
6 El a crezut în Domnul, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.
7 Și i-a zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau țara canaaniților ca s-o stăpânești pe vecie; și Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.”
8 Și a zis: „Doamne, Doamne, prin ce voi ști că o voi moșteni?”
9 Și i-a zis: „Ia-Mi o junincă de trei ani, o capră de trei ani, o oaie de trei ani, o turturele și un porumbel.”
10 Și a luat toate acestea la mijlocul lunii și s-a așezat la stejarul lui Mamre, care este lângă Hebron.
11 Și a zidit acolo un altar și a jertfit pe toate acestea; și a vărsat sângele lor pe altar și le-a împărțit la mijloc și le-a pus una în fața alteia; dar păsările nu le-a împărțit.
12 Și păsările au căzut peste bucăți, iar Avram le-a alungat și nu a lăsat păsările să le atingă.
13 Și s-a întâmplat, când a apus soarele, că o extaz a căzut peste Avram și iată! o groază de întuneric mare a căzut peste el și i s-a spus lui Avram: „Să știi sigur că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor și îi vor ține în robie și îi vor asupri patru sute de ani.”
14 Și pe neamul căruia îi vor fi robi îl voi judeca, și după aceea vor ieși de acolo cu multe averi.
15 Și te vei duce în pace la părinții tăi și vei fi îngropat la o bătrânețe fericită.
16 Dar în a patra generație se vor întoarce aici, căci nelegiuirea amoriților nu este încă deplină.”
17 Și s-a trezit din somn și s-a sculat, iar soarele apusese; și iată că era o flacără, și iată că un cuptor fumega și o flacără de foc trecea printre bucăți.
18 În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram, zicând: „Seminței tale îi voi da țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat: cheniții, cheniziții, cadmoniții, periziții, refaimiții, pacoreții, heviții, amoriții, canaaniții, ghirgasiții și iebusiții.”
19 Și a trecut ziua, și Avram a adus bucățile și păsările, și darurile lor de fructe și jertfele lor de băutură, și focul le-a mistuit.
20 Și în ziua aceea am făcut un legământ cu Avram, așa cum făcusem legământ cu Noe în luna aceasta; și Avram a reînnoit sărbătoarea și rânduiala pentru sine pe vecie.
21 Avram s-a bucurat și i-a spus Sarei, soției sale, toate aceste lucruri; și a crezut că va avea urmași, dar ea n-a născut.
22 Sarai i-a dat sfat soțului ei, Avram, și i-a zis: „Intră la Agar, roaba mea egipteancă; poate că-ți voi aduce urmași prin ea.”
23 Avram a ascultat glasul Sarai, soției sale, și i-a zis: „Fă așa!” Sarai a luat-o pe Agar, roaba ei, egipteanca, și a dat-o lui Avram, soțul ei, de soție.
24 Și el a intrat la ea, și ea a zămislit și i-a născut un fiu, și el i-a pus numele Ismael, în al cincilea an al acestei săptămâni [1965 AM]; și acesta era al optzeci și șaselea an din viața lui Avram.

CAPITOLUL 15

1 În al cincilea an al săptămânii a patra a acestui jubileu, în luna a treia, la mijlocul lunii, Avram a sărbătorit sărbătoarea pârgelor secerișului de grâu.
2 Și a adus pe altar jertfe noi, cele dintâi roade ale rodului, Domnului, o junincă, o capră și o oaie pe altar, ca jertfă arse Domnului; darurile lor de roade și jertfele lor de băutură le-a adus pe altar cu tămâie.
3 Domnul i S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic; arată-te înaintea Mea și fii desăvârșit.”
4 Voi face legământul Meu între Mine și tine și te voi înmulți foarte mult.
5 Avram a căzut cu fața la pământ, iar Dumnezeu i-a vorbit și i-a zis:
6 „Iată, porunca Mea este cu tine,
Și vei fi tatăl multor neamuri.
7 Nici numele tău nu va mai fi numit Avram,
Dar numele tău, de acum înainte și pentru totdeauna, va fi Avraam.
Căci te-am făcut tatăl multor neamuri.
8 Te voi face foarte mare,
Și te voi face neamuri,

Și împărați vor ieși din tine.
9 Voi stabili legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine, din generația în generație, ca un legământ veșnic, ca să fiu Dumnezeu pentru tine și pentru sămânța ta după tine.
10 Ție și seminței tale după tine voi da țara în care ai locuit ca străin, țara Canaanului, ca s-o stăpânești pe vecie; și Eu voi fi Dumnezeul lor.
11 Domnul a zis lui Avraam: „Cât despre tine, păzește legământul Meu, tu și sămânța ta după tine. Tăiați împrejur pe orice bărbat dintre voi și tăiați-vă prepuțul; și acesta va fi un semn al legământului veșnic între Mine și voi.
12 În ziua a opta, să circumcideți pe orice copil de parte bărbătească, din generațiile voastre, pe cel născut în casă sau pe cel pe care l-ați cumpărat cu bani de la vreun străin, pe care l-ați dobândit, dar care nu este din sămânța voastră.
13 Cine se va născut în casa ta va fi tăiat împrejur, și cine i-ai cumpărat cu argint va fi tăiat împrejur; și legământul Meu va fi în trupul vostru ca o poruncă veșnică.
14. Iar bărbatul necircumcis, care nu va fi circumcis în carnea prepuțului său în ziua a opta, sufletul acela va fi nimicit din poporul său, pentru că a încălcat legământul Meu.
15 Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Cât despre Sarai, soția ta, numele ei nu se va mai numi Sarai, ci numele ei va fi Sara.”
16 O voi binecuvânta și-ți voi da un fiu prin ea; îl voi binecuvânta și el va ajunge o națiune și împărați ai neamurilor vor ieși din el.
17 Avraam a căzut cu fața la pământ și s-a bucurat și a zis în inima lui: „Se va naște oare un fiu unui om de o sută de ani, iar Sara, cea de nouăzeci de ani, va naște?”
18 Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „O, de-ar trăi Ismael înaintea ta!”
19 Dumnezeu a zis: „Da, și Sara îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Voi întemeia legământul Meu cu ea și cu sămânța lui după el, un legământ veșnic.”
20 Cât despre Ismael, te-am ascultat și iată, îl voi binecuvânta, îl voi face mare și îl voi înmulți foarte mult; va născut doisprezece prinți și îl voi face un neam mare.
21 Dar legământul Meu îl voi întemeia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara, în zilele acestea, la anul care vine.“
22 Și a încetat să mai vorbească cu el, și Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam.
23 Și Avraam a făcut așa cum îi spusese Dumnezeu și a luat pe fiul său Ismael și pe toți cei născuți în casa lui și pe care îi cumpărase cu banii lui, pe toți copiii de parte bărbătească din casa lui, și le-a circumcis carnea prepuțului.
24 Și chiar în ziua aceea a fost Avraam circumcis, și toți oamenii din casa lui, <și cei născuți în casă> și toți cei pe care îi cumpărase cu bani de la copiii străinului, au fost circumcișii împreună cu el.
25 Această lege este pentru toate generațiile, pentru totdeauna; nu se vor tăia împrejur zilele și nu se va omite o zi din cele opt zile, căci este o poruncă veșnică, rânduită și scrisă pe tablele cerești.
26 Și oricine se naște, al cărui prepuț nu este circumcis în a opta zi, nu este din rândul copiilor legământului pe care Domnul l-a făcut cu Avraam, ci din rândul copiilor pieirii; și nici nu este pe el vreun semn că este al Domnului, ci (este destinat) să fie nimicit și ucis de pe pământ și să fie dezrădăcinat din pământ, pentru că a încălcat legământul Domnului Dumnezeului nostru.
27 Căci toți îngerii prezenței și toți îngerii sfințirii au fost creați astfel din ziua creării lor și înaintea îngerilor prezenței și a îngerilor sfințirii El a sfințit pe Israel, ca ei să fie cu El și cu sfinții Săi îngeri.
28 Și poruncește copiilor lui Israel și lasă-i să păzească semnul acestui legământ pentru generațiile lor, ca o poruncă veșnică, și nu vor fi stârniți din țară.
29 Căci porunca aceasta este rânduită ca un legământ, pe care să-l păzească pe vecie printre toți copiii lui Israel.
30 Domnul nu i-a făcut să se apropie de El pe Ismael, pe fiii lui, pe frații lui și pe Esau și nu i-a ales pentru că sunt copiii lui Avraam, ci pentru că îi cunoștea, ci a ales pe Israel să fie poporul Său.
31 Și El l-a sfințit și l-a adunat dintre toți copiii oamenilor; căci sunt multe neamuri și multe popoare și toate sunt ale Lui și peste toate a pus duhuri în autoritate ca să-i abate de la El.
32 Dar peste Israel n-a rânduit niciun înger sau duh, căci El singur este conducătorul lor și îi va păzi și îi va cere din mâna îngerilor Săi și a duhurilor Sale și din mâna tuturor puterilor Sale, ca să-i păzească și să-i binecuvânteze și ca ei să fie ai Lui și El să fie al lor de acum înainte și pentru totdeauna.
33 Și acum îți anunț că fiii lui Israel nu vor respecta această rânduială și nu își vor circumciza fiii conform întregii legi; căci în trupul circumciziei lor vor omite această circumcizie a fiilor lor și toți ei, fiii lui Beliar, își vor lăsa fiii necircumcișii așa cum s-au născut.
34 Și va fi o mare mânie din partea Domnului împotriva copiilor lui Israel, pentru că au părăsit legământul Lui și s-au abătut de la cuvântul Lui și au provocat și au blasfemiat, întrucât nu respectă rânduiala acestei legi; căci și-au tratat membrii ca neamurile, astfel încât să fie îndepărtați și dezrădăcinați din țară. Și nu va mai fi iertare sau iertare pentru ei [pentru ca să existe iertare și iertare] pentru tot păcatul acestei rătăciri veșnice.

CAPITOLUL 16

1 Și în luna nouă a lunii a patra, ne-am arătat lui Avraam, la stejarul lui Mamre și am vorbit cu el și i-am anunțat că Sara, soția lui, îi va da un fiu.
2 Și Sara a râs, căci a auzit că noi am spus aceste cuvinte lui Avraam și noi am mustrat-o, iar ea s-a înfricoșat și a negat că râsese din cauza cuvintelor acelea.
3 Și i-am spus numele fiului ei, așa cum numele lui este rânduit și scris în tablele cerești (adică Isaac),
4 Și (că) când ne-am întoarce la ea la un moment dat, ea ar fi zămislit un fiu.
5 Și în luna aceasta Domnul Și-a executat judecățile împotriva Sodomei, Gomorei, Țeboimului și întregului ținut al Iordanului și le-a ars cu foc și pucioasă și le-a nimicit până în ziua de azi, așa cum [iată] ți-am spus toate faptele lor, că sunt răi și foarte păcătoși și că se spurcă și comit curvie în trupul lor și săvârșesc necurăție pe pământ.
6 Și, în mod similar, Dumnezeu va executa judecata asupra locurilor unde au făcut după necurăția Sodomiților, asemenea judecății Sodomei.

7 L-am mântuit însă pe Lot, căci Dumnezeu Și-a adus aminte de Avraam și l-a scos din mijlocul prăbușirii.
8 El și fiicele lui au săvârșit un păcat cum nu mai fusese pe pământ din zilele lui Adam până în vremea lui; căci omul s-a culcat cu fiicele lui.
9 Și iată, a fost poruncit și gravat cu privire la toată semințiа lui, pe tablele cerești, ca să-i îndepărteze și să-i dezrădăcineze și să execute judecata asupra lor precum judecata Sodomei și să nu lase nicio sămânță a omului pe pământ în ziua condamnării.
10 În luna aceasta, Avraam a plecat din Hebron și a locuit între Cades și Șur, în munții Gherar.
11 Și la mijlocul lunii a cincea s-a mutat de acolo și a locuit la Fântâna Jurământului.
12 Și la mijlocul lunii a șasea, Domnul a cercetat-o pe Sara și a făcut cu ea așa cum spusese; și ea a rămas însărcinată.
13 Ea a născut un fiu în luna a treia. La mijlocul lunii, la vremea despre care vorbise Domnul lui Avraam, la sărbătoarea primelor roade ale secerișului, s-a născut Isaac.
14 Avraam a circumcis pe fiul său în ziua a opta; el a fost primul care a fost circumcis, după legământul rânduit pentru totdeauna.
15 Și în al șaselea an al săptămânii a patra, am venit la Avraam, la Fântâna Jurământului, și i ne-am arătat [așa cum i-am spus Sarei că ne vom întoarce la ea și că ea va fi conceput un fiu].
16 Și ne-am întors în luna a șaptea și am găsit-o pe Sara însărcinată înaintea noastră] și l-am binecuvântat și i-am vestit toate lucrurile care fuseseră hotărâte cu privire la el, ca să nu moară până nu va mai naște șase fii și să-i vadă înainte de a muri; ci ca în Isaac să-i fie numită sămânța.
17 Și toată sămânța fiilor lui va fi din neamuri și va fi socotită printre neamuri; dar dintre fiii lui Isaac va deveni unul o sămânță sfântă și nu va fi socotită printre neamuri.
18 Căci el va deveni partea Celui Preaînalt și toată sămânța lui va cădea în stăpânirea lui Dumnezeu, ca să fie pentru Domnul un popor al Său mai presus de toate neamurile și să devină o împărăție, preoți și un neam sfânt.
19 Și ne-am dus la drum și i-am spus Sarei tot ce i-am spus, și amândoi s-au bucurat de o bucurie foarte mare.
20 Și a zidit acolo un altar Domnului, care îl izbăvise și care îl făcea să se bucure în țara în care locuia ca străin. Și a sărbătorit o sărbătoare de bucurie în luna aceasta, șapte zile, lângă altarul pe care îl zidise la Fântâna Jurământului.
21 Și a construit colibe pentru sine și pentru slujitorii săi în această sărbătoare și a fost primul care a sărbătorit sărbătoarea corturilor pe pământ.
22 În aceste șapte zile, aducea în fiecare zi pe altar o jertfă arse Domnului: doi boi, doi berbeci, șapte oi și un țap, ca jertfă de păcat, ca să facă ispășire pentru sine și pentru sămânța lui.
23 Și, ca jertfă de mulțumire, șapte berbeci, șapte iezi, șapte oi și șapte țapi, împreună cu darurile lor de roade și jertfele lor de băutură; și a ars toată grăsimea lor pe altar, o jertfă aleasă Domnului, de o mireasmă plăcută.
24 Și a ars dimineața și seara tămâie parfumată, galbanum, stac, nard, smirnă, mirodenii aromatice și tufiș; toate aceste șapte le-a adus ca jertfă, zdrobite și amestecate în părți egale și curate.
25 Și a sărbătorit această sărbătoare timp de șapte zile, bucurându-se din toată inima și din tot sufletul, el și toți cei ce erau în casa lui; și nu era niciun străin cu el, nici vreun necircumcis.
26 Și a binecuvântat pe Creatorul său, care l-a creat în generația lui, căci l-a creat după bunăvoința Lui; căci știa și a înțeles că din el va răsări o săditoare a dreptății pentru generațiile veșnice și din el o sămânță sfântă, ca să devină asemenea Celui care a făcut toate lucrurile.
27 Și a binecuvântat și s-a bucurat și a numit această sărbătoare sărbătoarea Domnului, o bucurie plăcută Dumnezeului Celui Preaînalt.
28 Și l-am binecuvântat pe el pe vecie și pe toată semințiа lui după el, prin toate generațiile pământului, pentru că a sărbătorit această sărbătoare la vremea ei, conform mărturiei tablelor cerești.
29 De aceea este rânduit pe tablele cerești cu privire la Israel să prăznuiască sărbătoarea Corturilor șapte zile cu bucurie, în luna a șaptea, o faptă plăcută Domnului; o lege veșnică pentru generațiile lor, în fiecare an.
30 Și pentru aceasta nu există limită de zile; căci este rânduit pe vecie pentru Israel să o sărbătorească, să locuiască în colibe, să-și pună cununi pe cap, să ia crengi verzi și sălcii din pârâu.
31 Avraam a luat ramuri de finic și rod de pomi frumoși și, în fiecare zi, de șapte ori pe zi dimineața, înconjura altarul cu ramurile, lăudând și mulțumind Dumnezeului său cu bucurie pentru toate lucrurile.

CAPITOLUL 17

1 În primul an al celei de-a cincea săptămâni, Isaac a fost înțărcat în acest jubileu [1982 AM] și Avraam a făcut un mare ospăț în luna a treia, în ziua în care fiul său Isaac a fost înțărcat.
2 Și Ismael, fiul Agarului, egipteanca, era înaintea tatălui său Avraam, în locul lui, iar Avraam s-a bucurat și L-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că și-a văzut fiii și nu a murit fără copii.
3 Și și-a adus aminte de cuvintele pe care i le spusese în ziua în care Lot se despărțise de el și s-a bucurat pentru că Domnul i-a dat sămânță pe pământ ca să moștenească pământul și L-a binecuvântat cu toată gura Sa pe Creatorul tuturor lucrurilor.
4 Sara l-a văzut pe Ismael cântând și dansând, iar pe Avraam bucurându-se de mare bucurie. A cuprins gelozia lui Ismael și i-a zis lui Avraam: „Izgonește pe această roabă și pe fiul ei, căci fiul acestei roabe nu va moșteni împreună cu fiul meu, Isaac.”
5 Lucrul acesta a fost greu în ochii lui Avraam, din cauza roabei sale și din cauza fiului său, încât i-a izgonit de la el.
6 Dumnezeu i-a zis lui Avraam: „Să nu-ți pară rău din pricina copilului și a roabei; ascultă de cuvintele ei și fă tot ce ți-a spus Sara; căci în Isaac ți se va chema numele și sămânța.”
7 Cât despre fiul acestei roabe, îl voi face un neam mare, pentru că este din sămânța ta.’
8 Avraam s-a sculat dis-de-dimineață, a luat pâine și un burduf cu apă, le-a pus pe umerii Agar și ai copilului și i-a dat drumul.
9 Și a plecat și a rătăcit în pustiul Beer-Șeba; apa din burduf s-a terminat, iar copilul a avut sete și nu a mai putut merge mai departe și a căzut.

10 Mama lui l-a luat și l-a aruncat sub un măslin și s-a dus și a șezut în fața lui, la o distanță de o lovitură de arc, căci zicea: „Să nu văd moartea copilului meu!” Și, pe când ședea, a plâns.
11 Și un înger al lui Dumnezeu, unul dintre sfinți, i-a zis: „De ce plângi, Agar? Scoală-te, ia copilul și ține-l în mână, căci Dumnezeu ți-a auzit glasul și a văzut copilul.”
12 Și și-a deschis ochii și a văzut o fântână cu apă; s-a dus și și-a umplut burduful cu apă și i-a dat copilului ei să bea. Apoi s-a sculat și s-a dus spre pustiul Paran.
13 Copilul a crescut și a devenit arcaș; Dumnezeu era cu el; și mama lui i-a luat o soție dintre fiicele Egiptului.
14 Ea i-a născut un fiu, căruia el i-a pus numele Nebaiot; căci a zis ea: „Domnul a fost aproape de mine când L-am chemat.”
15 Și s-a întâmplat în a șaptea săptămână, în primul an al acesteia [2003 AM], în prima lună a acestui jubileu, în a doisprezecea zi a acestei luni, s-au auzit glasuri în cer cu privire la Avraam, că el a fost credincios în tot ce i-a spus și că L-a iubit pe Domnul și că în orice necaz a fost credincios.
16 Și prințul Mastêmâ a venit și a zis înaintea lui Dumnezeu: „Iată, Avraam îl iubește pe Isaac, fiul său, și îl găsește mai mult decât orice; poruncește-i să-l aducă ca ardere de tot pe altar și vei vedea dacă va împlini această poruncă și vei ști dacă este credincios în tot ceea ce-l vei încerca.”
17 Domnul știa că Avraam era credincios în toate necazurile lui; căci îl ispitise în țara lui și cu foamete, îl ispitise cu bogățiile regilor și îl ispitise din nou prin soția lui, când ea a fost smulsă (de lângă el), și cu circumcizia; și îl ispitise prin Ismael și Agar, roaba lui, când i-a trimis afară.
18 Și în tot ce l-a încercat, a fost găsit credincios; sufletul lui nu s-a răbdat și nu a întârziat la lucru; căci a fost credincios și iubitor de Domnul.

CAPITOLUL 18

1 Dumnezeu i-a zis: „Avraame, Avraame!” Și el a zis: „Iată-mă!”
2 Și a zis: „Ia-ți fiul iubit, pe Isaac, pe care-l iubești, du-te în țara cea înaltă și jertfește-l pe unul dintre munții pe care ți-l voi arăta.”
3 S-a sculat dis-de-dimineață, și-a pus șaua pe măgar și a luat cu el pe cei doi tineri ai săi și pe Isaac, fiul său, a despicat lemnele pentru arderea de tot și s-a dus la locul acela a treia zi și a văzut locul de departe.
4 Și a ajuns la o fântână cu apă și le-a zis slujitorilor săi: „Rămâneți aici cu măgarul, iar eu și băiatul vom merge (acolo); după ce ne vom fi închinat, ne vom întoarce la voi.”
5 A luat lemnele pentru jertfa de tot și le-a pus peste Isaac, fiul său; a luat în mână focul și cuțitul și s-au dus amândoi împreună în locul acela.
6 Isaac a zis tatălui său: „Tată!” Și el a zis: „Iată-mă, fiule!” Și el i-a zis: „Iată focul, cuțitul și lemnele; dar unde este oaia pentru jertfa de tot, tată?”
7 Și a zis: „Dumnezeu Își va purta de grijă de o oaie pentru ardere de tot, fiule!” Și s-a apropiat de locul muntelui lui Dumnezeu.
8 Și a zidit un altar și a pus lemnele pe altar și a legat pe Isaac, fiul său, și l-a pus pe lemnele care erau pe altar și și-a întins mâna să ia cuțitul ca să-l junghie pe Isaac, fiul său.
9 Și am stat înaintea lui și înaintea prințului Mastêmâ, iar Domnul a zis: „Poruncește-i să nu pună mâna pe băiat și să nu-i facă nimic, căci am arătat că se teme de Domnul.”
10 L-am strigat din ceruri și i-am zis: „Avraame, Avraame!” El s-a înspăimântat și a zis: „Iată-mă!”
11 I-am zis: „Să nu-ți pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci acum am arătat că te temi de Domnul și nu Mi-ai cruțat pe fiul tău, pe întâiul tău născut.”
12 Și prințul Mastêmâ a fost rușinat; și Avraam și-a ridicat ochii și s-a uitat, și iată un berbec prins... de coarne, și Avraam s-a dus și a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său.
13 Și Avraam a numit locul acela „Domnul a văzut”, de aceea se zice pe munte: „Domnul a văzut”, acela este Muntele Sionului.
14 Și Domnul l-a chemat pe Avraam pe numele lui a doua oară din ceruri, așa cum ne-a făcut să ne arătăm ca să-i vorbim în Numele Domnului.
15 Și a zis: „Pe Mine Însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și nu Mi-ai cruțat pe fiul tău, pe fiul tău iubit, te voi binecuvânta și-ți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei.
16 Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu și am arătat tuturor că Îmi ești credincios în tot ce ți-am spus: „Du-te în pace!”
17 Și Avraam s-a dus la tinerii săi și s-au sculat și au mers împreună la Beer-Șeba. Și Avraam [2010 AM] a locuit lângă Fântâna Jurământului.
18 Și a sărbătorit această sărbătoare în fiecare an, șapte zile cu bucurie și a numit-o sărbătoarea Domnului, potrivit celor șapte zile în care a plecat și s-a întors în pace.
19 Și astfel a fost rânduit și scris pe tablele cerești cu privire la Israel și la semințiа lui ca ei să prăznuiască această sărbătoare șapte zile cu bucuria sărbătorii.

CAPITOLUL 19

1 În primul an al primei săptămâni, în al patruzeci și al doilea an de jubileu, Avraam s-a întors și a locuit în fața Hebronului, adică Chiriat-Arba, timp de două săptămâni de ani.
2 Și în primul an al celei de-a treia săptămâni a acestui jubileu s-au împlinit zilele vieții Sarei și ea a murit în Hebron.
3 Și Avraam s-a dus să o jelească și să o îngroape, și l-am pus la încercare [să vedem] dacă duhul lui este răbdător și dacă nu se mânie de cuvintele gurii lui; și a fost găsit răbdător în aceasta și nu s-a tulburat.
4 Căci, cu răbdare a duhului, a vorbit cu copiii lui Het, cu intenția ca aceștia să-i dea un loc unde să-și îngroape mortul.
5 Domnul i-a dat har înaintea tuturor celor ce-l vedeau și a implorat cu blândețe pe fiii lui Het, iar aceștia i-au dat pământul peșterii Double, care este în fața lui Mamre, adică Hebron, pentru patru sute de sicli de argint.

6 Și l-au rugat, zicând: „Ți-l vom da pe gratis.” Dar el n-a vrut să-l ia din mâinile lor pe gratis, căci a dat prețul locului, banii întregi, și s-a închinat înaintea lor de două ori; și după aceea și-a îngropat mortul în peștera cu două peșteri.
7 Toate zilele vieții Sarei au fost o sută douăzeci și șapte de ani, adică două jubilee, patru săptămâni și un an; acestea sunt zilele anilor vieții Sarei.
8 Aceasta este a zecea încercare cu care a fost încercat Avraam și a fost găsit credincios și răbdător în duh.
9 Și n-a spus niciun cuvânt despre zvonul din țară, cum că Dumnezeu spusese că i-o va da lui și seminței sale după el, și a implorat un loc acolo pentru a-și îngropa mortul; căci a fost găsit credincios și a fost înregistrat pe tablele cerești ca prieten al lui Dumnezeu.
10 În al patrulea an al nașterii sale, a luat o soție pentru fiul său Isaac, numele ei fiind Rebeca, sora lui Laban și fiica lui Betuel. Betuel era fiul Melcăi, soția lui Nahor, fratele lui Avraam.
11 Avraam și-a luat o a treia soție, al cărei nume era Chetura, dintre fiicele slujitorilor casei sale, căci Agar murise înaintea Sarei. Și ea i-a născut șase fii în cele două săptămâni de ani: Zimram, Iocșan, Medan, Madian, Işbac și Șuah.
12 În al șaselea an al săptămânii, Rebeca i-a născut lui Isaac doi fii: pe Iacov și pe Esau,
13 Și [2046 AM] Iacov era un om neted și drept, iar Esau era aprig, om al câmpului și păros, iar Iacov locuia în corturi.
14 Și tinerii au crescut, și Iacov a învățat să scrie; dar Esau n-a învățat, căci era om al câmpului și vânător și a învățat războiul, și toate faptele lui erau cumplite.
15 Avraam îl iubea pe Iacov, dar Isaac îl iubea pe Esau.
16 Și Avraam a văzut faptele lui Esau și a știut că în Iacov va fi numită sămânța lui; și a chemat-o pe Rebeca și a dat porunci cu privire la Iacov, căci știa că și ea îl iubea pe Iacov mult mai mult decât pe Esau.
17 Și i-a zis: „Fiica mea, ai grijă de fiul meu, Iacov, căci el va fi în locul meu pe pământ și o binecuvântare printre copiii oamenilor și o slavă pentru întreaga semință a lui Sem.”
18 Căci știu că Domnul îl va alege ca să fie poporul Său de moștenire, dintre toate popoarele de pe fața pământului.
19 Și iată, Isaac, fiul meu, îl iubește pe Esau mai mult decât pe Iacov, dar văd că tu îl iubești cu adevărat pe Iacov.
20 Mai multă bunătate față de el și să-ți îndrepte ochii spre el cu dragoste, căci el va fi o binecuvântare pentru noi pe pământ, de acum înainte și din neam în neam pe pământ.
21 Întărească-ți mâinile și bucură-ți inima de fiul tău, Iacov, căci îl iubesc mai mult decât pe toți fiii mei. El va fi binecuvântat pe vecie și sămânța lui va umple tot pământul.
22 Dacă un om poate număra nisipul pământului, și sămânța lui va fi numărată.
23 Și toate binecuvântările cu care Domnul m-a binecuvântat pe mine și seminția mea vor fi ale lui Iacov și ale seminției lui pentru totdeauna.
24 Și în sămânța lui va fi binecuvântat numele Meu și numele părinților mei, Sem, Noab, Enoh, Mahalalel, Enos, Set și Adam.
25 Și acestea vor sluji la temeliile cerului și la întărirea pământului și la reînnoirea tuturor luminilor care sunt pe întindere.
26 Și a chemat pe Iacov în fața Rebecăi, mama lui, l-a sărutat și l-a binecuvântat, zicând:
27 „Iacov, fiul meu iubit, pe care sufletul meu îl iubește, Dumnezeu să te binecuvânteze de sus pe întindere și să-ți dea toate binecuvântările cu care i-a binecuvântat pe Adam, Enoh, Noe și Sem; și toate lucrurile despre care mi-a spus și toate lucrurile pe care a promis că mi le va da, să se lipească de tine și de seminția ta pentru totdeauna, în zilele cerului deasupra pământului.”
28 Și Spiritele lui Mastêmâ nu vor stăpâni peste tine, nici peste seminția ta, ca să te îndepărteze de Domnul, care este Dumnezeul tău de acum înainte pentru totdeauna.
29 Și Domnul Dumnezeu să fie Tată pentru tine, pentru tine, întâiul născut, și pentru popor, în veci.
30 Du-te în pace, fiul meu.’ Și au plecat amândoi împreună de la Avraam.
31 Rebeca îl iubea pe Iacov cu toată inima ei și cu tot sufletul ei, mult mai mult decât pe Esau; dar Isaac îl iubea pe Esau mult mai mult decât pe Iacov.

CAPITOLUL 20

1 În al patruzeci și al doilea an de jubileu, în primul an al săptămânii a șaptea, Avraam l-a chemat pe Ismael [2052 (2045?) AM] și pe cei doisprezece fii ai lui, pe Isaac și pe cei doi fii ai lui și pe cei șase fii ai Cheturei și pe fiii lor.
2 Și le-a poruncit să respecte calea Domnului; să practice dreptatea, să iubească fiecare pe aproapele său și să acționeze în acest fel printre toți oamenii; ca fiecare să umble în așa fel încât să practice judecata și dreptatea pe pământ.
3 Să-și taie împrejur fiii, după legământul pe care-l făcuse El cu ei, și să nu se abată nici la dreapta, nici la stânga de la toate cărările pe care ni le poruncise Domnul; și să ne păzim de orice desfrânare și necurăție [și să lepădăm din mijlocul nostru de orice desfrânare și necurăție].
4 Dacă vreo femeie sau vreo slujnică va curvi printre voi, ardeți-o în foc și să nu curvească cu ea după ochii și inima lor; și să nu-și ia neveste dintre fiicele Canaanului, căci sămânța Canaanului va fi stârpită din țară.
5 Și le-a povestit despre judecata uriașilor și despre judecata Sodomiților, cum fuseseră judecați din cauza ticăloșiei lor și cum muriseră din cauza curviei, a necurăției și a corupției lor reciproce prin curvie.
6 Păziți-vă de orice desfrânare și necurăție și de orice întinăciune a păcatului, ca nu cumva să ne faceți numele un blestem și toată viața voastră o batjocură și ca toți fiii voștri să fie nimiciți de sabie și să ajungeți blestemați ca Sodoma și toată rămășița voastră ca fiii Gomorei.
7 Vă implor, fiii mei, iubiți pe Dumnezeul cerurilor și țineți-vă de toate poruncile Lui și nu umblați după idolii și necurățiile lor,
8 Să nu vă faceți dumnezei turnați sau ciopliți, căci sunt deșertăciune și nu este duh în ei; sunt lucrare făcută de mâini (omenești) și toți cei ce se încred în ei nu se încred în nimic.
9 Nu le sluji și nu li te închina, ci slujiți Dumnezeului Celui Preaînalt și închinați-vă Lui neîncetat. Nădăjduiți

întotdeauna în fața Lui și lucrați cu dreptate și cu dreptate înaintea Lui, ca să vă placă și să vă dea îndurarea Lui și să vă trimită ploaie dimineața și seara și să binecuvânteze toate lucrările pe care le-ați făcut pe pământ; să binecuvânteze pâinea și apa voastră și să binecuvânteze rodul pântecelui vostru și rodul pământului vostru, turmele vitelor voastre și turmele oilor voastre.
10 Veți fi o binecuvântare pe pământ și toate neamurile pământului vă vor dori și vă vor binecuvânta fiii în Numele Meu, pentru ca ei să fie binecuvântați precum sunt Eu.
11 Și le-a dat lui Ismael și fiilor lui și fiilor Cheturei daruri și le-a trimis departe de Isaac, fiul său, și i-a dat totul lui Isaac, fiul său.
12 Și Ismael și fiii lui, și fiii Cheturei și fiii lor, au mers împreună și au locuit de la Paran până la intrarea Babilonului, în tot ținutul care este spre răsărit, în fața pustiei.
13 Și aceștia s-au amestecat unii cu alții și au fost numiți arabi și ismaeliți.

CAPITOLUL 21

1 În anul al șaselea al săptămânii a șaptea a acestui jubileu, Avraam l-a chemat pe fiul său Isaac și [2057 (2050?) AM] i-a dat următoarea poruncă: „Am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele și sunt sătul de zilele mele."
2 Și iată, am o sută șaptezeci și cinci de ani și în toate zilele vieții mele mi-am adus aminte de Domnul și am căutat din toată inima mea să fac voia Lui și să umblu cu dreptate în toate căile Lui.
3 Sufletul meu a urât idolii și i-am disprețuit pe cei ce le slujeau și mi-am dat inima și duhul ca să pot veghea să fac voia Celui ce m-a creat.
4 Căci El este Dumnezeul cel viu, El este sfânt și credincios și El este mai drept decât toți ceilalți și nu este la El părere de persoană și nu primește daruri; căci Dumnezeu este drept și judecă împotriva tuturor celor ce calcă poruncile Sale și disprețuiesc legământul Său.
5 Și tu, fiul meu, păzește poruncile, orânduirile și judecățile Lui și nu umbla după urâciuni, după chipuri cioplite și după chipuri turnate.
6 Să nu mâncați sânge de animale, de vită sau de păsări care zboară pe cer.
7 Dacă vrei să junghii o jertfă de mulțumire plăcută, s-o junghii și s-i torni sângele pe altar. Toată grăsimea jertfei s-o aduci pe altar, împreună cu făina fină și jertfa de mâncare frământată cu untdelemn, împreună cu jertfa ei de băutură, să le aduci toate împreună pe altarul jertfelor arse; aceasta va fi o mireasmă plăcută înaintea Domnului.
8 Să aduci grăsimea jertfei de mulțumire pe focul care este pe altar, grăsimea care este pe pântece și toată grăsimea de pe măruntaie, cei doi rinichi și toată grăsimea care este pe ei; să îndepărtezi de pe șold și de pe ficat, împreună cu rinichii.
9 Să aduceți toate acestea ca o mireasmă plăcută înaintea Domnului, împreună cu darul lor de mâncare și cu jertfa lor de băutură, ca o mireasmă plăcută; aceasta este pâinea adusă ca jertfă Domnului.
10 Să mâncați carnea lui în ziua aceea și în a doua zi și să nu apune soarele peste el în a doua zi până nu va fi mâncat; și să nu rămână nimic pentru a treia zi, căci nu este bine primit [căci nu este aprobat] și să nu se mai mănânce, și oricine mănâncă din el își va aduce păcatul; căci așa am găsit scris în cărțile strămoșilor mei și în cuvintele lui Enoh și în cuvintele lui Noe.
11 Să presari sare peste toate jertfele tale de mâncare și să nu lipsească sarea legământului din toate jertfele tale de mâncare înaintea Domnului.
12 Cât despre lemnul pentru jertfe, ferește-te să nu aduci alte lemne pentru altar, pe lângă acestea: chiparos, dafin, migdal, brad, pin, cedru, savină, smochin, măslin, smirnă, dafin, aspalathus.
13 Și puneți pe altar, sub jertfă, lemne din aceste tipuri de lemne care au fost testate în privința aspectului lor și nu puneți pe ele lemn crăpat sau închis la culoare, ci lemn tare și curat, fără cusur, sănătos și cu creșteri noi; și nu puneți pe el lemn vechi [căci parfumul lui a dispărut], căci nu mai este în el parfum ca înainte.
14 În afară de aceste feluri de lemne, nu există altele pe care să le pui (pe altar), căci parfumul se împrăștie și mirosul parfumului lui nu se ridică până la cer.
15 Păzește această poruncă și împlinește-o, fiule, ca să fii drept în toate faptele tale.
16 Fii curat în trupul tău în orice vreme și spală-te cu apă înainte de a te apropia să aduci jertfă pe altar; spală-ți mâinile și picioarele înainte de a te apropia de altar; iar după ce termini de adus jertfe, spală-ți din nou mâinile și picioarele.
17 Să nu se vadă sânge pe tine, nici pe hainele tale; păzește-te, fiule, de sânge, păzește-te foarte mult; acoperă-l cu țărână.
18 Și să nu mâncați sânge, căci acesta este sufletul; să nu mâncați deloc sânge.
19 Și să nu luați daruri pentru sângele omului, ca nu cumva să fie vărsat fără pedeapsă, fără judecată; căci sângele vărsat este cel care face pământul să păcătuiască și pământul nu poate fi curățit de sângele omului decât prin sângele celui care l-a vărsat.
20 Să nu iei daruri sau daruri pentru sângele omului; sânge pentru sânge, ca să fii bine primit înaintea Domnului, Dumnezeului Celui Preaînalt; căci El este apărătorul celor binefăcători; ca să fii păzit de orice rău și ca El să te mântuiască de orice fel de moarte.
21 Văd, fiule, că toate faptele copiilor oamenilor sunt păcat și răutate și toate faptele lor sunt necurăție, o urâciune și o pângărire și nu este dreptate în ei.
22 Ia seama ca nu cumva să umbli pe căile lor și să calci pe cărările lor și să păcătuiești un păcat care duce la moarte înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt. Altfel, El Își va ascunde fața de la tine și te va da înapoi în mâinile fărădelegii tale, te va stârni din țară și sămânța ta de sub ceruri și numele tău și sămânța ta vor pieri de pe tot pământul.
23 Depărtați-vă de toate faptele lor și de toată necurăția lor și păziți rânduiala Dumnezeului Celui Preaînalt și faceți voia Lui și fiți drepți în toate lucrurile.
24 El te va binecuvânta în toate faptele tale și va răsări din tine o sălbăticie dreptății pe tot pământul, din neam în neam, și numele Meu și numele tău nu vor fi uitate niciodată sub cer.
25 Du-te în pace, fiule! Dumnezeul Cel Preaînalt, Dumnezeul meu și Dumnezeul tău, să te întărească ca să

faci voia Lui și să binecuvânteze toată sămânța ta și restul sămânței tale, din generație în generație, în veac, cu toate binecuvântările drepte, ca să fii o binecuvântare pe tot pământul.
26 Și a ieșit de la El bucurându-se.

CAPITOLUL 22

1 În prima săptămână a celui de-al patruzeci și patrulea an de jubileu, în al doilea an, adică anul în care a murit Avraam, Isaac și Ismael au venit de la Fântâna Jurământului ca să sărbătorească sărbătoarea săptămânilor, adică sărbătoarea primelor roade ale recoltei, la Avraam, tatăl lor. Și Avraam s-a bucurat că veniseră cei doi fii ai săi.
2 Căci Isaac avea multe averi la Beer-Șeba; și Isaac obișnuia să se ducă să-și vadă averea și să se întoarcă la tatăl său.
3 În zilele acelea, Ismael a venit să-și vadă tatăl și amândoi s-au adunat. Isaac a adus o jertfă de ardere de tot și a adus-o pe altarul tatălui său, pe care îl făcuse în Hebron.
4 Și a adus o jertfă de mulțumire și a făcut un ospăț de bucurie înaintea fratelui său Ismael. Rebeca a făcut turte noi din grâul nou și le-a dat lui Iacov, fiul ei, ca să le ducă la Avraam, tatăl său, din cele dintâi roade ale țării, ca să mănânce și să binecuvânteze pe Creatorul tuturor lucrurilor înainte de a muri.
5 Și Isaac a trimis prin mâna lui Iacov lui Avraam o jertfă de mulțumire din cea mai bună calitate, ca să mănânce și să bea.
6 Și a mâncat și a băut și a binecuvântat pe Dumnezeul Cel Preaînalt, Care a creat cerul și pământul, Care a făcut toate lucrurile grase ale pământului și le-a dat copiilor oamenilor, ca să mănânce și să bea și să binecuvânteze pe Creatorul lor.
7 Și acum Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru că m-ai făcut să văd ziua aceasta. Iată, sunt în vârstă de o sută șaptezeci și cinci de ani, sunt bătrân și sătul de zile și toate zilele mele au fost pentru mine pace.
8 Sabia vrăjmașului nu m-a biruit în tot ce mi-ai dat mie și copiilor mei, în toate zilele vieții mele, până în ziua aceasta.
9 Dumnezeul meu, mila și pacea Ta să fie peste robul Tău și peste sămânța fiilor lui, ca să-Ți fie un neam ales și o moștenire dintre toate neamurile pământului, de acum înainte și în toate zilele generațiilor pământului, în toate veacurile.
10 Și l-a chemat pe Iacov și i-a zis: „Fiul meu Iacov, Dumnezeul tuturor să te binecuvânteze și să te întărească ca să faci dreptatea și voia Lui înaintea Lui și să te aleagă pe tine și sămânța ta, ca să deveniți un popor de moștenire a Lui, după voia Lui, pentru totdeauna.”
11 Și tu, fiul meu, Iacov, apropie-te și sărută-mă!’ Și s-a apropiat și l-a sărutat și a zis: „Binecuvântat fie fiul meu, Iacov, și toți fiii Dumnezeului Celui Preaînalt, în toate veacurile! Dumnezeu să-ți dea o sămânță a dreptății și să sfințească pe fiii tăi în mijlocul întregului pământ. Să-ți slujească neamurile și toate neamurile să se închine înaintea seminției tale.”
12 Fii tare înaintea oamenilor și exercită stăpânire peste toată sămânța lui Set. Atunci căile tale și căile fiilor tăi vor fi drepte și vor deveni un neam sfânt.
13 Fie ca Dumnezeul Cel Preaînalt să-ți dea toate binecuvântările cu care m-a binecuvântat pe mine și cu care i-a binecuvântat pe Noe și pe Adam; fie ca ele să se odihnească pe capul sacru al seminției tale din generație în generație, pentru totdeauna.
14 Și fie ca El să te curețe de orice nedreptate și impuritate, ca să ți se ierte toate fărădelegile pe care le-ai săvârșit în neștiință. Și fie ca El să te întărească și să te binecuvânteze. Și să moștenești tot pământul,
15 Și să-Și înnoiască legământul cu tine, ca să-I fii o națiune de moștenire în veac și El să fie pentru tine și pentru semința ta un Dumnezeu în adevăr și dreptate, în toate zilele pământului.
16 Și tu, fiul meu Iacov, adu-ți aminte de cuvintele mele și păzește poruncile lui Avraam, tatăl tău: Desparte-te de neamuri și nu mânca cu ele; nu face după faptele lor și nu te însoți cu ele, căci faptele lor sunt necurate și toate căile lor sunt o pângărie, o urâciune și o necurăție.
17 Ei aduc jertfe morților, se închină duhurilor rele și mănâncă deasupra mormintelor, și toate lucrările lor sunt deșertăciune și nimicnicie.
18 N-au inimă ca să priceapă și ochii lor nu văd ce sunt faptele lor și cum se rătăcesc zicând unei bucăți de lemn: „Tu ești Dumnezeul meu!” Și unei pietre: „Tu ești Domnul meu și Tu ești izbăvitorul meu!” [Și n-au inimă.]
19 Cât despre tine, fiul meu Iacov, Dumnezeul Cel Preaînalt să te ajute și Dumnezeul cerurilor să te binecuvânteze și să te îndepărteze de necurăția lor și de toate nelegiuirile lor!
20 Ia seama, fiul meu Iacov, să nu iei o soție din vreuna dintre sămânța fiicelor Canaanului, căci toată sămânța lui va fi spulberată din pământ.
21 Căci, din cauza fărădelegii lui Ham, Canaan a rătăcit, Și toată sămânța lui va fi nimicită de pe pământ și tot ce va rămâne din el, Și niciunul dintre cei care vor ieși din el nu va fi mântuit în ziua judecății.
22 Cât despre toți închinătorii la idoli și profanii
(a) Nu va fi nicio speranță pentru ei în țara celor vii;
(b) Și nu va mai fi nicio pomenire a lor pe pământ;
(c) Căci ei se vor coborî în Șeol,
(d) Și vor merge în locul condamnării,
După cum au fost luați copiii Sodomei de pe pământ, așa vor fi luați toți cei ce se închină la idoli.
23 Nu te teme, fiul meu Iacov, și nu te înspăimânta, fiul lui Avraam! Dumnezeul Cel Preaînalt să te păzească de pieire și să te izbăvească de toate cărările rătăcirii.
24 Mi-am zidit această casă, ca să pun Numele Meu pe ea în pământ [îți va fi dată ție și seminției tale pe vecie] și se va numi Casa lui Avraam; ți-o va fi dată ție și seminției tale pe vecie; căci tu vei zidi casa Mea și vei întări Numele Meu înaintea lui Dumnezeu pe vecie; sămânța ta și numele tău vor dăinui din neam în neam pe pământ.”
25 Și a încetat să-i mai poruncească și să-l binecuvânteze.
26 Și cei doi s-au culcat împreună în același pat, iar Iacov a dormit în sânul lui Avraam, tatăl tatălui său, și l-a sărutat de șapte ori, iar dragostea și inima lui s-au bucurat pentru el.
27 Și l-a binecuvântat din toată inima lui și a zis: „Dumnezeul Cel Preaînalt, Dumnezeul a toate și Creatorul a toate, care m-a scos din Ur din Caldeea, ca să-mi dea

această țară ca să o moștenesc pe vecie și ca să pun o sămânță sfântă – binecuvântat fie Cel Preaînalt în vecie!”
28 Și l-a binecuvântat pe Iacov și a zis: „Fiul meu, de care mă bucur din toată inima și din toată afecțiunea mea, fie ca harul și mila Ta să fie înălțate peste el și peste sămânța lui pururea.”
29 Nu-l părăsi și nu-l disprețui, de acum înainte și până în zilele veșniciei! Ochii Tăi să fie deschiși peste el și peste sămânța lui, ca să-l păzești, să-l binecuvântezi și să-l sfințești ca un neam de moștenire a Ta.
30 Și binecuvântează-l cu toate binecuvântările Tale, de acum înainte și în toate zilele veșniciei, și reînnoiește legământul și harul Tău cu el și cu sămânța lui, după toată bunăvoința Ta, pentru toate generațiile pământului.”

CAPITOLUL 23

1 Și a pus două degete ale lui Iacov pe ochii lui și a binecuvântat pe Dumnezeul dumnezeilor, și-a acoperit fața, și-a întins picioarele și a adormit un somn veșnic și a fost adăugat la părinții săi.
2 Și cu toate acestea, Iacov zăcea la sânul său și nu știa că Avraam, tatăl tatălui său, murise.
3 Și s-a trezit Iacov din somn și iată că Avraam era rece ca gheața și a zis: „Tată, tată!” Dar nimeni nu i-a vorbit și a știut că era mort.
4 Și s-a sculat din sânul său și a alergat și i-a spus Rebecăi, mama sa; și Rebeca s-a dus la Isaac noaptea și i-a spus; și au mers împreună, și Iacov cu ei, și o lampă era în mâna lui, și când au intrat, l-au găsit pe Avraam zăcând mort.
5 Isaac s-a aruncat peste fața tatălui său, a plâns și l-a sărutat.
6 Și s-au auzit glasuri în casa lui Avraam, și Ismael, fiul său, s-a sculat și s-a dus la Avraam, tatăl său, și a plâns pentru Avraam, tatăl său, el și toată casa lui Avraam, și au plâns cu un plâns mare.
7 Și fiii săi, Isaac și Ismael, l-au îngropat în peștera „Dubla”, lângă Sara, soția lui, și l-au plâns patruzeci de zile, toți oamenii din casa lui, Isaac și Ismael și toți fiii lor și toți fiii Cheturei în locul lor; și zilele de plâns pentru Avraam s-au sfârșit.
8 A trăit trei jubilee și patru săptămâni de ani, adică o sută șaptezeci și cinci de ani; și și-a împlinit zilele vieții, fiind bătrân și sătul de zile.
9 Căci zilele strămoșilor, ale vieții lor, au fost nouăsprezece jubilee; iar după Potop au început să se micșoreze în nouăsprezece jubilee și să se micșoreze în jubilee, să îmbătrânească repede și să se sature de zilele lor din cauza necazurilor multiple și a răutății căilor lor, cu excepția lui Avraam.
10 Căci Avraam a fost desăvârșit în toate faptele lui înaintea Domnului și plăcut în dreptate în toate zilele vieții lui; și iată, n-a împlinit patru jubilee în viața lui, când îmbătrânise din cauza nelegiuirii și era sătul de zilele lui.
11 Și toate generațiile care se vor ridica din acest timp până în ziua marii judecăți vor îmbătrâni repede, înainte de a împlini două jubilee, iar cunoștințele lor îi vor părăsi din cauza bătrâneții lor și toată cunoștințele lor vor dispărea.
12 Și în zilele acelea, dacă un om va trăi un jubileu și jumătate de ani, se va zice despre el: „A trăit mult și cea mai mare parte a zilelor lui sunt dureri, întristări și necaz și nu este pace;
13 Căci nenorocire urmează după nenorocire, rană după rană, necaz după necaz, vești rele după vești rele, boală după boală și toate judecățile rele ca acestea, unele cu altele: boală și prăbușire, zăpadă și ger și gheață, febră, frisoane, torpoare, foamete, moarte, sabie și robie și tot felul de nenorociri și dureri.
14 Și toate acestea vor veni peste o generație rea, care săvârșește nelegiuirea pe pământ; faptele lor sunt necurăția, curvia, pângărirea și urâciunile.
15 Atunci vor zice: „Zilele strămoșilor au fost multe (chiar până la o mie de ani și au fost bune; dar iată, zilele vieții noastre, dacă un om a trăit mult, sunt șaptezeci de ani, iar dacă este puternic, optzeci de ani și aceia sunt răi, și nu este pace în zilele acestui neam rău.”
16 Și în acea generație, fiii își vor condamna părinții și bătrânii de păcat și nedreptate și de cuvintele gurii lor și de marile ticăloșii pe care le săvârșesc și de faptul că au părăsit legământul pe care Domnul l-a făcut între ei și El, ca ei să respecte și să împlinească toate poruncile Sale și rânduielile Sale și toate legile Sale, fără să se abate nici la dreapta, nici la stânga.
17 Căci toți au făcut răul și fiecare gură vorbește nelegiuire și toate faptele lor sunt o necurăție și o urâciune și toate căile lor sunt pângărie, necurăție și distrugere.
18 Iată, pământul va fi distrus din cauza tuturor lucrărilor lor și nu va mai fi sămânță de viță și nici untdelemn; căci lucrările lor sunt cu totul necredincioase și vor pieri cu toții împreună, fiarele și vitele și păsările și toți peștii mării, din cauza copiilor oamenilor.
19 Se vor certa unii cu alții, tinerii cu bătrânii, bătrânii cu tinerii, săracii cu bogații, cei smeriți cu cei mari și cerșetorii cu prinții, din cauza legii și a legământului; căci au uitat poruncile, legământul, sărbătorile, lunile, Sabatele, jubileele și toate judecățile.
20 Și ei vor sta cu arcuri și săbii și cu război ca să-i întoarcă pe cale; dar nu se vor întoarce până nu se va vărsa mult sânge pe pământ, unul după altul.
21 Și cei ce au scăpat nu se vor întoarce de la răutatea lor pe calea dreptății, ci se vor înălța cu toții în înșelăciune și bogăție, ca să ia fiecare tot ce este al aproapelui său și vor numi numele cel mare, dar nu în adevăr și nu în dreptate și vor pângări Sfânta Sfintelor cu necurăția lor și cu stricăciunea întinarii lor.
22 Și o mare pedeapsă se va abate asupra faptelor acestei generații din partea Domnului și îi va da sabiei, judecății și robiei, să fie jefuiți și mâncați.
23 Și El va trezi împotriva lor pe păcătoșii neamurilor, care nu au nici milă, nici îndurare și care nu vor privi la fața nimănui, nici a bătrânului, nici a tânărului, nici a nimănui, căci ei sunt mai răi și mai puternici să facă rău decât toți copiii oamenilor. Și vor folosi violența împotriva lui Israel și nelegiuirea împotriva lui Iacov și mult sânge se va vărsa pe pământ și nu va fi nimeni care să adune și nimeni care să îngroape.
24 În zilele acelea, vor striga tare, vor striga și se vor ruga ca să fie mântuiți din mâna păcătoșilor, a neamurilor; dar nimeni nu va fi mântuit.

25 Capetele copiilor vor fi albe și părul alb, iar un copil de trei săptămâni va arăta bătrân ca un om de o sută de ani, iar statura lor va fi nimicită de necaz și asuprire.
26 Și în acele zile, copiii vor începe să studieze legile și să caute poruncile și să se întoarcă pe calea dreptății.
27 Și zilele vor începe să se înmulțească și să se mărească printre acei copii ai oamenilor, până când zilele lor se vor apropia de o mie de ani. Și de un număr mai mare de ani decât era (înainte) numărul zilelor.
28 Și nu va fi bătrân, nici om care să nu fie sătul de zilele lui, căci toți vor fi ca niște copii și tineri.
29 Și își vor împlini toate zilele și vor trăi în pace și bucurie și nu va mai fi Satana, nici vreun distrugător rău; căci toate zilele lor vor fi zile de binecuvântare și vindecare.
30 Și în vremea aceea, Domnul va vindeca pe robii Săi și se vor scula și vor vedea o pace mare și vor izgoni pe vrăjmașii lor. Și cei drepți vor vedea și vor fi recunoscători și se vor bucura de bucurie în veci de veci și vor vedea toate judecățile lor și toate blestemele lor asupra vrăjmașilor lor.
31 Oasele lor se vor odihni în pământ și duhul lor se va bucura mult și vor ști că Domnul este Cel ce face judecata și arată îndurare pentru sute și mii și pentru toți cei ce-L iubesc.
32 Și tu, Moise, scrie aceste cuvinte; căci așa sunt scrise și le consemnează pe tablele cerești ca o mărturie pentru generații, pentru totdeauna.

CAPITOLUL 24

1 Și s-a întâmplat după moartea lui Avraam că Domnul l-a binecuvântat pe Isaac, fiul său, și el s-a sculat din Hebron și s-a dus și a locuit la Fântâna Viziunii în primul an al celei de-a treia săptămâni [2073 AM] a acestui jubileu, șapte ani.
2 Și în primul an al celei de-a patra săptămâni a început o foamete în țară, [2080 AM], pe lângă prima foamete care fusese în zilele lui Avraam.
3 Iacov a fiert o ciorbă de linte, iar Esau s-a întors din câmp flămând. Și a zis lui Iacov, fratele său: „Dă-mi din această ciorbă roșie.” Și Iacov i-a zis: „Vinde-mi dreptul tău de întâi născut și-ți voi da pâine și din această ciorbă de linte.”
4 Și Esau a zis în inima lui: „Voi muri; la ce-mi folosește acest drept de întâi născut?”
5 Și i-a zis lui Iacov: „Ți-o dau.” Și Iacov a zis: „Jură-mi astăzi.” Și Iacov i-a jurat.
6 Și Iacov i-a dat fratelui său Esau pâine și ciorbă, și a mâncat până s-a săturat, iar Esau și-a disprețuit dreptul de întâi născut; de aceea lui Esau i s-a pus numele Edom, din cauza ciorbei roșii pe care i-a dat-o Iacov ca drept de întâi născut.
7 Iacov a devenit cel mai mare, iar Esau a fost coborât din demnitatea sa.
8 Foametea era peste țară, iar Isaac a plecat să se coboare în Egipt în al doilea an al acestei săptămâni și s-a dus la împăratul filistenilor, la Gherar, la Abimelec.
9 Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Nu te coborî în Egipt; locuiește în țara despre care ți-o voi spune și locuiește ca liniștit în țara aceasta; Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta.”
10 Căci ție și seminței tale îți voi da toată țara aceasta și voi ține jurământul pe care l-am jurat tatălui tău Avraam; îți voi înmulți sămânța ca stelele cerului și voi da seminței tale toată țara aceasta.
11 Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului, pentru că tatăl tău a ascultat de glasul Meu și a păzit poruncile Mele, legile Mele, orânduirile Mele și legământul Meu; și acum ascultă de glasul Meu și locuiește în țara aceasta.”
12 Și a locuit în Gelar trei săptămâni de ani.
13 Abimelec a dat următoarea poruncă împotriva lui [2080-2101 AM] și împotriva a tot ce era al lui: „Oricine se va atinge de el sau de ceva ce este al lui va muri negreșit.”
14 Isaac s-a întărit printre filisteni și a dobândit multe averi: boi, oi, cămile, măgari și o familie numeroasă.
15 A semănat în țara filistenilor și a adunat însutit. Isaac a ajuns foarte mare, iar filistenii l-au invidiat.
16 Toate fântânile pe care le săpaseră slujitorii lui Avraam în timpul vieții lui Avraam, filistenii le astupaseră după moartea lui Avraam și le-au umplut cu pământ.
17 Și Abimelec i-a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi, căci ești mult mai puternic decât noi.” Și Isaac a plecat de acolo în primul an al săptămânii a șaptea și a locuit ca străin în văile Gherarului.
18 Și au săpat din nou fântânile pe care le săpaseră slujitorii lui Avraam, tatăl său, și pe care le astupaseră filistenii după moartea tatălui său Avraam; și le-a dat numele așa cum le-a dat tatăl său Avraam.
19 Robii lui Isaac au săpat o fântână în vale și au găsit apă vie. Păstorii din Gherar s-au certat cu păstorii lui Isaac, zicând: „Apa este a noastră!” Și Isaac a numit fântâna numele „Perversitate”, pentru că se purtaseră pervers cu noi.
20 Și au săpat o a doua fântână și s-au certat și pentru aceasta, și el i-a pus numele „Vrăjmășia”. Și s-a sculat de acolo și au săpat o altă fântână și pentru aceasta nu s-au certat, și el i-a pus numele „Loc”. Și Isaac a zis: „Acum Domnul ne-a făcut loc și ne-am înmulțit în țară.”
21 Și s-a suit de acolo la Fântâna Jurământului în primul an al primei săptămâni din al patruzeci și patrulea jubileu [2108 AM].
22 Domnul i S-a arătat în noaptea aceea, în luna nouă a lunii întâi, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci sunt cu tine; te voi binecuvânta și-ți voi înmulți sămânța ca nisipul pământului, din pricina slujitorului Meu Avraam.”
23 Și a zidit acolo un altar, pe care-l zidise mai întâi tatăl său Avraam, și a chemat Numele Domnului și a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Avraam.
24 Și au săpat o fântână și au găsit apă vie.
25 Slujitorii lui Isaac au săpat o altă fântână și n-au găsit apă. S-au dus și i-au spus lui Isaac că n-au găsit apă. Și Isaac a zis: „Jur astăzi filistenilor și ni s-a dat vestea aceasta.”
26 Și a numit locul acela „Fântâna Jurământului”, căci acolo jurase lui Abimelec, lui Ahuzat, prietenul său, și lui Picol, prefectul oștirii sale.
27 Și Isaac a știut în ziua aceea că, fiind constrâns, le jurase că va face pace cu ei.
28 În ziua aceea, Isaac i-a blestemat pe filisteni și a zis: „Blestemați fie filistenii în ziua mâniei și a indignării din

mijlocul tuturor neamurilor! Dumnezeu să-i facă de batjocură, de blestem, de mânie și de indignare în mâinile păcătoșilor, neamurile, și în mâinile chitiților!"
29 Și pe oricine va scăpa de sabia vrăjmașului și a chitiților, neamul cel drept să fie nimicit la judecată de sub ceruri; căci ei vor fi dușmanii și vrăjmașii copiilor Mei, în generațiile lor, pe pământ.
30 Și nu va mai rămâne nicio rămășiță dintre ei, nici cineva care să fie mântuit în ziua mâniei judecății; căci toată sămânța filistenilor va fi nimicită, smulsă și izgonită de pe pământ și nu va mai rămâne pentru acești Caftorimi nici nume, nici sămânță pe pământ.
31 Chiar dacă s-ar sui în ceruri, de acolo va fi coborât; chiar dacă s-ar întări pe pământ, de acolo va fi târât afară; chiar dacă s-ar ascunde printre neamuri, de acolo va fi spulberat; chiar dacă s-ar coborî în Locuința Morților, acolo va fi mare osânda lui și nici acolo nu va avea pace.
32 Și dacă se duce în robie, îl vor ucide pe drum prin mâinile celor ce vor să-i ia viața și nu-i va mai rămâne nici nume, nici sămânță pe tot pământul; căci va merge într-un blestem veșnic."
33 Și așa este scris și gravat cu privire la el pe tablele cerești, ca să i se facă în ziua judecății, pentru ca el să fie dezrădăcinat din pământ.

CAPITOLUL 25

1 Și în al doilea an al acestei săptămâni, în acest jubileu, Rebeca l-a chemat pe Iacov, fiul ei, și i-a zis [2109 AM]: „Fiule, să nu-ți iei o soție dintre fiicele lui Canaan, cum a făcut Esau, fratele tău, care și-a luat două soții dintre fiicele lui Canaan; și ele mi-au amărât sufletul cu toate faptele lor necurățenii; căci toate faptele lor sunt curvie și poftă și nu este dreptate în ei, căci (faptele lor) sunt rele.
2 Și eu, fiul meu, te iubesc nespus de mult și inima mea și afecțiunea mea te binecuvântează în fiecare oră a zilei și în fiecare strajă a nopții.
3 Și acum, fiule, ascultă de glasul meu și fă voia mamei tale și nu-ți lua soție dintre fiicele țării acesteia, ci numai din casa tatălui meu și din rudele tatălui meu. Să-ți iei o soție din casa tatălui meu și Dumnezeul Cel Preaînalt te va binecuvânta, și copiii tăi vor fi o generație dreaptă și o sămânță sfântă.
4 Și atunci Iacov a vorbit Rebecei, mama sa, și i-a zis: „Iată, mamă, sunt în vârstă de nouă săptămâni și nu cunosc, nici nu m-am atins de vreo femeie, nici nu m-am logodit cu vreuna și nici nu m-am gândit să-mi iau o nevastă dintre fiicele lui Canaan."
5 Căci îmi amintesc, mamă, de cuvintele lui Avraam, tatăl nostru, căci mi-a poruncit să nu iau nevastă dintre fiicele lui Canaan, ci să-mi iau o nevastă din sămânța casei tatălui meu și din rudele mele.
6 Am auzit mai demult că i s-au născut fiice lui Laban, fratele tău, și mi-am pus inima să le iau o soție dintre ele.
7 Și din acest motiv m-am păzit în duhul meu de a păcătui sau de a fi stricat în toate căile mele, în toate zilele vieții mele; căci în ceea ce privește pofta și curvia, Avraam, tatăl meu, mi-a dat multe porunci.
8 Și, în ciuda a tot ce mi-a poruncit, fratele meu s-a certat cu mine timp de douăzeci și doi de ani și mi-a vorbit adesea și mi-a zis: „Frate, ia-ți de nevastă pe una dintre cele două neveste ale mele!" Dar eu refuz să fac cum a făcut el.
9 Jur pe numele tău, mamă, că în toate zilele vieții mele nu-mi voi lua o soție dintre fiicele seminției lui Canaan și nu voi face răul cum a făcut fratele meu.
10 Nu te teme, mamă; fii sigură că voi face voia ta și voi umbla în dreptate și nu-mi voi strica căile pentru totdeauna.
11 Și atunci ea și-a ridicat fața spre cer, și-a întins degetele mâinilor, și-a deschis gura și L-a binecuvântat pe Dumnezeul Preaînalt, care crease cerul și pământul, și I-a adus mulțumiri și laude.
12 Și ea a zis: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeu și binecuvântat fie Numele Lui cel sfânt în veci de veci, care mi-a dat pe Iacov ca un fiu curat și o sămânță sfântă; căci el este al Tău și sămânța lui va fi neîncetat, din neam în neam, în veci de veci."
13 Binecuvântează-l, Doamne, și pune în gura mea binecuvântarea dreptății, ca să-l pot binecuvânta.
14 Și în ceasul acela, când duhul dreptății s-a coborât în gura ei, și-a pus ambele mâini pe capul lui Iacov și a zis:
15 Binecuvântat ești Tu, Doamne al dreptății și Dumnezeul veacurilor, și fie ca El să te binecuvânteze mai presus de toate generațiile oamenilor. Fie ca El să-ți dea ție, Fiule al meu, calea dreptății și să reveleze dreptatea seminței tale.
16 Să-ți înmulțească fiii în timpul vieții tale și să se înmulțească după numărul lunilor anului. Fiii lor să fie mulți și mai mari decât stelele cerului și numărul lor să fie mai mare decât nisipul mării.
17 Și fie ca El să le dea această țară frumoasă - așa cum a spus că o va da lui Avraam și seminței sale după el pentru totdeauna - și fie ca ea să o stăpânească pe vecie.
18 Și fie ca ție, fiule, să-ți văd copii binecuvântați în timpul vieții mele, și fie ca toată sămânța ta să fie o sămânță binecuvântată și sfântă.
19 Și așa cum ai înviorat duhul mamei tale în timpul vieții ei, așa te binecuvântează pântecele celei care te-a născut, [afecțiunea mea] și sânii mei te binecuvântează și gura mea și limba mea te laudă mult.
20 Crește și întinde-te pe pământ, și fie ca sămânța ta să fie desăvârșită în bucuria cerului și a pământului pentru totdeauna; și fie ca sămânța ta să se bucure, și în marea zi a păcii să aibă pace.
21 Și numele tău și sămânța ta să dăinuie în veac! Dumnezeul Cel Preaînalt să fie Dumnezeul lor! Dumnezeul dreptății să locuiască cu ei și prin ei să fie zidit sanctuarul Lui în veac!
22 Binecuvântat fie cel ce te binecuvântează și orice făptură care te blestemă pe nedrept, blestemată să fie!
23 Și l-a sărutat și i-a zis: „Domnul lumii să te iubească, așa cum se bucură inima mamei tale și afecțiunea ei de tine și te binecuvântează." Și a încetat să mai binecuvânteze.

CAPITOLUL 26

1 În al șaptelea an al acestei săptămâni, Isaac l-a chemat pe Esau, fiul său cel mare, și i-a zis: „Sunt bătrân, fiule, și iată că ochii mei s-au întunecat și nu știu ziua morții mele."
2 Ia acum armele tale de vânătoare, tolba ta și arcul tău și ieși la câmp, vânează și prinde-mă pe mine, fiul meu, și fă-mi o mâncare gustoasă, așa cum iubește sufletul meu și

adu-mi-o ca să mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri."
3 Rebeca l-a auzit pe Isaac vorbind cu Esau.
4 Și Esau a ieșit dis-de-dimineață la câmp să vâneze și să prindă animale și să le aducă acasă la tatăl său.
5 Rebeca l-a chemat pe Iacov, fiul ei, și i-a zis: „Iată, l-am auzit pe Isaac, tatăl tău, vorbind către Esau, fratele tău, zicând: «Vânează-mi și fă-mi o mâncare gustoasă și adu-mi-o ca să-mi fie ție»."
„6 Voi mânca și te voi binecuvânta înaintea Domnului, înainte să mor." Acum, fiule, ascultă de glasul meu în ce-ți poruncesc: Du-te la turma ta și adu-mi doi iezi buni, ca să-i fac tatălui tău o mâncare gustoasă, cum îi place lui; și s-o aduci tatălui tău, ca să mănânce și să te binecuvânteze înaintea Domnului, înainte să moară, și vei fi binecuvântat."
7 Iacov a zis mamei sale Rebeca: „Mamă, nu-i voi refuza tatălui meu nimic din ce ar mânca și care i-ar plăcea; numai mă tem, mamă, că îmi va recunoaște glasul și va vrea să mă atingă."
8 Știi că eu sunt neted, iar fratele meu, Esau, este păros; și mă voi arăta înaintea ochilor lui ca un răufăcător și voi face o faptă pe care nu mi-a poruncit-o; și se va mânia pe mine, și voi aduce asupra mea un blestem, nu o binecuvântare.
9 Rebeca, mama lui, i-a zis: „Blestemul tău să cadă asupra mea, fiule! Ascultă numai de glasul meu!"
10 Iacov a ascultat de glasul Rebecăi, mama sa, și s-a dus de a luat doi iezi buni și grași și i-a adus mamei sale, iar mama sa le-a făcut o mâncare gustoasă, așa cum îi plăcea lui.
11 Rebeca a luat hainele frumoase ale lui Esau, fiul ei cel mare, care erau cu ea în casă, și l-a îmbrăcat pe Iacov, fiul ei cel mic, și i-a pus pieile iezilor pe mâini și pe părțile descoperite ale gâtului.
12 Și a dat carnea și pâinea pe care le pregătise în mâna fiului ei, Iacov.
13 Iacov s-a dus la tatăl său și a zis: „Eu sunt fiul tău; am făcut cum mi-ai poruncit; scoală-te, șezut și mănâncă din ce am prins, tată, ca să mă binecuvânteze sufletul tău."
14 Isaac i-a zis fiului său: „Cum ai găsit atât de repede, fiule?"
15 Iacov a zis: „Pentru că Domnul Dumnezeul tău m-a făcut să găsesc."
16 Isaac i-a zis: „Apropie-te, fiule, să te pipăi, și să văd dacă ești fiul meu, Esau, sau nu."
17 Iacov s-a apropiat de Isaac, tatăl său; acesta l-a pipăit și a zis: „Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau."
18 Și nu l-a recunoscut, pentru că era o poruncă din cer să-i ia puterea de a înțelege, iar Isaac nu a recunoscut, căci mâinile lui erau păroase ca ale fratelui său Esau, așa că l-a binecuvântat.
19 Și a zis: „Ești tu fiul meu, Esau?" Și el a răspuns: „Eu sunt fiul tău." Apoi a zis: „Adu-mi să mănânc din ce ai prins, fiule, ca să te binecuvânteze sufletul meu."
20 Și i-a adus, și a mâncat; și i-a adus vin, și a băut.
21 Și Isaac, tatăl său, i-a zis: „Apropie-te și sărută-mă, fiule!"
22 Și s-a apropiat și l-a sărutat. Și a mirosit mirosul hainelor lui și l-a binecuvântat și a zis: „Iată, mirosul fiului meu este ca mirosul unui câmp plin pe care l-a binecuvântat Domnul."
23 Domnul să-ți dea rouă din cer și rouă din pământ, grâne și untdelemn din belșug! Să-ți slujească neamurile și să ți se închine popoarele!
24 Fii stăpân peste frații tăi și fiii mamei tale să se închine înaintea ta! Toate binecuvântările cu care m-a binecuvântat Domnul pe mine și pe tatăl meu Avraam să fie date ție și seminței tale pe vecie. Blestemat fie cel ce te blestemă și binecuvântat fie cel ce te binecuvântează!
25 Și s-a întâmplat că, de îndată ce Isaac a terminat de binecuvântat pe fiul său Iacov și a plecat Iacov de la tatăl său Isaac, s-a ascuns și Esau, fratele său, s-a întors de la vânătoare.
26 A făcut și el o mâncare gustoasă și a adus-o tatălui său și i-a zis: „Scoală-te, tatăl meu, și mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvânteze sufletul tău!"
27 Isaac, tatăl său, i-a zis: „Cine ești tu?" El i-a răspuns: „Eu sunt întâiul tău născut, fiul tău Esau. Am făcut cum mi-ai poruncit."
28 Isaac s-a mirat foarte tare și a zis: „Cine este acela care a vânat și a prins și mi-a adus? Am mâncat din toate înainte de a veni tu și l-am binecuvântat. El și toată sămânța lui vor fi binecuvântați pe vecie."
29 Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, Isaac, a scos un strigăt foarte mare și amar și a zis tatălui său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!"
30 Și i-a zis: „Fratele tău a venit cu viclenie și ți-a luat binecuvântarea." Și a zis: „Acum știu de ce îi este numit Iacov; iată, m-a luat de două ori; mi-a luat dreptul de întâi născut și acum mi-a luat binecuvântarea."
31. El a zis: „Nu mi-ai păstrat o binecuvântare, tată?" Isaac a răspuns și a zis lui Esau: „Iată, l-am pus stăpânul tău și i-am dat pe toți frații lui ca slujitori și l-am întărit cu mult grâu, must și untdelemn. Și ce voi face acum pentru tine, fiule?"
32 Și Esau a zis tatălui său Isaac: „N-ai decât o singură binecuvântare, tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!"
33. Esau și-a ridicat glasul și a plâns. Isaac i-a răspuns: „Iată, locuința ta va fi departe de roua pământului și departe de roua cerului de sus."
34. Prin sabia ta vei trăi și vei sluji fratelui tău. Când vei fi mare și vei scutura jugul lui de pe gâtul tău, vei păcătui un păcat desăvârșit, care duce la moarte, și sămânța ta va fi stârnită de sub ceruri.
35 Esau l-a amenințat pe Iacov din cauza binecuvântării cu care l-a binecuvântat tatăl său și a zis în inima lui: „Să vină zilele de jale pentru tatăl meu, ca să-l ucid pe fratele meu Iacov!"

CAPITOLUL 27

1 Cuvintele lui Esau, fiul ei cel mare, i-au fost spuse în vis Rebecei. Rebeca a trimis să cheme pe Iacov, fiul ei cel mic,
2 și i-a zis: „Iată, fratele tău Esau se va răzbuna pe tine, ucigându-te."
3 Acum, dar, fiule, ascultă de glasul meu și scoală-te și fugi la Laban, fratele meu, în Haran și rămâi la el câteva zile, până se va potoli mânia fratelui tău, își va opri mânia de la tine și va uita tot ce ai făcut; apoi voi trimite și te voi aduce de acolo."
4 Iacov a zis: „Nu mă tem; dacă vrea să mă omoare, îl voi omorî."

5 Dar ea i-a zis: „Să nu fiu lipsită de amândoi fiii mei într-o singură zi.”
6 Iacov a zis mamei sale Rebeca: „Iată, tu știi că tatăl meu a îmbătrânit și nu mai vede, pentru că i s-au încețoșat ochii. Și dacă îl voi părăsi, va fi rău în ochii lui, pentru că îl voi părăsi și voi pleca de la tine, iar tatăl meu se va mânia și mă va blestema. Nu mă voi duce; numai atunci mă voi duce când mă va trimite el.”
7 Rebeca i-a zis lui Iacov: „Mă voi duce să-i vorbesc și te va trimite.”
8 Rebeca s-a dus și i-a zis lui Isaac: „Mi-e scârbă viața din cauza celor două fiice ale lui Het, pe care Esau le-a luat de soții; și dacă Iacov își va lua o soție dintre fiicele țării, ca acestea, de ce voi mai trăi? Căci fiicele Canaanului sunt rele.”
9 Isaac l-a chemat pe Iacov, l-a binecuvântat și l-a îndemnat, zicându-i: „Să nu-ți iei nevastă dintre fiicele lui Canaan;
10 Scoală-te și du-te în Mesopotamia, la casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o nevastă dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale.
11 Dumnezeul Atotputernic să te binecuvânteze, să te facă să crești și să te înmulțească, ca să ajungi o mulțime de neamuri. Să-ți dea binecuvântările tatălui meu, Avraam, ție și seminței tale după tine, ca să stăpânești țara în care locuiești ca străin și toată țara pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam. Du-te în pace, fiule!
12 Isaac l-a trimis pe Iacov, și acesta s-a dus în Mesopotamia, la Laban, fiul lui Betuel, sirianul, fratele Rebecăi, mama lui Iacov.
13 După ce s-a sculat Iacov să meargă în Mesopotamia, duhul Rebecăi s-a întristat după fiul ei și a plâns.
14 Isaac a zis Rebecăi: „Sora mea, nu plânge pentru fiul meu Iacov; căci el se duce în pace și se va întoarce în pace.”
15 Dumnezeul Cel Preaînalt îl va păzi de orice rău și va fi cu el, căci nu-l va părăsi în toate zilele lui;
16 Căci știu că vor prospera căile Lui în toate lucrurile pe unde va merge, până se va întoarce în pace la noi și-L vom vedea în pace.
17 Nu te teme pentru el, sora mea, căci el este pe calea cea dreaptă și este un om desăvârșit; este credincios și nu va pieri. Nu plânge.
18 Isaac a mângâiat-o pe Rebeca pentru fiul ei, Iacov, și l-a binecuvântat.
19 Iacov a plecat de la Fântâna Jurământului ca să meargă la Haran, în primul an al celei de-a doua săptămâni a celui de-al patruzeci și patrulea jubileu. A ajuns la Luz, în munte, adică la Betel, în luna nouă a primei luni a acestei săptămâni. A ajuns în locul acela seara și s-a întors de la drumul spre apus în noaptea aceea și a dormit acolo, căci soarele apusese.
20 Și a luat una dintre pietrele din locul acela și a pus-o <la căpătâiul său> sub copac și călătorea singur și a dormit.
21 În noaptea aceea, a visat el o scară așezată pe pământ, al cărei vârf atingea cerul. Îngerii Domnului se suiau și se coborau pe ea. Și Domnul stătea pe ea.
22 Și a vorbit lui Iacov și a zis: „Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeul lui Isaac; țara în care dormi, ți-o voi da ție și seminței tale după tine.”
23 Sămânța ta va fi ca praful pământului și te vei înmulți la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi; și în tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile neamurilor.
24 Și iată, Eu voi fi cu tine și te voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta în pace; căci nu te voi părăsi până nu voi împlini tot ce ți-am spus.”
25 Iacov s-a trezit din somn și a zis: „Cu adevărat, locul acesta este casa Domnului și eu nu știam!” Și s-a înfricoșat și a zis: „Înfricoșător este locul acesta! Nu este altceva decât casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerului.”
26 Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat piatra pe care o pusese sub capul lui și a așezat-o ca stâlp de semn și a turnat untdelemn pe vârful ei. Și a numit locul acela Betel; dar numele locului acela era mai întâi Luz.
27 Iacov a făcut o juruință Domnului, zicând: „Dacă Domnul va fi cu mine și mă va păzi pe drumul acesta pe care merg și dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și mă voi întoarce în pace la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; și această piatră, pe care am pus-o ca stâlp de semn în locul acesta, va fi Casa Domnului și din tot ce-mi vei da, Ție ție a zecea parte, Dumnezeul meu.”

CAPITOLUL 28

1 A pornit la călătorie și a ajuns în țara răsăritului, la Laban, fratele Rebecăi. Acesta a fost cu el și i-a slujit pentru fiica sa Rahela o săptămână.
2 Și în primul an al celei de-a treia săptămâni [2122 AM] i-a zis: „Dă-mi soția mea, pentru care ți-am slujit șapte ani.” Și Laban i-a zis lui Iacov: „Îți voi da pe soția ta.”
3 Laban a făcut un ospăț și a luat pe Lea, fiica lui cea mare, și a dat-o lui Iacov de soție; și i-a dat-o pe Zilpa, roaba lui, ca roabă; dar Iacov n-a știut, căci credea că este Rahela.
4 Și a intrat la ea, și iată că ea era Lea. Și Iacov s-a mâniat pe Laban și i-a zis: „De ce te-ai purtat așa cu mine? Nu ți-am slujit eu oare pentru Rahela și nu pentru Lea? De ce m-ai nedreptățit?”
5 Ia-ți fiica și eu voi pleca, căci mi-ai făcut rău.’ Iacov iubea pe Rahela mai mult decât pe Lea; căci ochii Leii erau slabi, dar era foarte frumoasă la înfățișare; dar Rahela avea ochi frumoși și o înfățișare frumoasă și foarte frumoasă.
6 Și Laban i-a zis lui Iacov: „Nu se face așa în țara noastră să se dea pe fiica cea mică înaintea celei mari.” Și nu este drept să se facă asta; căci așa este rânduit și scris în tablele cerești, ca nimeni să nu-și dea fiica cea mică înaintea celei mari; ci pe cea mare o dă mai întâi, iar după ea pe cea mică - iar bărbatul care face așa, îi este socotit vinovat în ceruri, și nimeni nu este drept cel care face așa ceva, căci fapta aceasta este rea înaintea Domnului.
7 Poruncește-le copiilor lui Israel să nu facă lucrul acesta; să nu-l ia, nici să-l dea pe cel mai mic înainte de a-l da pe cel mai mare, căci este o faptă foarte rea.
8 Laban a zis lui Iacov: „Trece cele șapte zile ale sărbătorii acesteia și ți-o voi da pe Rahela, ca să-mi slujești încă șapte ani și să-mi pești oile, cum ai făcut în săptămâna trecută.”
9 Și în ziua în care s-au împlinit cele șapte zile ale sărbătorii Leei, Laban i-a dat-o pe Rahela lui Iacov, ca să-i slujească încă șapte ani; iar Rahelei i-a dat-o pe Bilha, sora Zilpei, ca roabă.
10 Și a mai slujit alți șapte ani pentru Rahela, căci Lea îi fusese dată fără plată.

11 Domnul a deschis pântecele Leei, și ea a zămislit și i-a născut lui Iacov un fiu, și el i-a pus numele Ruben, în ziua a paisprezecea a lunii a noua, în primul an al săptămânii a treia. [2122 AM]
12 Dar pântecele Rahelei era închis, căci Domnul a văzut că Lea era urât de vorbă, iar Rahela iubită.
13 Iacov s-a apropiat din nou de Lea, iar ea a zămislit și a născut lui Iacov un al doilea fiu, căruia Iacov i-a pus numele Simeon, în ziua douăzeci și unu a lunii a zecea, în al treilea an al acestei săptămâni. [2124 AM]
14 Iacov s-a apropiat din nou de Lea, iar ea a zămislit și i-a născut un al treilea fiu, căruia i-a pus numele Levi, la luna nouă a lunii întâi, în anul al șaselea al acestei săptămâni. [2127 AM]
15 Iacov s-a apropiat din nou de ea, iar ea a zămislit și i-a născut un al patrulea fiu; și el i-a pus numele Iuda, în a cincisprezecea zi a lunii a treia, în primul an al săptămânii a patra. [2129 AM]
16 Din cauza tuturor acestor lucruri, Rahela a invidiat-o pe Lea, pentru că nu năștea. Și a zis lui Iacov: „Dă-mi copii!” Iacov a zis: „Ți-am lipsit eu oare rodul pântecelui tău? Te-am părăsit oare?”
17 Când a văzut Rahela că Lea născuse lui Iacov patru fii: Ruben, Simeon, Levi și Iuda, i-a zis: „Intră la Bilha, roaba mea; ea va rămâne însărcinată și îmi va naște un fiu.” (Și i-a dat-o de nevastă pe Bilha, roaba ei).
18 Și a intrat la ea, și ea a zămislit și i-a născut un fiu, și el i-a pus numele Dan, în ziua a noua a lunii a șasea, în anul a șasea, în a treia săptămână a săptămânii. [2127 AM]
19 Iacov s-a întors la Bilha a doua oară; ea a zămislit și i-a născut lui Iacov un alt fiu. Și Rahela i-a pus numele Neftali, în a cincea zi a lunii a șaptea, în al doilea an, în săptămâna a patra. [21:30 AM]
20 Lea, văzând că devenise stearpă și nu naște, a pizmuit-o pe Rahela și a dat-o lui Iacov de nevastă pe roaba ei Zilpa. Ea a zămislit și a născut un fiu, și Lea i-a pus numele Gad, în a douăsprezecea zi a lunii a opta, în al treilea an al săptămânii a patra. [2131 AM]
21 S-a apropiat din nou de ea, iar ea a rămas însărcinată și i-a născut un al doilea fiu. Lea i-a pus numele Așer, în a doua zi a lunii a unsprezecea, în anul cinci, în a patra săptămână a săptămânii. [2133 AM]
22 Iacov s-a apropiat de Lea; ea a rămas însărcinată și a născut un fiu, căruia i-a pus numele Isahar, în a patra zi a lunii a cincea, în al patrulea an, în săptămâna a patra, și l-a dat unei doici.
23 Iacov s-a apropiat din nou de ea; ea a rămas însărcinată și a născut doi (copii), un fiu și o fiică. A pus fiului numele Zabulon și fiicei numele Dina, în a șaptea zi a lunii a șaptea, în anul al șaselea al săptămânii a patra. [2134 AM]
24 Domnul a fost îndurător cu Rahela și i-a deschis pântecele. Ea a zămislit și a născut un fiu și i-a pus numele Iosif, în luna nouă a lunii a patra, în anul șase, în această săptămână a patra. [2134 AM]
25 În zilele când s-a născut Iosif, Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi nevestele și fiii mei și să mă duc la tatăl meu, Isaac, și să-mi fac o casă, căci am împlinit anii în care ți-am slujit pentru cele două fiice ale tale și mă voi duce la casa tatălui meu.”
26 Laban i-a zis lui Iacov: „Rămâi la mine pentru plata ta și paște-mi din nou turma și primește plata ta.”
27 Și au convenit între ei că el să-i dea drept plată mieii și iezi născuți cu pete negre și albe; acestea vor fi plata lui.
28 Toate oile au fătat miei bălțați, pestriți și negri, cu tot felul de pete; și au fătat iarăși miei ca ele; toți cei bălțați erau ai lui Iacov, iar cei care nu erau erau ai lui Laban.
29 Averile lui Iacov s-au înmulțit foarte mult; a avut boi, oi, măgari, cămile, robi și roabe.
30 Laban și fiii lui l-au invidiat pe Iacov, iar Laban i-a luat înapoi oile, iar acesta l-a urmărit cu răutate.

CAPITOLUL 29

1 După ce a născut Rahela pe Iosif, Laban s-a dus să-și tundă oile, căci erau la o distanță de trei zile de mers de el.
2 Iacov a văzut că Laban se ducea să-și tundă oile și a chemat pe Lea și pe Rahela și le-a spus cu blândețe să vină cu el în țara Canaanului.
3 Căci le-a povestit cum văzuse totul în vis, tot ce-i spusese că se va întoarce la casa tatălui său. Și ei au răspuns: „În orice loc vei merge, vom merge cu tine.”
4 Și Iacov a binecuvântat pe Dumnezeul lui Isaac, tatăl său, și pe Dumnezeul lui Avraam, tatăl său. S-a sculat, și-a încălecat soțiile și copiii, a luat toate averile sale, a trecut râul și a ajuns în țara Ghiladului. Iacov și-a ascuns intenția de Laban și nu i-a spus nimic.
5 În al șaptelea an al săptămânii a patra, Iacov s-a întors spre Galaad, în luna întâi, în a douăzeci și una a lunii. [2135 AM] Laban l-a urmărit și l-a ajuns pe Iacov în muntele Galaadului, în luna a treisprezecea a lunii a treia.
6 Domnul nu i-a îngăduit să-l vatăme pe Iacov, căci i s-a arătat noaptea în vis. Și Laban i-a vorbit lui Iacov.
7 Și în a cincisprezecea zi a acelor zile, Iacov a făcut un ospăț pentru Laban și pentru toți cei ce veniseră cu el. Și Iacov i-a jurat lui Laban în ziua aceea, și Laban i-a jurat lui Iacov că niciunul nu va trece muntele Galaadului la celălalt cu un scop rău.
8 A făcut acolo o movilă ca mărturie; de aceea locul acela a fost numit „Movila Mărturiei”, după movila aceasta.
9 Dar înainte numeau țara Ghiladului țara refaimiților, căci era țara refaimiților, și refaimiții s-au născut acolo, uriași a căror înălțime era de zece, nouă, opt până la șapte coți.
10 Locuința lor era din țara copiilor lui Amon până la muntele Hermon, iar locurile de reședință ale împărăției lor erau Carnaim, Aștarot, Edrei, Mișur și Beon.
11 Domnul i-a nimicit din cauza răutății faptelor lor; căci erau foarte răi, și amoriții au locuit în locul lor, răi și păcătoși, și nu mai este niciun popor astăzi care să fi săvârșit pe deplin toate păcatele lor și nu mai au viață lungă pe pământ.
12 Și Iacov l-a trimis pe Laban, iar acesta a plecat în Mesopotamia, țara Răsăritului, iar Iacov s-a întors în țara Ghiladului.
13 Și a trecut Iaboc în luna a noua, în a unsprezecea a lunii. Și în ziua aceea, Esau, fratele său, a venit la el și s-a împăcat cu el și s-a dus de la el în țara Seirului, iar Iacov a locuit în corturi.
14 Și în primul an al celei de-a cincea săptămâni a acestui jubileu [2136 AM], a trecut Iordanul și a locuit dincolo de Iordan și și-a păscut oile de la marea movilei până la Bet-Șan și până la Dotan și până la pădurea Acrabim.

15 Și i-a trimis tatălui său Isaac toate averile lui: haine, mâncare, carne și băutură, lapte, unt, brânză și curmale din vale.
16 Și mamei sale, Rebeca, de patru ori pe an, între luni, între arat și secerat, între toamnă și ploaie și între iarnă și primăvară, la turnul lui Avraam.
17 Căci Isaac se întorsese de la Fântâna Jurământului și se suise la turnul tatălui său Avraam și locuia acolo, separat de fiul său Esau.
18 Căci pe vremea când Iacov s-a dus în Mesopotamia, Esau și-a luat de nevastă pe Mahalat, fiica lui Ismael, și a adunat toate turmele tatălui său și ale nevestelor sale. S-a suit și s-a așezat pe muntele Seir, lăsând pe Isaac, tatăl său, singur la Fântâna Jurământului.
19 Isaac s-a suit de la Fântâna Jurământului și a locuit în turnul tatălui său Avraam, în munții Hebronului,
20 Și acolo Iacov trimitea tot ce trimitea tatălui său și mamei sale din când în când, tot ce aveau nevoie, iar ei l-au binecuvântat pe Iacov din toată inima lor și din tot sufletul lor.

CAPITOLUL 30

1 În primul an al săptămânii a șasea [2143 AM], s-a suit în pace la Salem, la răsărit de Sihem, în luna a patra.
2 Și au dus-o acolo pe Dina, fiica lui Iacov, în casa lui Sihem, fiul lui Hamor, heveul, prințul țării. Și s-a culcat cu ea și a pângărit-o; și era o fetiță de doisprezece ani.
3 Și a implorat pe tatăl său și pe frații ei ca ea să-i fie dată de soție. Și Iacov și fiii lui s-au mâniat din cauza locuitorilor din Sihem, pentru că o necinstiseră pe Dina, sora lor; și le-au vorbit cu intenții rele, s-au purtat cu viclenie cu ele și le-au amăgit.
4 Și Simeon și Levi au venit pe neașteptate la Sihem și au executat judecata împotriva tuturor locuitorilor Sihemului și au ucis pe toți bărbații pe care i-au găsit în el și nu au lăsat pe niciunul să rămâie în el; i-au ucis pe toți în chinuri pentru că o necinstiseră pe sora lor, Dina.
5 Și astfel să nu se mai facă de acum înainte ca o fiică a lui Israel să fie pângărită; căci judecata este rânduită în cer împotriva lor, ca să-i nimicească cu sabia pe toți bărbații din Sihem, pentru că au făcut rușine în Israel.
6 Și Domnul i-a dat în mâinile fiilor lui Iacov ca să-i nimicească cu sabia și să execute judecata asupra lor și ca să nu se mai facă așa în Israel ca o fecioară a lui Israel să fie pângărită.
7 Și dacă va fi vreun bărbat în Israel care va vrea să-și dea fiica sau sora cuiva din sămânța neamurilor, acela va muri negreșit și îl vor ucide cu pietre, căci a făcut rușine în Israel; și femeia o vor arde în foc, pentru că a necinstit numele casei tatălui ei și va fi stârpită din Israel.
8 Și să nu se găsească nicio adulter și nicio necurăție în Israel, în toate zilele generațiilor pământului; căci Israel este sfânt Domnului și oricine îl pângărește va muri negreșit: să-l ucidă cu pietre.
9 Căci așa a fost rânduit și scris în tablele cerești cu privire la toată sămânța lui Israel: „Cine pângărește lucrul acesta va muri negreșit și va fi ucis cu pietre.”
10 Și la această lege nu este hotărâre de zile, nici iertare, nici ispășire; ci omul care își pângărește fiica va fi stârpit din mijlocul întregului Israel, pentru că a dat din sămânța sa lui Moloh și a săvârșit o nelegiuire, pângărind-o.
11 Și tu, Moise, poruncește copiilor lui Israel și îndeamnă-i să nu-și dea fiicele neamurilor și să nu-și ia pentru fiii lor vreuna dintre fiicele neamurilor, căci aceasta este o urâciune înaintea Domnului.
12 De aceea ți-am scris în cuvintele Legii toate faptele pe care le-au făcut sihemiții împotriva Dinei și cum au zis fiii lui Iacov, zicând: „Nu o vom da pe fiica noastră unui bărbat necircumcis, căci aceasta ar fi o ocară pentru noi.”
13 Și aceasta este o ocară pentru Israel, pentru cei ce trăiesc și pentru cei ce se căsătoresc cu fiicele neamurilor; căci este o necurație și o urâciune pentru Israel.
14 Și Israel nu va fi scutit de această necurăție dacă va avea o soție dintre fiicele neamurilor sau dacă va da vreuna dintre fiicele sale unui bărbat care este dintre neamuri.
15 Căci va fi urgie după urgie, blestem după blestem și tot felul de judecăți, urgii și blesteme vor veni peste el. Dacă va face lucrul acesta sau își va ascunde ochii de cei ce săvârșesc necurăție, sau de cei ce pângăriesc sanctuarul Domnului, sau de cei ce pângăriesc Numele Lui cel sfânt, atunci tot neamul va fi judecat împreună pentru toată necurăția și profanarea acestui om.
16 Nu se va face nicio părere de persoană și nu se va primi din mâna lui nici roade, nici jertfe, nici arderi de tot, nici grăsime, nici mireasmă plăcută, ca să fie acceptată; așa se întâmplă cu orice bărbat sau femeie din Israel care pângărește sanctuarul.
17 De aceea ți-am poruncit, zicând: „Mărturisește această mărturie lui Israel! Vezi cum au fost Sihemiții și fiii lor: cum au fost dați în mâinile celor doi fii ai lui Iacov și i-au ucis sub torturi; și li s-a socotit ca dreptate și le-a fost scris ca dreptate.”
18 Și sămânța lui Levi a fost aleasă pentru preoție și pentru a fi leviți, ca să slujească înaintea Domnului, așa cum facem noi, neîncetat, și ca Levi și fiii lui să fie binecuvântați pe vecie; căci el a fost plin de râvnă să îndeplinească dreptatea, judecata și răzbunarea împotriva tuturor celor care se ridicau împotriva lui Israel.
19 Și astfel scriu ca o mărturie în favoarea Lui pe tablele cerești binecuvântarea și dreptatea înaintea Dumnezeului tuturor:
20 Și ne amintim de dreptatea pe care omul a împlinit-o în timpul vieții sale, în toate perioadele anului; până la o mie de generații o vor consemna și ea va veni la el și la urmașii lui după el, iar el a fost consemnat pe tablele cerești ca un prieten și un om drept.
21 Ți-am scris toate aceste povești și ți-am poruncit să le spui copiilor lui Israel să nu păcătuiască, să nu calce poruncile și să nu rupă legământul care le-a fost rânduit, ci să-l împlinească și să fie trecuți în număr de prieteni.
22 Dar dacă vor păcătui și vor săvârși necurăție în orice fel, vor fi scriși pe tablele cerești ca vrăjmași și vor fi nimiciți din cartea vieții și vor fi scriși în cartea celor ce vor fi nimiciți și împreună cu cei ce vor fi dezrădăcinați din pământ.
23 Și în ziua în care fiii lui Iacov l-au ucis pe Sihem, o scriere a fost scrisă în favoarea lor în ceruri, că au făcut dreptate, neprihănire și răzbunare împotriva păcătoșilor și a fost scrisă spre o binecuvântare.

24 Au adus-o pe Dina, sora lor, din casa lui Sihem și au luat captivi tot ce era în Sihem: oile lor, boii lor, măgarii lor, toate averile lor și toate turmele lor și le-au adus pe toate la tatăl lor Iacov.
25 Și i-a mustrat pentru că trecuseră cetatea prin ascuțimea sabiei, căci se temea de locuitorii țării, de canaaniți și de fereziți.
26 Frica Domnului era peste toate cetățile din jurul Sihemului și nu s-au ridicat să-i urmărească pe fiii lui Iacov, căci groaza căzuse peste ei.

CAPITOLUL 31

1 În luna nouă a lunii, Iacov a vorbit tuturor locuitorilor casei sale, zicând: „Curățați-vă, schimbați-vă hainele și haidem să ne suim la Betel, unde I-am făcut o jurământ în ziua când am fugit de fața fratelui meu Esau, pentru că a fost cu mine și m-a adus în pace în țara aceasta. Lepădați-vă de dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru."
2 Au renunțat la dumnezeii străini, la ce aveau în urechi și la ce aveau la gât și la idolii pe care îi furase Rahela de la tatăl ei, Laban, și i-a dat în întregime lui Iacov. El i-a ars, i-a sfărâmat în bucăți și i-a distrus și i-a ascuns sub un stejar care este în țara Sihemului.
3 Și s-a suit la Betel în luna nouă a lunii a șaptea. A zidit un altar în locul unde dormise și a pus acolo un stâlp și a trimis vorbă tatălui său Isaac să vină la el la jertfa lui și mamei sale Rebeca.
4 Isaac a zis: „Să vină fiul meu, Iacov, ca să-l văd înainte să mor."
5 Și Iacov s-a dus la tatăl său Isaac și la mama sa Rebeca, în casa tatălui său Avraam; și a luat cu el pe cei doi dintre fiii săi, pe Levi și pe Iuda, și s-a dus la tatăl său Isaac și la mama sa Rebeca.
6 Rebeca a ieșit din turn în fața turnului ca să-l sărute pe Iacov și să-l îmbrățișeze; căci duhul ei își înviorase sufletul când auzise: „Iată, fiul tău, Iacov, a venit!" Și l-a sărutat.
7 Și i-a văzut pe cei doi fii ai lui și i-a recunoscut și i-a zis: „Aceștia sunt fiii tăi, fiule?" Și i-a îmbrățișat, i-a sărutat și i-a binecuvântat, zicând: „În voi se va înălța sămânța lui Avraam și veți fi o binecuvântare pe pământ."
8 Și Iacov a intrat la tatăl său Isaac, în camera unde se culca, și cei doi fii ai săi erau cu el. Și a luat mâna tatălui său și, aplecându-se, l-a sărutat. Și Isaac s-a agățat de gâtul fiului său Iacov și a plâns pe gâtul lui.
9 Și întunericul a dispărut de pe ochii lui Isaac și el i-a văzut pe cei doi fii ai lui Iacov, pe Levi și pe Iuda, și a zis: „Aceștia sunt fiii tăi, fiule? Căci sunt ca tine."
10 Și i-a zis că ei erau cu adevărat fiii lui: „Și ai văzut cu adevărat că ei sunt cu adevărat fiii mei".
11 Și s-au apropiat de el, iar el s-a întors, i-a sărutat și i-a îmbrățișat pe amândoi împreună.
12 Și duhul profeției s-a pogorât în gura lui și l-a apucat pe Levi de mâna dreaptă și pe Iuda de mâna stângă.
13 Și s-a întors mai întâi către Levi și a început să-l binecuvânteze mai întâi și i-a zis: Dumnezeul tuturor, Însuși Domnul tuturor veacurilor, să te binecuvânteze pe tine și pe copiii tăi în toate veacurile.
14 Domnul să-ți dea ție și seminței tale măreție și slavă mare și să te facă pe tine și semința ta, dintre orice făptură, să te apropiați de El, ca să slujiți în sanctuarul Său, ca îngeri ai prezenței și ca sfinți. Ca ei, așa va fi și semința fiilor tăi spre slavă, măreție și sfințenie și El să-i facă mari în toate veacurile.
15 Și ei vor fi judecători, prinți și căpetenii peste toată sămânța fiilor lui Iacov; ei vor vesti Cuvântul Domnului cu dreptate și vor judeca toate judecățile Lui cu dreptate. Și vor vesti căile Mele lui Iacov și cărările Mele lui Israel. Binecuvântarea Domnului va fi dată în gura lor ca să binecuvânteze toată sămânța Preaiubitului.
16 Mama ta ți-a pus numele Levi și pe bună dreptate ți-a pus numele. Vei fi lipit de Domnul și vei fi tovarășul tuturor fiilor lui Iacov. Masa Lui să fie a ta și să mănânci din ea tu și fiii tăi; și masa ta să fie plină din neam în neam și hrana ta să nu lipsească în veac.
17 Toți cei ce te urăsc să se închine la pământ înaintea ta și toți potrivnicii tăi să fie stârpiți și să piară; binecuvântat fie cel ce te binecuvântează și blestemat fie orice neam care te blestemă!
18 Și lui Iuda i-a zis: „Domnul să-ți dea putere și putere ca să-i zdrobești pe toți cei ce te urăsc. Vei fi domn peste fiii lui Iacov, tu și unul dintre fiii tăi. Numele tău și numele fiilor tăi să se ducă și să cuprindă orice țară și orice ținut. Atunci neamurile se vor teme de fața ta și toate neamurile se vor cutremura."
19 În tine va fi ajutorul lui Iacov și în tine se va găsi mântuirea lui Israel.
20 Și când vei ședea pe tronul onoarei dreptății tale, va fi pace mare pentru toată sămânța fiilor Celui iubit; binecuvântat fie cel ce te binecuvântează! Și toți cei ce te urăsc, te asupresc și te blestemă vor fi dezrădăcinați, nimiciți de pe pământ și blestemați.
21 Și întorcându-se, l-a sărutat din nou și l-a îmbrățișat și s-a bucurat foarte mult, căci îi văzuse cu adevărat pe fiii lui Iacov, fiul său.
22 Și s-a îndepărtat dintre picioarele lui, a căzut la pământ și s-a închinat înaintea lui. El i-a binecuvântat și s-a odihnit acolo cu tatăl său Isaac în noaptea aceea și au mâncat și au băut cu bucurie.
23 Și i-a făcut să adoarmă pe cei doi fii ai lui Iacov, unul la dreapta sa și celălalt la stânga sa; și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.
24 Iacov i-a povestit tatălui său toate lucrurile în timpul nopții, cum Domnul i-a arătat o mare îndurare și cum l-a ajutat să prospere în toate căile lui și l-a păzit de orice rău.
25 Și Isaac a binecuvântat pe Dumnezeul tatălui său Avraam, care nu-Și îndepărtase îndurarea și dreptatea de la fiii robului său Isaac.
26 Și a doua zi dimineață, Iacov i-a spus tatălui său Isaac jurământul pe care îl făcuse Domnului și viziunea pe care o avusese și că zidise un altar și că totul era pregătit pentru jertfa care trebuia adusă înaintea Domnului, așa cum jurase, și că venise să-l pună pe un măgar.
27 Isaac i-a zis fiului său Iacov: „Nu pot să merg cu tine, căci sunt bătrân și nu mai pot purta drumul. Du-te în pace, fiule, căci astăzi am o sută șaizeci și cinci de ani și nu mai pot călători; pune-o pe mama ta pe un măgar și las-o să meargă cu tine."
28 Și știu, fiule, că ai venit din cauza mea și fie binecuvântată ziua aceasta în care m-ai văzut viu și eu te-am văzut și pe tine, fiule.

29 Fie ca tu să izbucnești și să împlinești jurământul pe care l-ai făcut; și nu-ți amâna jurământul, căci vei fi chemat la socoteală pentru jurământ. Acum, grăbește-te să-l împlinești și fie binevoitor Cel ce a făcut toate lucrurile și căruia i-ai făcut jurământul."
30 Și i-a zis Rebecăi: „Du-te cu fiul tău, Iacov." Și Rebeca s-a dus cu fiul ei, Iacov, și Debora cu ea, și au ajuns la Betel.
31 Și Iacov și-a adus aminte de rugăciunea cu care îl binecuvântase tatăl său, pe el și pe cei doi fii ai săi, pe Levi și Iuda, și s-a bucurat și L-a binecuvântat pe Dumnezeul părinților săi, Avraam și Isaac.
32 Și el a zis: «Acum știu că am o speranță veșnică și fiii mei, de asemenea, înaintea Dumnezeului a tuturor»; și astfel este rânduit cu privire la cei doi; și ei consemnează ca o mărturie veșnică pentru ei pe tablele cerești cum i-a binecuvântat Isaac.

CAPITOLUL 32

1 Și a rămas noaptea aceea la Betel, iar Levi a visat că l-au hirotonit și l-au făcut preot al Dumnezeului Preaînalt, pe el și pe fiii lui pe vecie; și s-a trezit din somn și a binecuvântat pe Domnul.
2 Și Iacov s-a sculat devreme dimineața, în ziua a paisprezecea a acestei luni, și a dat zeciuială din toți cei care au venit cu el, atât din oameni, cât și din vite, atât din aur, cât și din fiecare vas și îmbrăcăminte; da, a dat zeciuială din toate.
3 În zilele acelea, Rahela a rămas însărcinată cu fiul ei, Beniamin. Iacov și-a numărat fiii de la el în sus, iar Levi a căzut la partea Domnului, iar tatăl său l-a îmbrăcat cu hainele preoției și i-a împlinit mâinile.
4 În ziua a cincisprezecea a lunii acesteia, a adus la altar paisprezece boi din vite, douăzeci și opt de berbeci, patruzeci și nouă de oi, șapte miei și douăzeci și unu de iezi, ca ardere de tot pe altarul jertfelor, o mireasmă plăcută înaintea lui Dumnezeu.
5 Aceasta a fost jertfa lui, ca urmare a jurământului pe care îl făcuse că va da o zeciuie, împreună cu darurile lor de fructe și jertfele lor de băutură.
6 După ce a mistuit focul, a ars tămâie pe foc și, ca jertfă de mulțumire, doi boi, patru berbeci, patru oi, patru țapi, două oi de un an și doi iezi; și așa a făcut în fiecare zi, timp de șapte zile.
7 Și au mâncat acolo cu bucurie, el, toți fiii lui și oamenii lui, timp de șapte zile, binecuvântând și mulțumind Domnului, care îl izbăvise din toate necazurile lui și îi făcuse jurământul.
8 A dat zeciuială din toate animalele curate și a adus o jertfă de tot, dar animalele necurate nu le-a dat lui Levi, fiul său, și i-a dat toate sufletele oamenilor.
9 Levi a îndeplinit preoția la Betel înaintea tatălui său Iacov, în locul celor zece frați ai săi; el a fost preot acolo. Iacov și-a făcut jurământul: astfel, a dat din nou zeciuială Domnului și a sfințit-o, și ea a devenit sfântă pentru El.
10 Și din acest motiv este rânduit pe tablele cerești ca lege pentru zeciuială, din nou zeciuiala să se mănânce înaintea Domnului an de an, în locul unde este ales ca Numele Lui să locuiască, și pentru această lege nu există limită de zile pentru totdeauna.
11 Această rânduială este scrisă pentru ca să se împlinească an de an, mâncând a doua zeciuială înaintea Domnului, în locul unde a fost aleasă, și să nu rămână nimic din ea din anul acesta până în anul următor.
12 Căci sămânța se va mânca în anul respectiv până în zilele strângerii semințelor anului, vinul se va mânca până în zilele strângerii mustului și untdelemnul se va mânca până în zilele sezonului său.
13 Tot ce va mai rămâne din el și se va învechi, să fie considerat ca spurcat; să fie ars în foc, căci este necurat.
14 Și astfel să-l mănânce împreună în sanctuar și să nu-l lase să se învechească.
15 Și toate zeciuiala din boi și oi vor fi sfinte Domnului și vor aparține preoților Săi, pe care le vor mânca înaintea Lui an de an; căci așa este rânduit și săpat cu privire la zeciuială pe tablele cerești.
16 Și în noaptea următoare, în ziua a douăzeci și doua a acelei luni, Iacov a hotărât să zidească locul acela și să înconjoare curtea cu un zid și să-l sfințească și să-l facă sfânt pe vecie, pentru el și pentru copiii lui după el.
17 Domnul i S-a arătat noaptea, l-a binecuvântat și i-a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci îți va pune numele Israel."
18 Și i-a zis iarăși: „Eu sunt Domnul, care am creat cerurile și pământul și te voi înmulți foarte mult și vor ieși din tine împărați și vor judeca peste tot pe unde a călcat piciorul fiilor oamenilor."
19 Voi da seminței tale tot pământul care este sub cer; ei vor judeca toate neamurile după pofta lor; după aceea vor stăpâni tot pământul și îl vor stăpâni pentru totdeauna.
20 Și a terminat de vorbit cu el și S-a ridicat de la el. Iacov a privit până când s-a înălțat la cer.
21 Și a văzut într-o viziune de noapte, și iată că un înger a coborât din cer cu șapte table în mâinile sale și le-a dat lui Iacov, iar el le-a citit și a știut tot ce era scris în ele, ce avea să i se întâmple lui și fiilor lui de-a lungul veacurilor.
22 Și i-a arătat tot ce era scris pe table și i-a zis: „Nu zidi locul acesta și nu-l face un sanctuar veșnic și nu locui aici, căci acesta nu este locul potrivit. Du-te la casa tatălui tău Avraam și locuiește cu tatăl tău Isaac până în ziua morții tatălui tău."
23 Căci vei muri în pace în Egipt și vei fi îngropat cu cinste în țara aceasta, în mormântul părinților tăi, împreună cu Avraam și Isaac.
24 Nu te teme, căci așa cum ai văzut și ai citit, așa va fi totul; și scrie tot ce ai văzut și ai citit."
25 Și Iacov a zis: „Doamne, cum îmi pot aminti tot ce am citit și am văzut?" Și el i-a zis: „Îți voi aduce aminte de toate lucrurile."
26 Și s-a ridicat de la El și s-a trezit din somn și și-a adus aminte de tot ce citise și văzuse și a scris toate cuvintele pe care le citise și le văzuse.
27 Și a sărbătorit acolo încă o zi și a adus jertfe în ea după toate cele jertfite în zilele de dinainte și a numit ziua aceea „Adăugare", căci această zi a fost adăugată, iar zilele de dinainte le-a numit „Sărbătoare".
28 Și așa s-a arătat că va fi și este scris pe tablele cerești; de aceea i s-a descoperit că va sărbători și va adăuga la cele șapte zile ale sărbătorii.

29 Și numele ei a fost numit „Adăugare”, pentru că a fost înregistrată printre zilele sărbătorilor, după numărul zilelor anului.
30 În noaptea zilei de douăzeci și trei a lunii acesteia, Debora, doica Rebecăi, a murit. Au îngropat-o sub cetate, sub stejarul din râu. El a numit locul acesta „Râul Deborei”, iar stejarul „Stejarul jalei Deborei”.
31 Rebeca s-a dus și s-a întors acasă la tatăl său, Isaac. Iacov i-a trimis berbeci, oi și țapi, ca să-i pregătească tatălui său o mâncare așa cum a dorit el.
32 Și a mers după mama sa până a ajuns în țara Kabratanului și a locuit acolo.
33 Rahela a născut un fiu într-o noapte și i-a pus numele „Fiul durerii mele”, pentru că a suferit când l-a născut. Dar tatăl său i-a pus numele Beniamin în a unsprezecea zi a lunii a opta, în prima zi a săptămânii a șasea a acestui jubileu. [2143 AM]
34 Și Rahela a murit acolo și a fost îngropată în țara Efratei, adică Betleemului, și Iacov a zidit un stâlp pe mormântul Rahelei, pe drum, deasupra mormântului ei.

CAPITOLUL 33

1 Iacov s-a dus și a locuit la miazăzi de Magdala-Adrahmeel. Și s-a dus la tatăl său, Isaac, el și Lea, soția lui, în luna nouă a lunii a zecea.
2 Ruben a văzut-o pe Bilha, roaba Rahelei și concubina tatălui său, scăldându-se în apă într-un loc ascuns, și a iubit-o.
3 S-a ascuns noaptea și a intrat în casa Bilhei și a găsit-o dormind singură în pat, în casa ei.
4 Și s-a culcat cu ea, iar ea s-a trezit și a văzut, și iată, Ruben era culcat cu ea în pat, și ea și-a descoperit marginea păturii și l-a apucat, a strigat și a descoperit că era Ruben.
5 Ea s-a rușinat de el și și-a dat drumul la mâna de pe el, iar el a fugit.
6 Și ea s-a tânguit foarte mult din cauza acestui lucru și n-a spus nimănui.
7 Când s-a întors Iacov și a căutat-o, ea i-a zis: „Nu sunt curată din cauza ta, căci m-am pângărit din cauza ta; căci Ruben m-a pângărit și s-a culcat cu mine noaptea; iar eu dormeam și nu mi-am dat seama până când mi-a descoperit poala și s-a culcat cu mine.”
8 Iacov s-a mâniat foarte tare pe Ruben, pentru că se culcase cu Bilha, fiindcă descoperise poala tatălui său.
9 Iacov nu s-a mai apropiat de ea, pentru că Ruben o pângărise. Cât despre oricine descoperă poala tatălui său, fapta lui este foarte rea, căci este o urâciune înaintea Domnului.
10 De aceea este scris și rânduit pe tablele cerești ca omul să nu se culce cu nevasta tatălui său și să nu descopere poala tatălui său, căci aceasta este necurat; vor muri negreșit împreună, omul care se culcă cu nevasta tatălui său și femeia, căci au făcut necurăție pe pământ.
11 Și nu va fi nimic necurat înaintea Dumnezeului nostru în neamul pe care El Și l-a ales ca moștenire.
12 Și iarăși este scris a doua oară: „Blestemat să fie cel ce se culcă cu nevasta tatălui său, căci a descoperit rușinea tatălui său.” Și toți sfinții Domnului au zis: „Așa să fie, așa să fie.”
13 Și tu, Moise, poruncește copiilor lui Israel să păzească acest cuvânt; căci este o pedeapsă cu moartea; este necurat și nu există ispășire pentru totdeauna pentru omul care a săvârșit aceasta, ci el trebuie să fie omorât și ucis, ucis cu pietre și dezrădăcinat din mijlocul poporului Dumnezeului nostru.
14 Căci nimănui din Israel, care face așa ceva, nu-i este îngăduit să trăiască nici măcar o zi pe pământ, căci este o urâciune și necurat.
15 Și să nu spună: Lui Ruben i s-a dat viață și iertare după ce s-a culcat cu concubina tatălui său, și tot ei, măcar că avea un soț, iar soțul ei, Iacov, tatăl său, era încă în viață.
16 Căci până atunci nu fuseseră descoperite rânduiala, judecata și legea în desăvârșirea lor pentru toți, ci în zilele Tale (a fost descoperită) ca o lege a anotimpurilor și a zilelor și o lege veșnică pentru generațiile veșnice.
17 Și pentru această lege nu există împlinire a zilelor și nici ispășire pentru ea, ci amândouă trebuie să fie dezrădăcinate din mijlocul neamului: în ziua în care au săvârșit-o, să-i ucidă.
18 Și tu, Moise, scrie-o pentru Israel, ca să o păzească și să facă după aceste cuvinte și să nu comită un păcat care să ducă la moarte; căci Domnul Dumnezeul nostru este judecător, care nu privește la persoane și nu primește daruri.
19 Spune-le aceste cuvinte ale legământului, ca să le asculte, să le păzească și să fie atenți la ele și să nu fie nimiciți și dezrădăcinați din țară; căci o necurăție, o urâciune, o pângărire și o pângărire sunt toți cei ce săvârșesc aceste lucruri pe pământ înaintea Dumnezeului nostru.
20 Și nu este păcat mai mare decât curvia pe care o săvârșesc ei pe pământ; căci Israel este un neam sfânt pentru Domnul Dumnezeul său și un neam de moștenire și un neam preoțesc și împărătesc și pentru (propria Lui) stăpânire; și nicio necurăție de acest fel nu se va arăta în mijlocul neamului sfânt.
21 Și în al treilea an al acestei a șasea săptămâni [2145 AM], Iacov și toți fiii lui s-au dus și au locuit în casa lui Avraam, lângă Isaac, tatăl său, și Rebeca, mama sa.
22 Și acestea au fost numele fiilor lui Iacov: Ruben, întâiul născut, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, fiii Liei; și fiii Rahelei, Iosif și Beniamin; și fiii Bilhei, Dan și Neftali; și fiii Zilpei, Gad și Așer; și Dina, fiica Liei, singura fiică a lui Iacov.
23 Și au venit și s-au închinat înaintea lui Isaac și a Rebecei și, când i-au văzut, l-au binecuvântat pe Iacov și pe toți fiii lui. Și Isaac s-a bucurat foarte mult, căci i-a văzut pe fiii lui Iacov, fiul său cel mic, și i-a binecuvântat.

CAPITOLUL 34

1 În al șaselea an al acestei săptămâni din al patruzeci și patrulea jubileu [2148 AM], Iacov și-a trimis fiii să-și pască oile și pe slujitorii săi cu ei la turma Sihemului.
2 Și cei șapte regi ai amoriților s-au adunat împotriva lor ca să-i ucidă, ascunzându-se sub copaci și ca să le ia vitele ca pradă.
3 Iacov, Levi, Iuda și Iosif erau în casă cu tatăl lor Isaac; căci duhul lui era întristat și nu-l puteau părăsi; iar Beniamin era cel mai mic și din acest motiv a rămas cu tatăl său.

4 Și au venit regele/regele din Taphu și regele/regele din Aresa și regele/regele din Seragan și regele/regele din Selo și regele/regele din Gaas și regele din Bet-Horon și regele din Ma'anișakir și toți cei care locuiesc în acești munți (și) care locuiesc în pădurile din țara Canaanului.
5 Și i-au dat de veste lui Iacov, zicând: „Iată, împărații amoriților i-au înconjurat pe fiii tăi și le-au jefuit turmele."
6 Și s-a sculat din casa lui, el și cei trei fii ai lui și toți slujitorii tatălui său și slujitorii lui și a pornit împotriva lor cu șase mii de oameni care purtau săbii.
7 Și i-a ucis în pășunile Sihemului și i-a urmărit pe cei ce fugeau și i-a ucis cu ascuțișul sabiei și a ucis pe Aresa, Taphu, Saregan, Selo, Amanisakir și Ga[ga]as și și-a recuperat turmele.
8 Și i-a biruit și le-a impus un tribut, ca să-i plătească tribut, cinci roade din țara lor, și a zidit Robel și Tamnatares.
9 S-a întors în pace și a făcut pace cu ei, și i-au fost robi până în ziua în care el și fiii lui s-au pogorât în Egipt.
10 Și în al șaptelea an al acestei săptămâni [2149 AM] l-a trimis pe Iosif din casa lui în țara Sihemului să afle despre starea de bine a fraților săi și i-a găsit în țara Dotanului.
11 Și au fost trădători cu el și au urzit un complot împotriva lui ca să-l omoare, dar răzgândindu-se, l-au vândut negustorilor ismaeliți și l-au dus în Egipt și l-au vândut lui Potifar, eunucul faraonului, mai marele bucătarilor, preotul cetății Elew.
12 Fiii lui Iacov au junghiat un ied, au înmuiat haina lui Iosif în sânge și au trimis-o la tatăl lor Iacov în a zecea zi a lunii a șaptea.
13 Și a jelit toată noaptea aceea, căci i l-au adus seara, și a intrat în febră de jelire pentru moartea lui și a zis: „O fiară rea l-a devorat pe Iosif!" Și toți membrii casei lui [au jelit împreună cu el în ziua aceea și] au fost întristați și s-au jelit împreună cu el toată ziua aceea.
14 Fiii și fiica lui s-au sculat să-l mângâie, dar el a refuzat să fie mângâiat pentru fiul său.
15 Și în ziua aceea Bilha a auzit că Iosif pierise și a murit jelindu-l și locuia în Qafratef, iar Dina, fiica lui, a murit și ea după ce Iosif pierise.
16 Și au venit aceste trei jale peste Israel într-o lună. Și au îngropat-o pe Bilha în fața mormântului Rahelei și au îngropat-o acolo și pe fiica lui Dina.
17 Și a jelit pe Iosif un an și n-a încetat, căci a zis: „Lasă-mă să mă cobor în mormânt și să jelesc pe fiul meu!"
18 Din acest motiv, este rânduit pentru copiii lui Israel să se smerească în ziua a zecea a lunii a șaptea - în ziua în care vestea care l-a făcut să plângă pentru Iosif a ajuns la tatăl său Iacov - ca să facă ispășire pentru ei înșiși în ziua a zecea a lunii a șaptea, o dată pe an, cu un ied tânăr, pentru păcatele lor; căci întristaseră afecțiunea tatălui lor pentru fiul său Iosif.
19 Și această zi a fost rânduită ca ei să se întristeze în ea pentru păcatele lor și pentru toate fărădelegile lor și pentru toate greșelile lor, astfel încât să se poată curăți în acea zi o dată pe an.
20 Și după ce a pierit Iosif, fiii lui Iacov și-au luat de soții. Numele soției lui Ruben este Ada; numele soției lui Simeon este Adlbaa, o cananeană; numele soției lui Levi este Melca, dintre fiicele lui Aram, din sămânța fiilor lui Terah; numele soției lui Iuda este Bet-Suel, un cananean; numele soției lui Isahar este Hezaca; numele soției lui Zabulon este Niiman; numele soției lui Dan este Egla; numele soției lui Neftali este Rasuu, din Mesopotamia; numele soției lui Gad este Maca; numele soției lui Așer este Ijona; numele soției lui Iosif este Asenat, Egipteanul; și numele soției lui Beniamin este Ijasaka.
21 Și Simeon s-a pocăit și a luat o a doua soție din Mesopotamia, ca frații săi.

CAPITOLUL 35

1 În primul an al primei săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea jubileu [2157 AM], Rebeca l-a chemat pe Iacov, fiul ei, și i-a poruncit cu privire la tatăl și la fratele său, să-i cinstească în toate zilele vieții sale.
2 Iacov a zis: „Voi face tot ce mi-ai poruncit; căci lucrul acesta îmi va fi o onoare, o măreție și o dreptate înaintea Domnului, prin faptul că îi voi cinsti."
3 Și tu, mamă, știi de când m-am născut până în ziua de azi, toate faptele mele și tot ce este în inima mea, că întotdeauna gândesc binele față de toate.
4 Și cum n-aș putea face lucrul acesta pe care mi l-ai poruncit, să cinstesc pe tatăl meu și pe fratele meu?
5 Spune-mi, mamă, ce perversitate ai văzut la mine și mă voi întoarce de la ea, și mila va fi asupra mea.
6 Ea i-a zis: „Fiule, n-am văzut la tine în toată viața mea fapte stricate, ci doar drepte. Totuși, îți voi spune adevărul, fiule: voi muri anul acesta și nu voi supraviețui anul acesta; căci am visat ziua morții mele că nu voi trăi mai mult de o sută cincizeci și cinci de ani; și iată că mi-am împlinit toate zilele vieții pe care le am de trăit."
7 Și Iacov a râs de cuvintele mamei sale, pentru că mama lui îi spusese că va muri; și ea ședea în fața lui, fiindcă era în puterea ei, și nu era slabă în puterea ei; căci intra și ieșea și vedea, și dinții ei erau puternici și nicio boală nu o atinsese în toate zilele vieții ei.
8 Iacov i-a zis: „Ferice de mine, mamă, dacă zilele mele se vor apropia de zilele vieții tale și dacă puterea mea va rămâne cu mine așa cum este puterea ta și nu vei muri, căci glumești cu mine în gândul morții tale."
9 Și s-a dus la Isaac și i-a zis: „Îți fac o singură rugăminte: pune-l pe Esau să jure că nu-l va nenoroci pe Iacov și nu-l va urmări cu dușmănie; căci știi gândurile lui Esau, că sunt perverse din tinerețea lui și nu este nimic bun în el; căci voiește să-l omoare după moartea ta."
10 Și știi tot ce a făcut din ziua în care fratele său Iacov a plecat la Haran până în ziua aceasta: cum ne-a părăsit din toată inima lui și ne-a făcut rău; ți-a luat turmele și ți-a luat toate averile dinaintea feței tale.
11 Și când L-am implorat și L-am rugat să ne dea ce era al nostru, a făcut așa cum s-a întâmplat cu un om care are milă de noi.
12 Și este amărât împotriva ta, pentru că l-ai binecuvântat pe Iacov, fiul tău desăvârșit și drept; căci nu este rău în el, ci numai bunătate, și de când a venit din Haran până în ziua de azi, nu ne-a jefuit de nimic, căci ne aduce întotdeauna totul la timpul lui și se bucură din toată inima când luăm din mâinile lui și ne binecuvântează și nu s-a despărțit de noi de când a venit din Haran până în ziua de azi și rămâne cu noi neîncetat acasă, onorându-ne.
13 Isaac i-a zis: „Și eu știu și văd faptele lui Iacov, care este cu noi, cum ne onorează din toată inima lui. Dar l-am

iubit mai înainte pe Esau mai mult decât pe Iacov, pentru că era întâiul născut; dar acum îl iubesc pe Iacov mai mult decât pe Esau, pentru că a făcut multe fapte rele și nu este dreptate în el, căci toate căile lui sunt nedreptate și silnicie [și nu este dreptate în jurul lui]."
14 Și acum inima Mi este tulburată din cauza tuturor faptelor lui și nici el, nici sămânța lui nu vor fi mântuiți, căci ei vor fi nimiciți de pe pământ și vor fi dezrădăcinați de sub cer, pentru că L-a părăsit pe Dumnezeul lui Avraam și a umblat după nevestele lui și după necurăția lor și după nelegiuirea lor, el și copiii lui.
15 Și îmi poruncești să-l pun să jure că nu-l va ucide pe fratele său Iacov; chiar dacă va jura, nu-și va respecta jurământul și nu va face bine, ci numai rău.
16 Dar dacă vrea să-l omoare pe Iacov, fratele său, va fi dat în mâinile lui Iacov și nu va scăpa din mâinile lui [căci se va pogorâ în mâinile lui].
17 Și nu te teme din cauza lui Iacov; căci păzitorul lui Iacov este mare, puternic, onorat și mai lăudat decât păzitorul lui Esau.
18 Rebeca a trimis să cheme pe Esau, și el a venit la ea. Și ea i-a zis: „Fiule, am o cerere să-ți fac; făgăduiește-mi că o vei îndeplini, fiule."
19 Și el a zis: „Voi face tot ce-mi spui și nu-ți voi refuza cererea."
20 Și ea i-a zis: „Îți cer ca în ziua în care voi muri să mă iei și să mă îngropi lângă Sara, mama tatălui tău, și tu și Iacov să vă iubiți unul pe altul și niciunul să nu poftească răul împotriva celuilalt, ci numai dragoste reciprocă, și astfel veți prospera, fiii mei, și veți fi onorați în mijlocul țării și niciun dușman nu se va bucura de voi și veți fi o binecuvântare și o îndurare în ochii tuturor celor ce vă iubesc."
21 Și el a zis: „Voi face tot ce mi-ai spus și te voi îngropa în ziua în care vei muri lângă Sara, mama tatălui meu, așa cum ai cerut ca oasele ei să fie lângă oasele tale."
22 Și pe Iacov, fratele meu, îl voi iubi mai mult decât orice făptură; căci n-am alt frate în tot pământul decât el singur: și acesta nu este un mare merit pentru mine dacă îl iubesc; căci el este fratele meu și am fost semănați împreună în trupul tău și am ieșit împreună din pântecele tău, iar dacă nu-mi iubesc fratele, pe cine voi iubi?
23 Și eu însumi te implor să-l îndemn pe Iacov cu privire la mine și cu privire la fiii mei, căci știu că el va fi cu siguranță rege peste mine și peste fiii mei, căci în ziua în care tatăl meu l-a binecuvântat, l-a făcut mai presus de toate, iar pe mine mai presus de toate.
24 Și îți jur că-l voi iubi și că nu voi dori răul împotriva lui în toate zilele vieții mele, ci numai binele.
25 Și i-a jurat cu privire la toate aceste lucruri. Și ea l-a chemat pe Iacov în fața ochilor lui Esau și i-a dat porunci după cuvintele pe care i le spusese lui Esau.
26 Și el a zis: „Voi face voia ta; crede-mă că niciun rău nu va veni de la mine sau de la fiii mei împotriva lui Esau și eu voi fi cel dintâi în nimic, afară de dragoste."
27 Și au mâncat și au băut, ea și fiii ei în noaptea aceea, și ea a murit, la vârsta de trei jubilee, o săptămână și un an, în noaptea aceea. Și cei doi fii ai ei, Esau și Iacov, au îngropat-o în peștera Doble, lângă Sara, mama tatălui lor.

CAPITOLUL 36

1 Și în al șaselea an al acestei săptămâni [2162 AM] Isaac i-a chemat pe cei doi fii ai săi, Esau și Iacov, și au venit la el, iar el le-a zis: „Fiii mei, eu mă duc pe calea părinților mei, la casa veșnică, unde sunt părinții mei."
2 Îngroapă-mă, de aceea, lângă tatăl meu Avraam, în peștera cea Două, în ogorul lui Efron, hititul, unde Avraam a cumpărat un mormânt ca să se îngroape în el; în mormântul pe care mi l-am săpat eu, acolo să mă îngroapă.
3 Și aceasta vă poruncesc, fiii mei, să practicați dreptatea și neprihănirea pe pământ, pentru ca Domnul să aducă asupra voastră tot ce a spus Domnul că va face lui Avraam și seminței lui.
4 Și iubiți-vă unii pe alții, fiii mei, frații voștri, ca un om care își iubește sufletul, și fiecare să caute în ce poate fi de folos fratelui său și să lucreze împreună pe pământ; și să se iubească unii pe alții ca pe propriile lor suflete.
5 Și în ceea ce privește problema idolilor, vă poruncesc și vă sfătuiesc să-i respingeți, să-i urîți și să nu-i iubiți, căci sunt plini de înșelăciune pentru cei care li se închină și pentru cei care li se închină.
6 Aduceți-vă aminte, fiii mei, de Domnul Dumnezeul tatălui vostru Avraam și cum și eu L-am închinat și L-am slujit în dreptate și în bucurie, ca să vă înmulțească și să vă sporească sămânța ca stelele cerului în număr mare și să vă așeze pe pământ ca o săditoare a dreptății care nu va fi smulsă din rădăcini în toate generațiile pentru totdeauna.
7 Și acum vă voi pune să jurați un jurământ mare - căci nu există jurământ mai mare decât cel cu numele glorios și onorat și mare și splendid și minunat și puternic, care a creat cerurile și pământul și toate lucrurile împreună - că vă veți teme de El și I vă veți închina.
8 Și fiecare să-și iubească fratele cu afecțiune și cu dreptate și să nu poftească răul împotriva fratelui său, de acum înainte și pentru totdeauna, în toate zilele vieții voastre, ca să prosperați în toate faptele voastre și să nu fiți distruși.
9 Și dacă vreunul dintre voi urzește răul împotriva fratelui său, să știți că de acum înainte oricine urzește răul împotriva fratelui său va cădea în mâna lui și va fi stârnit din țara celor vii și sămânța lui va fi nimicită de sub cer.
10 Dar în ziua tulburării, a blestemului, a indignării și a mâniei, cu flăcări de foc mistuitor, cum a ars El Sodoma, tot așa va arde El țara Lui, cetatea Lui și tot ce este al Lui; va fi șters din cartea învățăturii copiilor oamenilor și nu va fi scris în cartea vieții, ci în cartea rânduită spre pieire și se va duce în blestem veșnic, pentru ca osânda lor să fie mereu reînnoită, în ură, în blestem, în mânie, în chin, în indignare, în urgii și în boală, pentru totdeauna.
11 Vă spun și vă mărturisesc, fiilor mei, despre judecata care va veni peste omul care vrea să-și facă rău fratelui său.
12 Și în ziua aceea și-a împărțit toate bunurile între cei doi și a dat partea cea mai mare celui întâi născut, turnul și tot ce era în jurul lui și tot ce avea Avraam la Fântâna Jurământului.
13 Și a zis: „Această parte mai mare o voi da întâiului născut."
14. Esau a zis: „L-am vândut lui Iacov și i-am dat dreptul meu de întâi născut; să i se dea lui, și n-am ce spune, căci este al lui."
15 Și Isaac a zis: „Fie ca binecuvântarea să fie peste voi, fiii mei, și peste sămânța voastră în această zi, căci mi-ați

dat odihnă și inima mea nu este întristată din cauza dreptului de întâi născut, ca nu cumva săvârșești răutate din cauza lui."
16 Dumnezeul Cel Preaînalt să binecuvânteze pe omul care practică dreptatea, pe el și sămânța lui, în veac!
17 Și a sfârșit de le-a poruncit și de i-a binecuvântat, și au mâncat și au băut împreună înaintea lui, iar el s-a bucurat pentru că era un singur gând între ei și au plecat de la el și s-au odihnit în ziua aceea și au dormit.
18 Și Isaac a dormit bucurându-se în patul său în ziua aceea; și a dormit un somn veșnic și a murit la vârsta de o sută optzeci de ani. A împlinit douăzeci și cinci de săptămâni și cinci de ani; și l-au îngropat cei doi fii ai săi, Esau și Iacov.
19 Esau s-a dus în țara Edomului, în muntele Seir, și a locuit acolo.
20 Și Iacov a locuit în munții Hebronului, în turnul țării unde a locuit tatăl său, Avraam, și s-a închinat Domnului din toată inima sa și conform poruncilor vizibile, așa cum împărtise El zilele generațiilor sale.
21 Lea, soția lui, a murit în al patrulea an al celei de-a doua săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea an de jubileu. El a îngropat-o în peștera „Double Cave" lângă mama lui Rebeca, la stânga mormântului Sarei, mama tatălui său.
22 Și toți fiii ei și fiii lui au venit să jelească împreună cu el pe Lea, soția lui, și să-l mângâie pentru ea, căci o jelea, fiindcă o iubea nespus de mult după moartea surorii ei, Rahela.
23 Căci ea a fost desăvârșită și dreaptă în toate căile ei și l-a cinstit pe Iacov și în toate zilele cât a trăit cu el, el n-a auzit din gura ei niciun cuvânt aspru, căci era blândă, pașnică, dreaptă și cinstită.
24 Și și-a adus aminte de toate faptele pe care le făcuse în timpul vieții ei și a plâns-o nespus, căci o iubea din toată inima lui și din tot sufletul lui.

CAPITOLUL 37

1 În ziua în care a murit Isaac, tatăl lui Iacov și al lui Esau, [2162 AM] fiii lui Esau au auzit că Isaac dăduse partea cea mare fiului său cel mic, Iacov, și s-au mâniat foarte tare.
2 Și s-au certat cu tatăl lor, zicând: „De ce i-a dat tatăl tău lui Iacov partea celui mai mare și te-a trecut cu vederea, măcar că tu ești cel mai mare și Iacov cel mai mic?"
3 Și le-a zis: „Fiindcă mi-am vândut dreptul de întâi născut lui Iacov pentru o porție mică de linte și în ziua în care tatăl meu m-a trimis să vânez și să prind și să-i aduc ceva ca să mănânce și să mă binecuvânteze, a venit cu viclenie și i-a adus tatălui meu mâncare și băutură, iar tatăl meu l-a binecuvântat și m-a pus sub stăpânirea lui."
4 Și acum, tatăl nostru ne-a pus să jurăm, pe mine și pe el, că nu vom urzi niciun rău reciproc, nici împotriva fratelui său, ci că vom rămâne în dragoste și în pace fiecare cu fratele său și că nu ne vom strica căile."
5 Ei i-au zis: „Nu te vom asculta ca să faci pace cu el; căci puterea noastră este mai mare decât puterea lui și suntem mai puternici decât el; vom merge împotriva lui, îl vom ucide și îl vom nimici pe el și pe fiii lui. Și dacă nu vei merge cu noi, îți vom face și ție rău."
6 Și acum ascultați-ne! Să trimitem la Aram, la Filistia, la Moab și la Amon și să alegem oameni aleși, înfocați pentru luptă, să mergem împotriva lui, să ne luptăm cu el și să-l nimicim de pe pământ înainte să se întărească."
7 Tatăl lor le-a zis: „Nu vă duceți și nu vă războiți cu el, ca să nu cădeți înaintea lui."
8 Ei i-au zis: „Aceasta este și calea ta de acțiune din tinerețea ta până în ziua de azi și îți pui gâtul sub jugul lui."
9 Nu vom asculta de aceste cuvinte.' Și au trimis la Aram și la Aduram la prietenul tatălui lor și au tocmit cu ei o mie de oameni de război, oameni de război aleși.
10 Și au venit la ei din Moab și din copiii lui Amon, oameni plătiți, o mie de oameni aleși, din Filistia, o mie de oameni de război aleși, din Edom și din Horiți, o mie de oameni de război aleși și dintre Chitim, oameni viteji de război.
11 Și i-au zis tatălui lor: „Ieși cu ei și conduce-i, altfel te vom omorî."
12 Și s-a umplut de mânie și indignare când a văzut că fiii săi îl obligau să meargă înaintea lor ca să-i conducă împotriva fratelui său Iacov.
13 Dar după aceea și-a adus aminte de tot răul care era ascuns în inima lui împotriva fratelui său Iacov și nu și-a adus aminte de jurământul pe care îl făcuse tatălui său și mamei sale că nu va plănui niciun rău în toată viața lui împotriva fratelui său Iacov.
14 Și cu toate acestea, Iacov nu știa că veneau împotriva lui la luptă și jelea pentru Lea, soția sa, până când s-au apropiat foarte aproape de turn cu patru mii de războinici și oameni de război aleși.
15. Bărbații din Hebron au trimis la el să-i spună: „Iată, fratele tău vine împotriva ta ca să se lupte cu tine, cu patru mii de oameni încinși cu sabia, care poartă scuturi și arme." Căci îl iubeau pe Iacov mai mult decât pe Esau. Așa i-au spus, căci Iacov era un om mai darnic și mai milostiv decât Esau.
16 Dar Iacov n-a crezut până când nu s-au apropiat foarte mult de turn.
17 Și a închis porțile turnului; și s-a oprit pe metereze și i-a vorbit fratelui său, Esau, și a zis: „Nobilă este mângâierea cu care ai venit să mă mângâi pentru soția mea care a murit. Acesta este jurământul pe care l-ai jurat tatălui tău și iarăși mamei tale înainte ca ei să moară? Ai încălcat jurământul și în momentul în care ai jurat tatălui tău ai fost condamnat."
18 Atunci Esau i-a răspuns: „Nici copiii oamenilor, nici fiarele pământului nu au vreun jurământ de dreptate pe care l-au făcut jurând pentru totdeauna; ci în fiecare zi plănuiesc răul unii împotriva altora și cum să-și ucidă fiecare adversarul și dușmanul."
19 Mă urăști pe mine și pe copiii mei pe vecie și nu se mai poate păstra legătura de frăție cu tine.
20 Ascultă aceste cuvinte pe care ți le spun: Dacă mistrețul își poate schimba pielea și își poate face perii moi ca lâna, sau dacă poate face să-i răsară coarne pe cap ca coarnele unui cerb sau ale unei oi, atunci voi păstra legătura de frăție cu tine, și dacă sânii se vor despărți de mama lor, căci nu mi-ai fost frate.
21 Și dacă lupii fac pace cu mieii, ca să nu-i devoreze sau să-i silească, și dacă inimile lor sunt spre binele lor, atunci va fi pace în inima mea față de tine.
22 Și dacă leul se va împrieteni cu bouul și va face pace cu el și dacă va fi legat sub același jug cu el și va ară cu el, atunci voi face pace cu tine.

23 Și când corbul va fi alb ca raza, atunci să știi că te-am iubit și voi face pace cu tine, vei fi dezrădăcinat și fiii tăi vor fi dezrădăcinați și nu va fi pace pentru tine.
24. Iacov a văzut că era atât de rău împotriva lui, cu toată inima lui și cu tot sufletul lui, încât voia să-l omoare și că se năpustise ca mistrețul care vine peste sulița care o străpunge și o ucide, fără să se dea înapoi de la ea;
25 Apoi le-a spus ai săi și slujitorilor săi să-l atace pe el și pe toți tovarășii lui.

CAPITOLUL 38

1 După aceea, Iuda i-a vorbit tatălui său, Iacov, și i-a zis: „Întinde-ți arcul, tată, trimite săgețile tale și doboară adversarul și ucide dușmanul; și fie ca tu să ai putere, căci nu-l vom ucide pe fratele tău, căci el este ca tine și este ca tine, haideți să-i dăm (această) onoare."
2 Atunci Iacov și-a întins arcul, a trimis săgeata și l-a lovit pe Esau, fratele său (în pieptul drept) și l-a ucis.
3 Și din nou a trimis o săgeată și l-a lovit pe Adoran arameeanul, în pieptul stâng, l-a împins înapoi și l-a ucis.
4 Și atunci au ieșit fiii lui Iacov, ei și slujitorii lor, împărțindu-se în cete pe cele patru laturi ale turnului.
5 Iuda a mers în față, și Neftali și Gad cu el și cincizeci de slujitori cu el pe partea de sud a turnului și i-au ucis pe toți cei pe care i-au găsit înaintea lor și niciunul dintre ei nu a scăpat.
6 Levi, Dan și Așer au ieșit pe partea de est a turnului, cu cincizeci de oameni și i-au învins pe războinicii Moabului și Amoniților.
7 Ruben, Isahar și Zabulon au ieșit pe partea de miazănoapte a turnului, cu cincizeci de oameni împreună, și i-au învins pe războinicii filistenilor.
8 Și Simeon, Beniamin și Enoh, fiul lui Ruben, au ieșit pe partea de apus a turnului, și cincizeci (de bărbați) cu ei, și au ucis patru sute de oameni din Edom și din Horiți, războinici viteji; și șase sute au fugit, și patru dintre fiii lui Esau au fugit cu ei, lăsându-l pe tatăl lor ucis, așa cum căzuse pe dealul care este în Aduram.
9 Fiii lui Iacov i-au urmărit până la munții Seir. Iacov l-a îngropat pe fratele său pe dealul care este în Aduram și s-a întors acasă.
10 Fiii lui Iacov i-au asuprit cu înverșunare pe fiii lui Esau în munții Seir și le-au plecat gâturile, astfel încât au devenit robii fiilor lui Iacov.
11 Și au trimis la tatăl lor (să-l întrebe) dacă să facă pace cu ei sau să-i ucidă.
12 Iacov a trimis vorbă fiilor săi să facă pace, iar ei au făcut pace cu ei și au pus jugul robiei asupra lor, așa că au plătit tribut lui Iacov și fiilor lui pentru totdeauna.
13 Și au continuat să plătească tribut lui Iacov până în ziua în care s-a coborât în Egipt.
14 Și fiii lui Edom nu s-au slobozit de jugul robiei pe care li l-au pus cei doisprezece fii ai lui Iacov până în ziua de azi.
15 Iată împărații care au domnit în Edom înainte ca să fi domnit vreun împărat peste copiii lui Israel în țara Edomului.
16 Balac, fiul lui Beor, a domnit în Edom, iar numele cetății sale era Danaba.
17 Balac a murit, iar în locul lui a domnit Iobab, fiul lui Zara din Boser.
18 Și Iobab a murit, și Asam, din țara Temanului, a domnit în locul lui.
19 Și Asam a murit, și în locul lui a domnit Adat, fiul lui Barad, care a ucis pe Madian în câmpia Moabului, iar numele cetății sale era Avit.
20 Și Adat a murit, și Salman, din Amaseqa, a domnit în locul lui.
21 Salman a murit, și Saul din Raabot (de lângă) râu a domnit în locul lui.
22 Saul a murit, și în locul lui a domnit Baalunan, fiul lui Acbor.
23 Și Baalunan, fiul lui Acbor, a murit, și Adat a domnit în locul lui, iar numele soției sale era Maitabit, fiica lui Matarat, fiica lui Metabed-Zaab.
24 Aceștia sunt regii care au domnit în țara Edomului.

CAPITOLUL 39

1 Iacov a locuit în țara în care tatăl său locuise ca străin, în țara Canaanului. Acestea sunt neamurile lui Iacov.
2 Iosif avea șaptesprezece ani când l-au dus în țara Egiptului, și l-a cumpărat Potifar, eunucul lui Faraon, mai marele bucătar.
3 Și l-a pus pe Iosif peste toată casa lui și binecuvântarea Domnului a venit peste casa egipteanului din cauza lui Iosif și Domnul l-a făcut să prospere în tot ce a făcut.
4 Egipteanul a încredințat totul în mâinile lui Iosif, căci vedea că Domnul era cu el și că Domnul îl făcea să prospere în tot ce făcea.
5 Iosif avea o înfățișare frumoasă. Soția stăpânului său și-a ridicat ochii, l-a văzut pe Iosif și l-a iubit și l-a implorat să se culce cu ea.
6 Dar el nu și-a predat sufletul și și-a adus aminte de Domnul și de cuvintele pe care Iacov, tatăl său, le citea din cuvintele lui Avraam, că niciun bărbat nu trebuie să curvească cu o femeie care are un soț; că pentru el pedeapsa cu moartea a fost rânduită în ceruri înaintea Dumnezeului Celui Preaînalt și că păcatul va fi scris împotriva lui în cărțile veșnice neîncetat înaintea Domnului.
7 Iosif și-a adus aminte de aceste cuvinte și a refuzat să se culce cu ea.
8 Ea l-a implorat timp de un an, dar el a refuzat și n-a vrut să asculte.
9 Dar ea l-a îmbrățișat și l-a strâns strâns în casă, ca să-l silească să se culce cu ea; apoi a închis ușile casei și l-a strâns; dar el și-a lăsat haina în mâinile ei, a spart ușa și a fugit afară din fața ei.
10 Femeia a văzut că el nu voia să se culce cu ea și l-a mustrat în fața stăpânului său, zicând: „Robul tău evreu, pe care îl iubești, a încercat să mă silească ca să se culce cu mine; dar când am ridicat glasul, a fugit și și-a lăsat haina în mâinile mele, când l-am ținut și a spart ușa."
11 Egipteanul a văzut haina lui Iosif și ușa spartă și a auzit cuvintele soției sale și l-a aruncat pe Iosif în închisoare, în locul unde erau ținuți prizonierii pe care îi închisese regele.
12 Și era acolo în temniță; și Domnul i-a dat lui Iosif favoare înaintea mai-marelui gardienilor temniței și milă înaintea lui, căci vedea că Domnul era cu el și că Domnul făcea să prospere tot ce făcea.

13 Și i-a încredințat totul în mâini, iar șeful gardienilor închisorii nu știa nimic din ce era cu el, căci Iosif făcea totul, iar Domnul le desăvârșea.
14 Și a rămas acolo doi ani. În zilele acelea, Faraon, împăratul Egiptului, s-a mâniat pe cei doi eunuci ai săi, pe mai marele paharnic și pe mai marele brutar și i-a pus în pază în casa mai marelui bucătar, în temnița unde era ținut Iosif.
15 Și mai-marele gărzilor închisorii l-a numit pe Iosif să le slujească; și el le slujea înaintea lor.
16 Și amândoi au visat câte un vis, mai marele paharnic și mai marele brutar, și i l-au spus lui Iosif.
17 Și așa cum le-a tâlcuit el, așa li s-a întâmplat. Faraon l-a repus în funcție pe mai marele paharnicilor și l-a ucis pe brutar, așa cum le-a tâlcuit Iosif.
18 Dar mai marele paharnic l-a uitat pe Iosif în închisoare, deși îi spusese ce avea să i se întâmple și nu și-a amintit să-i spună lui Faraon cum îi spusese Iosif, pentru că uitase.

CAPITOLUL 40

1 În zilele acelea, Faraon a visat două vise într-o singură noapte: o foamete care urma să fie în toată țara. S-a trezit din somn și a chemat pe toți tâlcuitorii de vise care erau în Egipt și pe vrăjitorii lui și le-a spus cele două vise ale sale, dar ei n-au putut să le spună.
2 Și atunci mai marele paharnic și-a adus aminte de Iosif și a vorbit despre el regelui și l-a scos din închisoare și i-a povestit cele două vise ale sale.
3 Și a zis înaintea lui Faraon că cele două vise ale lui erau unul și i-a zis: „Vor veni șapte ani de belșug în toată țara Egiptului, iar după aceea vor fi șapte ani de foamete, o foamete cum n-a mai fost în toată țara."
4 Și acum, să pună Faraon supraveghetori în toată țara Egiptului și să strângă hrană în fiecare cetate în zilele anilor de belșug; și va fi hrană pentru cei șapte ani de foamete, și țara nu va pieri din cauza foametei, căci va fi foarte grea."
5 Domnul i-a dat lui Iosif favoare și îndurare înaintea lui Faraon, iar Faraon a zis slujitorilor săi: „Nu vom găsi un om atât de înțelept și priceput ca omul acesta, căci Duhul Domnului este cu el."
6 L-a numit al doilea în toată împărăția sa și i-a dat autoritate peste tot Egiptul și l-a pus să călărească în al doilea car al faraonului.
7 L-a îmbrăcat cu haine de in, i-a pus un lanț de aur la gât și (un vestitor) a strigat înaintea lui: „El El wa Abirer!", i-a pus un inel pe mână și l-a pus conducător peste toată casa lui, l-a înălțat și i-a zis: „Numai pe tron voi fi mai mare decât tine."
8 Iosif domnea peste toată țara Egiptului și toți căpeteniile lui Faraon, toți slujitorii lui și toți cei ce se ocupau de treburile împăratului îl iubeau, pentru că umbla în neprihănire, fără mândrie și aroganță; nu avea părtinire față de oameni și nu accepta daruri, ci judeca cu dreptate pe tot poporul țării.
9 Și țara Egiptului era în pace înaintea lui Faraon din cauza lui Iosif, căci Domnul era cu el și i-a dat favoare și îndurare în toate generațiile lui, înaintea tuturor celor ce-l cunoșteau și a celor ce auziseră de el. Și împărăția lui Faraon era bine rânduită și nu era nici Satan, nici om rău (în ea).
10 Regele a pus lui Iosif numele Sefantifan și i-a dat de nevastă pe fiica lui Potifar, fiica preotului din Heliopolis, mai marele bucătar.
11 În ziua în care Iosif s-a înfățișat înaintea lui Faraon, el era în vârstă de treizeci de ani.
12 În anul acela a murit Isaac. Și s-a întâmplat, așa cum spusese Iosif în tâlcuirea celor două vise ale sale, așa cum spusese, că au fost șapte ani de belșug în toată țara Egiptului; și țara Egiptului a dat din belșug, o măsură (a produs) optsprezece sute de măsuri.
13 Iosif a adunat hrană în fiecare cetate până când s-au săturat de grâu, încât nu l-au mai putut număra și măsura după mulțimea lui.

CAPITOLUL 41

1 În al patruzeci și cincilea an de jubileu, în a doua săptămână, în al doilea an, Iuda a luat ca întâi născut pe Er, o soție dintre fiicele lui Aram, numită Tamar.
2 Dar a urât-o și nu s-a culcat cu ea, pentru că mama lui era din fiicele Canaanului și a vrut să-și ia o soție din rudele mamei sale; dar Iuda, tatăl său, nu i-a permis.
3 Și acest Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău, și Domnul l-a omorât.
4 Iuda a zis lui Onan, fratele său: „Intră la nevasta fratelui tău și împlinește-ți datoria de cumnat față de ea și ridică urmași fratelui tău."
5 Onan știa că sămânța nu va fi a lui, ci numai a fratelui său. A intrat în casa nevestei fratelui său și a vărsat sămânța pe pământ. A fost rău în ochii Domnului și Domnul l-a omorât.
6 Iuda a zis Tamarei, norei sale: „Rămâi văduvă în casa tatălui tău până când va crește mare fiul meu Șela, și te voi da lui de nevastă."
7 El a crescut; dar Bedsuel, soția lui Iuda, nu i-a permis fiului ei, Șela, să se căsătorească. Și Bedsuel, soția lui Iuda, a murit [2168 AM] în al cincilea an al acestei săptămâni.
8 În al șaselea an, Iuda s-a suit să-și tundă oile la Timna. [2169 AM] Și i-au spus Tamarei: „Iată, socrul tău se suie la Timna să-și tundă oile."
9 Și și-a scos hainele de văduvă, s-a pus cu un văl, s-a împodobit și a șezut la poarta care este lângă drumul spre Timna.
10 Pe când mergea Iuda, a găsit-o și a crezut că este o desfrânată și i-a zis: „Lasă-mă să intru la tine." Ea i-a zis: „Intră!" Și el a intrat.
11 Ea i-a zis: „Dă-mi plata mea." Iar el i-a zis: „N-am nimic în mână decât inelul care este pe deget, colierul meu și toiagul care este în mână."
12 Ea i-a zis: „Dă-mi-le până îmi vei trimite plata mea." El i-a zis: „Îți voi trimite un ied." El i le-a dat. El a intrat la ea și ea a rămas însărcinată cu el.
13 Iuda s-a dus la oile sale, iar ea s-a dus la casa tatălui ei.
14 Iuda a trimis un ied prin mâna păstorului său, un adulamit, dar nu a găsit-o. A întrebat oamenii locului acela, zicând: „Unde este desfrânata care era aici?" Ei i-au răspuns: „Nu este nicio desfrânată aici la noi."
15 Și s-a întors și i-a spus că n-a găsit-o: „Am întrebat oamenii locului acela și mi-au spus: «Nu este nicio prostituată aici»."

16 Și el a zis: „Să le păzească, ca să nu devenim de batjocură.” După ce a împlinit trei luni, s-a văzut că era însărcinată. Și au dat de știre lui Iuda, zicând: „Iată, Tamar, nora ta, a rămas însărcinată din curvie.”
17 Iuda s-a dus la casa tatălui ei și a zis tatălui ei și fraților ei: „Scoateți-o afară și s-o ardă, căci a săvârșit necurăție în Israel.”
18 Și s-a întâmplat când au scos-o afară ca s-o ardă, ea a trimis socrului ei inelul, colierul și toiagul, zicând: „Vezi ale cui sunt acestea, căci prin el sunt însărcinată.”
19 Iuda a recunoscut și a zis: „Tamar este mai dreaptă decât mine.”
20 Și de aceea să n-o ardă.” Și din acest motiv ea nu a fost dată lui Șela și el nu s-a mai apropiat de ea.
21 Și după aceea a născut doi fii, pe Pereț [2170 AM] și pe Zerah, în al șaptelea an al acestei a doua săptămâni.
22 Și atunci s-au împlinit cei șapte ani de rodie, despre care vorbise Iosif lui Faraon.
23 Și Iuda a recunoscut că fapta pe care o făcuse era rea, căci se culcase cu nora sa și a considerat-o o urâciune în ochii lui și a recunoscut că a păcătuit și s-a rătăcit, căci descoperise fusta fiului său și a început să se tânguiască și să se implore înaintea Domnului din cauza păcatului său.
24 Și i-am spus în vis că i s-a iertat, pentru că s-a rugat cu sârguință și s-a jelit și nu a mai săvârșit greșeala.
25 Și a primit iertare, pentru că s-a întors de la păcatul său și de la neștiința sa, căci a păcătuit foarte mult înaintea Dumnezeului nostru; și oricine face astfel, oricine se culcă cu soacra sa, să fie ars în foc, ca să fie ars în ele, căci este necurăție și pângărie pe ele, să fie arsă în foc.
26 Poruncește copiilor lui Israel să nu fie nicio necurăție printre ei, căci oricine se culcă cu nora sa sau cu soacra sa a săvârșit necurăție; să ardă cu foc pe bărbatul care s-a culcat cu ea și pe femeie, și astfel va abate mânia și pedeapsa de la Israel.
27 Și lui Iuda i-am spus că cei doi fii ai lui nu s-au culcat cu ea și, din acest motiv, sămânța lui a fost stabilită pentru o a doua generație și nu va fi eradicată.
28 Căci, cu ochi nepăsători, el mersese și căutase pedeapsă, și anume, conform judecății lui Avraam, pe care o poruncise fiilor săi, Iuda căutase să o ardă cu foc.

CAPITOLUL 42

1 Și în primul an al celei de-a treia săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea jubileu, foametea a început să vină în țară [2171 AM] și ploaia a refuzat să fie dată pe pământ, pentru că nu a căzut absolut nimic.
2 Pământul a devenit sterp, dar în țara Egiptului era hrană, căci Iosif adunase sămânța țării în cei șapte ani de belșug și o păstrase.
3 Egiptenii au venit la Iosif ca să le dea hrană; el a deschis hambarele unde era grâul din primul an și l-a vândut oamenilor din țară pe aur.
4 <Foametea era foarte cumplită în țara Canaanului>. Iacov a auzit că este hrană în Egipt și a trimis cei zece fii ai săi să-i cumpere hrană în Egipt; dar pe Beniamin nu l-a trimis, și cei zece fii ai lui Iacov au ajuns <în Egipt> printre cei care veniseră (acolo).
5 Iosif i-a recunoscut, dar ei nu l-au recunoscut. El le-a vorbit, i-a întrebat și le-a zis: „Nu sunteți voi spioni și nu ați venit să iscodiți împrejurimile țării?” Și i-a pus în pază.
6 Și după aceea i-a eliberat din nou și l-a reținut singur pe Simeon și i-a trimis pe cei nouă frați ai săi.
7 Și le-a umplut sacii cu grâu și le-a pus aurul în sacii lor, și ei n-au știut.
8 Și le-a poruncit să-l aducă pe fratele lor mai mic, căci îi spuseseră că tatăl lor trăiește și fratele lor mai mic.
9 Și s-au suit din țara Egiptului și au ajuns în țara Canaanului; și i-au povestit tatălui lor tot ce li se întâmplase și cum stăpânul țării le vorbise aspru și cum îl pusese pe Simeon până când l-au adus pe Beniamin.
10 Iacov a zis: „M-ați lipsit de copii! Iosif nu mai este, nici Simeon nu mai este, și vreți să-l luați pe Beniamin. Nelegiuirea voastră a venit peste mine.”
11 Și el a zis: „Fiul meu nu va veni cu voi, ca nu cumva să se îmbolnăvească; căci mama lor a născut doi fii și unul a pierit, iar pe acesta mi-l veți lua. Dacă ar face febră pe drum, mi-ați doborî bătrânețea cu durere până la moarte.”
12 Căci a văzut că banii lor fuseseră înapoiați fiecăruia în sacul lui și de aceea s-a temut să-l trimită.
13 Și foametea s-a înmulțit și s-a întărit în țara Canaanului și în toate țările, cu excepția țării Egiptului, căci mulți dintre copiii egiptenilor își strânseseră semințele pentru hrană din momentul în care l-au văzut pe Iosif adunând semințe și punându-le în cămară și păstrându-le pentru anii de foamete.
14 Și locuitorii Egiptului s-au hrănit cu ea în primul an al foametei lor.
15 Israel, văzând însă că foametea era foarte cumplită în țară și că nu era nicio scăpare, le-a zis fiilor săi: „Duceți-vă înapoi și cumpărați-ne hrană, ca să nu murim!”
16 Ei au zis: „Nu vom merge; dacă nu vine cu noi fratele nostru cel mic, nu vom merge.”
17 Și Israel a văzut că, dacă nu-l trimitea cu ei, toți aveau să piară din cauza foametei
18 Ruben a zis: „Dă-l în mâinile mele; și dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, ucide-i pe cei doi fii ai mei în locul sufletului lui.”
19 Iar el i-a zis: „Nu va merge cu tine.” Iuda s-a apropiat și a zis: „Trimite-l cu mine; și dacă nu-l voi aduce înapoi la tine, voi fi vinovat înaintea ta în toate zilele vieții mele.”
20 Și l-a trimis cu ei în al doilea an al acestei săptămâni, în prima zi a lunii [2172 Am], și au venit în țara Egiptului cu toți cei ce se duseseră, și (aveau) daruri în mâinile lor, stacte și migdale și nuci de terebint și miere curată.
21 Și s-au dus și s-au înfățișat înaintea lui Iosif. El l-a văzut pe Beniamin, fratele său, l-a recunoscut și le-a zis: „Acesta este fratele vostru cel mai mic?” Ei i-au răspuns: „El este.” Și el a zis: „Domnul să aibă milă de tine, fiule!”
22 Și l-a trimis în casa lui și l-a adus pe Simeon la ei și le-a făcut un ospăț, iar ei i-au adus darul pe care îl aduseseră în mâinile lor.
23 Și au mâncat înaintea lui și le-a dat tuturor câte o porție, dar porția lui Beniamin era de șapte ori mai mare decât cea a oricăruia dintre ei.
24 Au mâncat și au băut, s-au sculat și au rămas cu măgarii lor.
25 Și Iosif a pus la cale un plan prin care să le afle gândurile dacă gândurile de pace predominau printre ei și i-

a spus administratorului casei sale: „Umple-le toți sacii cu mâncare și întoarce-le banii în vasele lor, iar paharul meu, paharul de argint din care beau, pune-l în sacul celui mai tânăr și trimite-i înapoi.”

CAPITOLUL 43

1 El a făcut așa cum îi spusese Iosif și le-a umplut toți sacii cu mâncare, le-a pus argintul în sacii lor și a pus paharul în sacul lui Beniamin.
2 Și au plecat dis-de-dimineață. Și s-a întâmplat că, după ce au plecat de acolo, Iosif a zis administratorului casei sale: „Urmărește-i, fugi și prinde-i, zicând: «Mi-ați făcut bine și rău; mi-ați furat paharul de argint din care bea domnul meu.» Și aduceți-mi înapoi pe fratele lor cel mic și aduceți-l repede înainte ca eu să mă duc la scaunul meu de judecată.”
3 Și a alergat după ei și le-a spus exact aceleași cuvinte.
4 Și i-au zis: „Să ferească Dumnezeu slujitorii tăi să facă una ca asta și să fure vreo tacâm din casa stăpânului tău! Și argintul pe care l-am găsit în sacii noștri prima dată, l-am adus noi, slujitorii tăi, din țara Canaanului.”
5 Cum am putea fura atunci vreo tacâm? Iată, noi și sacii noștri suntem percheziționați și oriunde veți găsi paharul în sacul vreunuia dintre noi, să fie omorât, iar noi și măgarii noștri vom sluji domnului tău.”
6 Iar el le-a zis: „Nu este așa; numai pe omul la care voi găsi îl voi lua ca rob, iar voi vă veți întoarce în pace acasă.”
7 Pe măsură ce căuta în vasele lor, începând cu cel mai mare și terminând cu cel mai mic, s-a găsit vasul în sacul lui Beniamin.
8 Și-au sfâșiat hainele, și-au încărcat măgarii și s-au întors în cetate. Au ajuns la casa lui Iosif și s-au închinat cu toții cu fața la pământ înaintea lui.
9 Iosif le-a zis: „Ați făcut rău.” Ei au zis: „Ce vom zice și cum ne vom apăra? Domnul nostru a descoperit fărădelegile robilor săi; iată că suntem robii domnului nostru, și măgarii noștri sunt.”
10 Iosif le-a zis: „Și eu mă tem de Domnul; cât despre voi, duceți-vă la casele voastre și lăsați pe fratele vostru să-mi fie slugă, căci ați făcut rău. Nu știți voi că un om se bucură de paharul său, așa cum eu se bucură de acest pahar? Și totuși mi l-ați furat.”
11 Iuda a zis: „Domnul meu, te rog, dă robului tău să spună un cuvânt domnului meu: mama robului tău a născut tatălui nostru doi frați; unul a plecat și s-a pierdut și n-a mai fost găsit; și el a rămas singur de la mama lui; și robul tău, tatăl nostru, îl iubește, și viața lui este legată de viața acestuia.”
12 Și se va întâmpla că, dacă ne vom duce la slujitorul tău, tatăl nostru, și băiatul nu va fi cu noi, va muri; și îl vom duce pe tatăl nostru cu jale, la moarte.
13 Acum, dă-mi voie mie, slujitorului tău, să rămân în locul băiatului ca rob al domnului meu, iar băiatul să plece cu frații lui, căci am fost garant pentru el din mâna robului tău, tatăl nostru; iar dacă nu-l voi aduce înapoi, slujitorul tău va purta vina înaintea tatălui nostru pe vecie.”
14 Și Iosif a văzut că toți erau în aceeași bunătate unii cu alții și nu s-a putut abține și le-a spus că el era Iosif.
15 Și a vorbit cu ei în limba ebraică, le-a căzut pe gât și a plâns.
16 Dar ei nu l-au cunoscut și au început să plângă. Și el le-a zis: „Nu plângeți pentru mine, ci grăbiți-vă și aduceți-mi pe tatăl meu; și veți vedea că gura mea vorbește și ochii fratelui meu Beniamin văd.”
17 Căci iată că acesta este al doilea an de foamete și mai sunt încă cinci ani fără seceriș, fără rod de pomi și fără arat.
18 Coborâți-vă repede, voi și familiile voastre, ca să nu pieriți de foamete și nu vă întristați pentru averea voastră, căci Domnul m-a trimis înaintea voastră ca să pun la cale lucrurile, pentru ca mulți oameni să trăiască.
19 Și spuneți tatălui meu că sunt încă viu și, iată, vedeți că Domnul m-a pus ca Tată pentru Faraon și conducător peste casa lui și peste toată țara Egiptului.
20 Și spuneți tatălui meu despre toată slava mea, despre toate bogățiile și slava pe care mi le-a dat Domnul.”
21 Și, din porunca lui Faraon, le-a dat care și provizii pentru drum și le-a dat tuturor haine pestrițe și argint.
22 I-a trimis tatălui lor haine, argint și zece măgari care cărau grâu și i-a trimis înapoi.
23 Și s-au suit și i-au spus tatălui lor că Iosif este în viață și că măsoară grâu pentru toate neamurile pământului și că el este conducătorul peste toată țara Egiptului.
24 Tatăl lor n-a crezut, căci era nebun în mintea lui; dar când a văzut carele pe care le trimisese Iosif, viața duhului lui a reînviat și a zis: „Îmi este de ajuns dacă Iosif trăiește; mă voi coborî să-l văd înainte să mor.”

CAPITOLUL 44

1 Israel a plecat din Haran, de acasă, în luna nouă a lunii a treia. A mers pe drumul Fântânii Jurământului și a adus o jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac în ziua a șaptea a acestei luni.
2 Și Iacov și-a amintit de visul pe care îl avusese la Betel și s-a temut să coboare în Egipt.
3 Și în timp ce se gândea să trimită vorbă lui Iosif să vină la el și să nu coboare, a rămas acolo șapte zile, în cazul în care ar putea avea o vedenie dacă să rămână sau să coboare.
4 Și a sărbătorit sărbătoarea secerișului, a pârgelor vechi, căci în toată țara Canaanului nu era nici măcar o mână de sămânță, căci foametea era peste toate fiarele, vitele, păsările și chiar peste oameni.
5 În ziua a șaisprezecea, Domnul i s-a arătat și i-a zis: „Iacove, Iacove!”. Iar el a zis: „Iată-Mă!” Și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac; nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face un neam mare. Mă voi coborî cu tine și te voi aduce înapoi și în țara aceasta vei fi îngropat și Iosif își va pune mâinile peste ochii tăi.”
6 Nu te teme; coboară-te în Egipt.”
7 Și s-au sculat fiii lui și fiii fiilor lui și au pus pe tatăl lor și bunurile lor în care.
8 Și Israel s-a ridicat din Fântâna Jurământului în a șaisprezecea zi a acestei luni a treia și s-a dus în țara Egiptului.
9 Israel a trimis pe Iuda înaintea sa la fiul său Iosif ca să cerceteze țara Gosen, căci Iosif le spusese fraților săi să vină și să locuiască acolo, ca să fie aproape de el.
10 Și aceasta era cea mai bună (țară) din țara Egiptului și aproape de el, pentru toți (ei) și, de asemenea, pentru vite.

11 Și acestea sunt numele fiilor lui Iacov care au venit în Egipt împreună cu tatăl lor Iacov.
12 Ruben, întâiul născut al lui Israel; acestea sunt numele fiilor săi: Enoh, Palu, Hețron și Carmi-cinci.
13 Simeon și fiii lui; și acestea sunt numele fiilor lui: Iemuel, Iamin, Ohad, Iachin, Țohar și Saul, fiul Țefatei - șapte.
14 Levi și fiii lui; și acestea sunt numele fiilor lui: Gherșon, Chehat și Merari - patru.
15 Iuda și fiii lui; și acestea sunt numele fiilor lui: Șela, Pereț și Zerah - patru.
16 Isahar și fiii săi; și acestea sunt numele fiilor săi: Tola, Pua, Iasub și Șimron, cinci.
17 Zabulon și fiii săi; și acestea sunt numele fiilor săi: Sered, Elon și Iahleel - patru.
18 Aceștia sunt fiii lui Iacov și fiii lor pe care Lea i-a născut lui Iacov în Mesopotamia, șase, și sora lor, Dina, și toate sufletele fiilor Liei și fiii lor, care au venit cu tatăl lor Iacov în Egipt, douăzeci și nouă, și tatăl lor Iacov fiind cu ei, erau treizeci.
19 Și fiii Zilpei, roaba Liei, soția lui Iacov, care i-a născut lui Iacov pe Gad și Așur.
20 Și acestea sunt numele fiilor lor care au mers cu el în Egipt. Fiii lui Gad: Țifion, Hagi, Șuni, Ezbon, Eri, Areli și Arodi - opt.
21 Fiii lui Așer: Imna,Ișva, Ișvi, Beria și Serah, sora lor, șase.
22 Toate sufletele erau paisprezece, și toate cele ale Liei erau patruzeci și patru.
23 Fiii Rahelei, soția lui Iacov: Iosif și Beniamin.
24 Iar lui Iosif i s-au născut în Egipt, înainte de venirea tatălui său în Egipt, cei pe care i-a născut Asnat, fiica lui Potifar, preotul din Heliopolis: Manase și Efraim, trei.
25 Fiii lui Beniamin: Bela, Becher, Așbel, Ghera, Naaman, Ehi, Roș, Mupim, Hupim și Ard-Unsprezece.
26 Și toate sufletele Rahelei erau paisprezece.
27 Fiii Bilhei, roaba Rahelei, soția lui Iacov, pe care i-a născut ea lui Iacov, au fost Dan și Neftali.
28 Acestea sunt numele fiilor lor care au mers cu ei în Egipt. Fiii lui Dan au fost: Hușim, Samon, Asudi, Ijaka și Solomon - șase.
29 Și au murit în anul în care au intrat în Egipt și nu a mai rămas decât Dan și Hușim.
30 Și acestea sunt numele fiilor lui Neftali: Iahziel, Guni, Iezer, Șalum și Iv.
31 Și Iv, care s-a născut după anii de foamete, a murit în Egipt.
32 Și toate sufletele Rahelei erau douăzeci și șase.
33 Toate sufletele lui Iacov care au intrat în Egipt au fost șaptezeci de suflete. Aceștia sunt copiii lui și copiii copiilor copiilor lui, în total șaptezeci; dar cinci au murit în Egipt înaintea lui Iosif și n-au avut copii.
34 Și au murit în țara Canaanului doi fii ai lui Iuda, Er și Onan, și n-au avut copii; iar copiii lui Israel i-au îngropat pe cei care au pierit și au fost numărați printre cele șaptezeci de neamuri.

CAPITOLUL 45

1 Israel a intrat în țara Egiptului, în țara Gosen, în luna nouă a lunii a patra, în al doilea an al celei de-a treia săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea jubileu.
2 Iosif s-a dus să-l întâmpine pe tatăl său, Iacov, în țara Gosen și s-a aruncat la gâtul tatălui său și a plâns.
3 Și Israel i-a zis lui Iosif: „Acum, să mor, de când te-am văzut! Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac, care nu Și-a lipsit mila și harul de la robul Său Iacov."
4 Îmi este de ajuns că am văzut fața Ta cât sunt încă viu; da, adevărată este vedenia pe care am avut-o la Betel. Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul meu, din veac în veac și binecuvântat fie Numele Lui!
5 Și Iosif și frații lui au mâncat pâine înaintea tatălui lor și au băut vin, iar Iacov s-a bucurat de o bucurie nespus de mare, pentru că l-a văzut pe Iosif mâncând cu frații lui și bând înaintea lui și L-a binecuvântat pe Creatorul tuturor lucrurilor, care l-a păzit și i-a păzit pe cei doisprezece fii ai lui.
6 Iosif le dăduse tatălui său și fraților săi drept dar dreptul de a locui în țara Gosen și în Ramses și în tot ținutul dimprejur, peste care domnea înaintea lui Faraon. Israel și fiii săi au locuit în țara Gosen, cea mai bună parte a țării Egiptului, și Israel avea o sută treizeci de ani când a venit în Egipt.
7 Iosif i-a hrănit pe tatăl său, pe frații săi și pe bunurile lor cu pâine atât cât le-a ajuns pentru cei șapte ani de foamete.
8 Și țara Egiptului a suferit din cauza foametei, iar Iosif a dobândit toată țara Egiptului pentru Faraon în schimbul hranei și a pus stăpânire pe oameni, vitele lor și tot ce avea pentru Faraon.
9 Anii de foamete s-au împlinit. Și Iosif a dat oamenilor din țară sămânță și hrană ca să semene (țara) în al optulea an, căci râul inundase toată țara Egiptului.
10 Căci în cei șapte ani de foamete, râul nu revărsase zăpada și irigase doar puține locuri de pe malurile râului; dar acum râul a revărsat zăpada și egiptenii au semănat pământul și acesta a dat mult grâu în anul acela.
11 Și acesta a fost primul an [2178 AM] al celei de-a patra săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea jubileu.
12 Iosif a luat din grâul secerișului a cincea parte pentru împărat și a lăsat patru părți pentru hrană și pentru sămânță; și Iosif a făcut aceasta o poruncă în țara Egiptului, care rămâne până în ziua de azi.
13 Israel a trăit în țara Egiptului șaptesprezece ani, și toate zilele pe care le-a trăit au fost trei jubilee, o sută patruzeci și șapte de ani. Și a murit în anul al patrulea [2188 AM] al celei de-a cincea săptămâni a celui de-al patruzeci și cincilea jubileu.
14 Și Israel i-a binecuvântat pe fiii săi înainte de a muri și le-a spus tot ce li se va întâmpla în țara Egiptului; și le-a făcut cunoscut ce li se va întâmpla în zilele din urmă și i-a binecuvântat și i-a dat lui Iosif două părți în țară.
15 Și a adormit cu părinții săi și a fost îngropat în peștera cea dublă din țara Canaanului, lângă tatăl său Avraam, în mormântul pe care și-l săpase acesta în peștera cea dublă din țara Hebronului.
16 Și i-a dat toate cărțile sale și cărțile părinților săi lui Levi, fiul său, ca să le păstreze și să le reînnoiască pentru copiii săi până în ziua de azi.

CAPITOLUL 46

1 Și s-a întâmplat că, după moartea lui Iacov, copiii lui Israel s-au înmulțit în țara Egiptului și au devenit o națiune mare și erau de un singur gând în inimă, așa că fratele își iubea fratele și fiecare om își ajuta fratele. Și s-au înmulțit din belșug, zece săptămâni de ani, toate zilele vieții lui Iosif.
2 Și n-a fost Satana, nici vreun rău în toate zilele vieții lui Iosif, pe care le-a trăit după tatăl său Iacov, căci toți egiptenii i-au onorat pe copiii lui Israel în toate zilele vieții lui Iosif.
3 Iosif a murit la vârsta de o sută zece ani; șaptesprezece ani a trăit în țara Canaanului, zece ani a fost slujitor, trei ani a fost închisoare și optzeci de ani a fost sub rege, conducând toată țara Egiptului.
4 Și a murit el și toți frații lui și toată generația aceea.
5 Și le-a poruncit copiilor lui Israel, înainte de a muri, să-i ducă oasele cu ei când vor ieși din țara Egiptului.
6 Și i-a pus să jure cu privire la oasele lui, căci știa că egiptenii nu-l vor mai aduce și nu-l vor mai îngropa în țara Canaanului, căci Macamaron, regele Canaanului, pe când locuia în țara Asiriei, s-a luptat în vale cu regele Egiptului și l-a ucis acolo și i-a urmărit pe egipteni până la porțile Ermonului.
7 Dar nu a putut intra, căci un alt rege nou venise să domnească în Egipt, și era mai puternic decât el. S-a întors în țara Canaanului. Porțile Egiptului erau închise și nimeni nu ieșea și nimeni nu intra în Egipt.
8 Iosif a murit în al patruzeci și șaselea an de jubileu, în a șasea săptămână, în al doilea an, și l-au îngropat în țara Egiptului; și toți frații lui au murit după el.
9 În al patruzeci și șaptelea an de jubileu, în a doua săptămână a celui de-al doilea an, regele Egiptului a ieșit la război cu regele Canaanului. Copiii lui Israel au adus toate oasele copiilor lui Iacov, afară de oasele lui Iosif, și le-au îngropat în câmp, în peștera dublă din munte.
10 Cei mai mulți s-au întors în Egipt, dar câțiva dintre ei au rămas în munții Hebronului, iar tatăl tău Amram a rămas cu ei.
11 Regele Canaanului a fost victorios asupra regelui Egiptului și a închis porțile Egiptului.
12 Și a urzit un plan rău împotriva copiilor lui Israel, ca să-i asuprească și a zis poporului Egiptului: „Iată, poporul copiilor lui Israel s-a înmulțit mai mult decât noi.
13 Veniți, să ne purtăm cu înțelepciune cu ei, înainte să se înmulțească prea mult, și să-i asuprimăm cu sclavia, înainte să vină războiul asupra noastră și înainte ca ei să lupte și ei împotriva noastră; altfel se vor alătura dușmanilor noștri și îi vor scoate din țara noastră, căci inimile și fețele lor sunt spre țara Canaanului."
14 Și a pus peste ei căpetenii de corvoadă ca să-i asuprească cu sclavia; și au construit cetăți puternice pentru Faraon, Pitom și Ramses și au construit toate zidurile și toate întăriturile care căzuseră în cetățile Egiptului.
15 Și i-au pus să slujească cu asprime și, cu cât i-au tratat mai rău, cu atât s-au înmulțit și s-au mărit mai mult.
16 Și locuitorii Egiptului i-au urât pe copiii lui Israel.

CAPITOLUL 47

1 Și în a șaptea săptămână, în anul al șaptelea, în al patruzeci și șaptelea jubileu, tatăl tău a ieșit [2303 AM] din țara Canaanului, iar tu te-ai născut în a patra săptămână, în anul al șaselea al acesteia, în al patruzeci și optulea jubileu [2330 AM]; acesta a fost timpul necazului pentru copiii lui Israel.
2 Și Faraon, regele Egiptului, a dat poruncă cu privire la ei să arunce în râu pe toți copiii lor de parte bărbătească care se născuseră.
3 Și i-au aruncat timp de șapte luni, până în ziua în care te-ai născut
4 Mama ta te-a ascuns trei luni, și au povestit despre ea. Ți-a făcut o corabie, a acoperit-o cu smoală și asfalt și a pus-o între dale pe malul râului și te-a așezat în ea șapte zile. Mama ta a venit noaptea și te-a alăptat, iar ziua Miriam, sora ta, te-a păzit de păsări.
5 Și în zilele acelea, Tarmut, fiica lui Faraon, a venit să se scalde în râu și a auzit glasul tău strigând și a spus slujnicelor ei să te aducă afară, iar ele te-au adus la ea.
6 Ea te-a scos din corabie și a avut milă de tine.
7 Sora ta i-a zis: „Să mă duc să chem la tine una dintre evreice ca să-ți doică și să-ți sugă copilul acesta?"
8 Și ea i-a zis: „Du-te!" Și s-a dus și a chemat-o pe mama ta Iochebed; ea i-a dat plata și te-a doftit.
9 Și după aceea, când ai crescut mare, te-au adus la fiica lui Faraon și ai devenit fiul ei, iar tatăl tău Amram te-a învățat să scrii și, după ce ai împlinit trei săptămâni, te-au adus la curtea regală.
10 Și ai petrecut trei săptămâni de ani la curte, până în vremea [2351-] când ai ieșit de la curtea regală și ai văzut un egiptean lovind pe prietenul tău, care era [2372 AM] dintre copiii lui Israel, și l-ai ucis și l-ai ascuns în nisip.
11 Și a doua zi, tu și doi dintre copiii lui Israel vă certați și ai zis celui ce făcea răul: „De ce îl lovești pe fratele tău?"
12 El s-a mâniat și s-a indignat și a zis: „Cine te-a pus domn și judecător peste noi? Gândești oare să mă omori cum ai omorât ieri pe egiptean?" Din cauza acestor cuvinte te-ai temut și ai fugit.

CAPITOLUL 48

1 În al șaselea an al celei de-a treia săptămâni a celui de-al patruzeci și nouălea jubileu, ai plecat și ai locuit <în [2372 AM] țara Madianului> cinci săptămâni și un an. Și te-ai întors în Egipt în a doua săptămână a celui de-al doilea an, în cel de-al cincizecilea jubileu.
2 Și tu însuți știi ce ți-a vorbit El pe Muntele Sinai și ce a dorit prințul Mastêmâ să facă cu tine când te întorceai în Egipt <pe drum, când l-ai întâlnit la locul de cazare>.
3 Nu a căutat el cu toată puterea lui să te omoare și să-i izbăvească pe egipteni din mâna ta, când a văzut că ai fost trimis să înfăptuiești judecata și răzbunarea împotriva egiptenilor?
4 Te-am izbăvit din mâna lui și ai făcut semnele și minunile pe care ai fost trimis să le faci în Egipt împotriva lui Faraon și împotriva întregii case a lui, împotriva slujitorilor lui și împotriva poporului lui.
5 Domnul a executat o mare răzbunare împotriva lor, pentru Israel, și i-a lovit cu sânge și broaște, păduchi și muște de câine și bube rău intenționate; și vitele lor prin

moarte; și prin grindină, prin care a nimicit tot ce creștea pentru ei; și prin lăcuste care au mâncat rămășițele rămase de grindină și prin întuneric; și <prin moartea> întâilor născuți ai oamenilor și ai animalelor și pe toți idolii lor, Domnul s-a răzbunat și i-a ars cu foc.
6 Și toate lucrurile au fost trimise prin mâna ta, ca să le vesti înainte ca ele să se întâmple și ai vorbit cu regele Egiptului înaintea tuturor slujitorilor lui și înaintea poporului său.
7 Și totul s-a întâmplat după cuvintele tale; zece judecăți mari și înfricoșătoare au venit asupra țării Egiptului, ca să te răzbuni asupra ei pentru Israel.
8 Domnul a făcut totul pentru Israel și conform legământului Său, pe care îl rânduise cu Avraam, ca să se răzbune pe ei, pentru că îi aduseseră prin sila în robie.
9 Și prințul Mastêmâ s-a ridicat împotriva ta și a căutat să te arunce în mâinile faraonului și i-a ajutat pe vrăjitorii egipteni,
10 Și s-au ridicat și au săvârșit înaintea ta relele pe care le-am îngăduit, dar leacurile nu le-am îngăduit să fie făcute de mâinile lor.
11 Domnul i-a lovit cu ulcere răutăcioase și n-au mai putut sta în picioare, căci i-am nimicit așa încât n-au mai putut face niciun semn.
12 Și în ciuda tuturor acestor semne și minuni, prințul Mastêmâ nu s-a rușinat, pentru că a prins curaj și a strigat către egipteni să-i urmărească cu toate puterile egiptenilor, cu carele lor, cu caii lor și cu toate oștirile popoarelor Egiptului.
13 Am stat între egipteni și Israel și am izbăvit pe Israel din mâna lui și din mâna poporului său; și Domnul i-a trecut prin mijlocul mării ca pe pământ uscat.
14 Și toate popoarele pe care le-a adus să-l urmărească pe Israel, Domnul Dumnezeul nostru le-a aruncat în mijlocul mării, în adâncurile abisului de sub copiii lui Israel, așa cum poporul Egiptului și-a aruncat copiii în râu. El s-a răzbunat pe 1.000.000 dintre ei și o mie de bărbați puternici și energici au fost distruși din cauza unui singur copil alăptat dintre copiii poporului tău, pe care l-au aruncat în râu.
15 Și în ziua a paisprezecea, în ziua a cincisprezecea, în ziua a șaisprezecea, în ziua a șaptesprezecea și în ziua a optsprezecea, prințul Mastêmâ a fost legat și închis în spatele copiilor lui Israel, ca să nu-i poată acuza.
16 Și în ziua de nouăsprezece i-am lăsat liberi ca să-i ajute pe egipteni și să-i urmărească pe copiii lui Israel.
17 Le-a împietrit inimile și i-a făcut încăpățânați; Domnul Dumnezeul nostru a pus la cale planul acesta ca să lovească pe egipteni și să-i arunce în mare.
18 Și în ziua a paisprezecea l-am legat ca să nu-i acuze pe copiii lui Israel în ziua în care au cerut egiptenilor vase și haine, vase de argint, vase de aur și vase de bronz, ca să-i jefuiască pe egipteni în schimbul robiei în care i-au pus să slujească.
19 Și nu i-am scos pe copiii lui Israel din Egipt cu mâinile goale.

CAPITOLUL 49

1 Adu-ți aminte de porunca pe care ți-a dat-o Domnul cu privire la Paște, să-l prăznuiești la vremea lui, în a paisprezecea zi a lunii întâi, să-l junghii înainte de seară și să-l mănânci noaptea, în seara zilei a cincisprezecea, după apusul soarelui.
2 Căci în această noapte - începutul sărbătorii și începutul bucuriei - ați mâncat paștele în Egipt, când toate puterile lui Mastêmâ fuseseră dezlănțuite să ucidă toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al Faraonului până la întâiul născut al roabei captive la moară și până la vite.
3 Și iată semnul pe care li l-a dat Domnul: În fiecare casă, pe pragul căreia se vedea sângele unui miel de un an, să nu intre în casa aceea ca să junghie, ci să treacă pe lângă ea, pentru ca toți cei ce erau în casă să fie scăpați, pentru că semnul sângelui era pe pragul casei.
4 Și puterile Domnului au făcut totul așa cum le-a poruncit Domnul și au trecut pe lângă toți copiii lui Israel, și urgia nu a venit peste ei ca să distrugă vreun suflet dintre ei, fie de vite, fie de oameni, fie de câini.
5 Și ciuma a fost foarte cumplită în Egipt și nu era casă în Egipt unde să nu fie vreun mort, plângând și bocind.
6 Și tot Israelul mânca carnea mielului de Paște și bea vinul și lăuda, binecuvânta și mulțumea Domnului Dumnezeului părinților lor și era gata să iasă de sub jugul Egiptului și din robia cea rea.
7 Adu-ți aminte de ziua aceasta în toate zilele vieții tale și s-o prăznuiești an de an în toate zilele vieții tale, o dată pe an, în ziua ei, conform tuturor legilor ei și să n-o amâni de la o zi la alta, nici de la o lună la alta.
8 Căci este o rânduială veșnică și săpată pe tablele cerești pentru toți copiii lui Israel, ca să o țină în fiecare an, în ziua aceea, o dată pe an, prin toate generațiile lor; și nu există limită de zile, căci aceasta este rânduită pentru totdeauna.
9. Omul curat de necurăție nu vine să sărbătorească ziua aceea, ca să aducă o jertfă plăcută Domnului și să mănânce și să bea înaintea Domnului în ziua sărbătorii, acela curat va fi nimicit, pentru că n-a adus jertfa Domnului la vremea hotărâtă, va lua asupra sa vina.
10 Copiii lui Israel să vină și să prăznuiască Paștele în ziua hotărâtă, în ziua a paisprezecea a lunii întâi, între seri, de la a treia parte a zilei până la a treia parte a nopții, căci două părți ale zilei sunt dedicate luminii și o a treia parte serii.
11 Iată ce ți-a poruncit Domnul să ții seara.
12 Și nu este permis să fie junghiat în timpul luminii, ci în perioada apropiată de seară, și să fie mâncat la vremea serii, până la a treia parte a nopții, iar orice va rămâne din toată carnea lui de la a treia parte a nopții încolo, să fie ars în foc.
13 Să nu-l gătească în apă și nici să-l mănânce crud, ci să-l frigă la foc; să-l mănânce cu grijă; să-i frigă la foc capul cu măruntaiele și picioarele, și să nu-i zdrobească niciun os; căci niciun os din copiii lui Israel să nu fie zdrobit.
14 De aceea a poruncit Domnul copiilor lui Israel să prăznuiască Paștele în ziua stabilită pentru el și să nu-i zdrobească niciun os; căci este o zi de sărbătoare și o zi poruncită și nu se poate trece de la o zi la alta și de la o lună la alta, ci să se prăznuiască în ziua sărbătorii sale.
15 Poruncește copiilor lui Israel să prăznuiască Paștele în toate zilele lor, în fiecare an, o dată pe an, la ziua hotărâtă pentru el. Aceasta va fi o aducere aminte bine plăcută înaintea Domnului. Nicio urgie nu va veni peste ei ca să omoare sau să lovească în anul în care vor prăznui Paștele la vremea lui, în orice privință, după porunca Lui.

16 Să nu mănânce nimic afară din sanctuarul Domnului, ci înaintea sanctuarului Domnului; și tot poporul adunării lui Israel să-l sărbătorească la vremea hotărâtă.
17 Și orice om care va veni în ziua aceea, de la vârsta de douăzeci de ani în sus, să o mănânce în sanctuarul Dumnezeului tău, înaintea Domnului; căci așa este scris și rânduit să o mănânce în sanctuarul Domnului.
18 Când vor intra copiii lui Israel în țara pe care o vor lua în stăpânire, în țara Canaanului, și vor așeza cortul Domnului în mijlocul țării, în una din semințiile lor, până când va fi zidit sanctuarul Domnului în țară, să vină și să prăznuiască Paștele în mijlocul cortului Domnului și să-l junghie înaintea Domnului în fiecare an.
19 În zilele când se va zidi casa în Numele Domnului, în țara moștenirii lor, ei vor merge acolo și vor junghia Paștele seara, la apusul soarelui, în a treia parte a zilei.
20 Să aducă sângele lui pe pragul altarului, să pună grăsimea lui pe focul care este pe altar și să mănânce carnea lui friptă la foc în curtea casei care a fost sfințită în Numele Domnului.
21 Și nu vor putea să prăznuiască Paștele în cetățile lor, nici în alt loc decât înaintea cortului Domnului sau înaintea casei Lui, unde locuiește Numele Lui; și nu se vor rătăci de la Domnul.
22 Și tu, Moise, poruncește copiilor lui Israel să țină rânduielile Paștelui, așa cum ți-a fost poruncit; spune-le în fiecare an și ziua zilelor lui, și sărbătoarea azimilor, să mănânce azimi șapte zile și să țină sărbătoarea ei și să aducă o jertfă în fiecare zi în timpul acelor șapte zile de bucurie înaintea Domnului, pe altarul Dumnezeului vostru.
23 Căci ați sărbătorit această sărbătoare în grabă când ați ieșit din Egipt până ați intrat în pustia Șur; căci pe țărmul mării ați împlinit-o.

CAPITOLUL 50

1 Și după această lege ți-am făcut cunoscute zilele Sabatelor în pustiul Sinai, care este între Elim și Sinai.
2 Ți-am spus despre Sabatele țării pe Muntele Sinai și ți-am spus despre anii jubilei în Sabatele anilor; dar anul lui nu ți-am spus până când nu vei intra în țara pe care o vei stăpâni.
3 Și țara își va ține Sabatele cât timp vor locui pe ea și vor cunoaște anul jubileu.
4 De aceea ți-am rânduit anii, săptămânile, anii și jubileele: sunt patruzeci și nouă de jubilee din zilele lui Adam până în ziua aceasta [2410 AM] și o săptămână și doi ani: și mai sunt încă patruzeci de ani de urmat (lit. „depărtat”) pentru a învăța poruncile [2450 AM] Domnului, până când vor trece în țara Canaanului, traversând Iordanul spre vest.
5 Și jubileele vor trece, până când Israel va fi curățit de orice vină de curvie, necurăție, pângărie, păcat și rătăcire și va locui cu încredere în toată țara și nu va mai fi Satan sau vreun om rău, iar țara va fi curată din acel moment pentru totdeauna.
6 Și iată porunca referitoare la Sabate - pe care ți le-am scris - și toate rânduielile legilor ei.
7 Să lucrezi șase zile, dar a șaptea zi este Sabatul Domnului Dumnezeului tău. Să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiii tăi, nici robii tăi, nici roabele tale, nici toate vitele tale, nici străinul care este cu tine.
8. Oricine va face vreo lucrare în ziua aceea, va muri; oricine pângărește ziua aceea, oricine se culcă cu nevasta lui, sau oricine zice că va face ceva în ziua aceea, va porni într-o călătorie în ziua aceea ca să cumpere sau să vândă; oricine va scoate apă din ea pe care n-a pregătit-o în ziua a șasea, sau oricine va lua vreo povară ca să o care din cortul lui sau din casa lui, va muri.
9 Să nu faceți nicio lucrare în ziua Sabatului, decât ce v-ați pregătit în ziua a șasea, ca să mâncați, să beți și să vă odihniți și să păstrați Sabatul fără nicio lucrare în ziua aceea și să binecuvântați pe Domnul Dumnezeul vostru, care v-a dat o zi de sărbătoare și o zi sfântă; și o zi sfântă a împărăției este ziua aceasta între zilele lor pentru tot Israelul, pentru totdeauna.
10 Căci mare este onoarea pe care a dat-o Domnul lui Israel, ca ei să mănânce, să bea și să se sature în această zi de sărbătoare și să se odihnească în ea de toată munca care aparține muncii copiilor oamenilor, afară de arderea tămâiei și aducerea darurilor și a jertfelor înaintea Domnului, în zilele și în zilele de Sabat.
11 Numai această lucrare se va face în zilele de Sabat, în sanctuarul Domnului Dumnezeului vostru; pentru ca ei să ispășească pentru Israel cu jertfe neîncetate, zi de zi, ca o aducere aminte bineplăcută înaintea Domnului, și ca El să-i primească mereu, zi de zi, așa cum ți-a fost poruncit.
12 Și oricine lucrează acolo, sau pleacă în călătorie, sau își dă țarina, fie în casa lui, fie în alt loc, și oricine aprinde focul, sau călărește pe vreun animal, sau călătorește cu corabia pe mare, și oricine lovește sau ucide ceva, sau junghie un animal sau o pasăre, sau oricine prinde un animal, o pasăre sau un pește, sau oricine postește sau face război în zilele de Sabat:
13 Omul care va face vreunul din aceste lucruri în ziua de Sabat va muri, pentru ca fiii lui Israel să păzească Sabatele conform poruncilor referitoare la Sabatele țării, așa cum este scris în tablele pe care mi le-a dat El în mâini, ca să-ți scriu legile anotimpurilor și anotimpurile după împărțirea zilelor lor. Iată că este împlinită relatarea împărțirii zilelor.